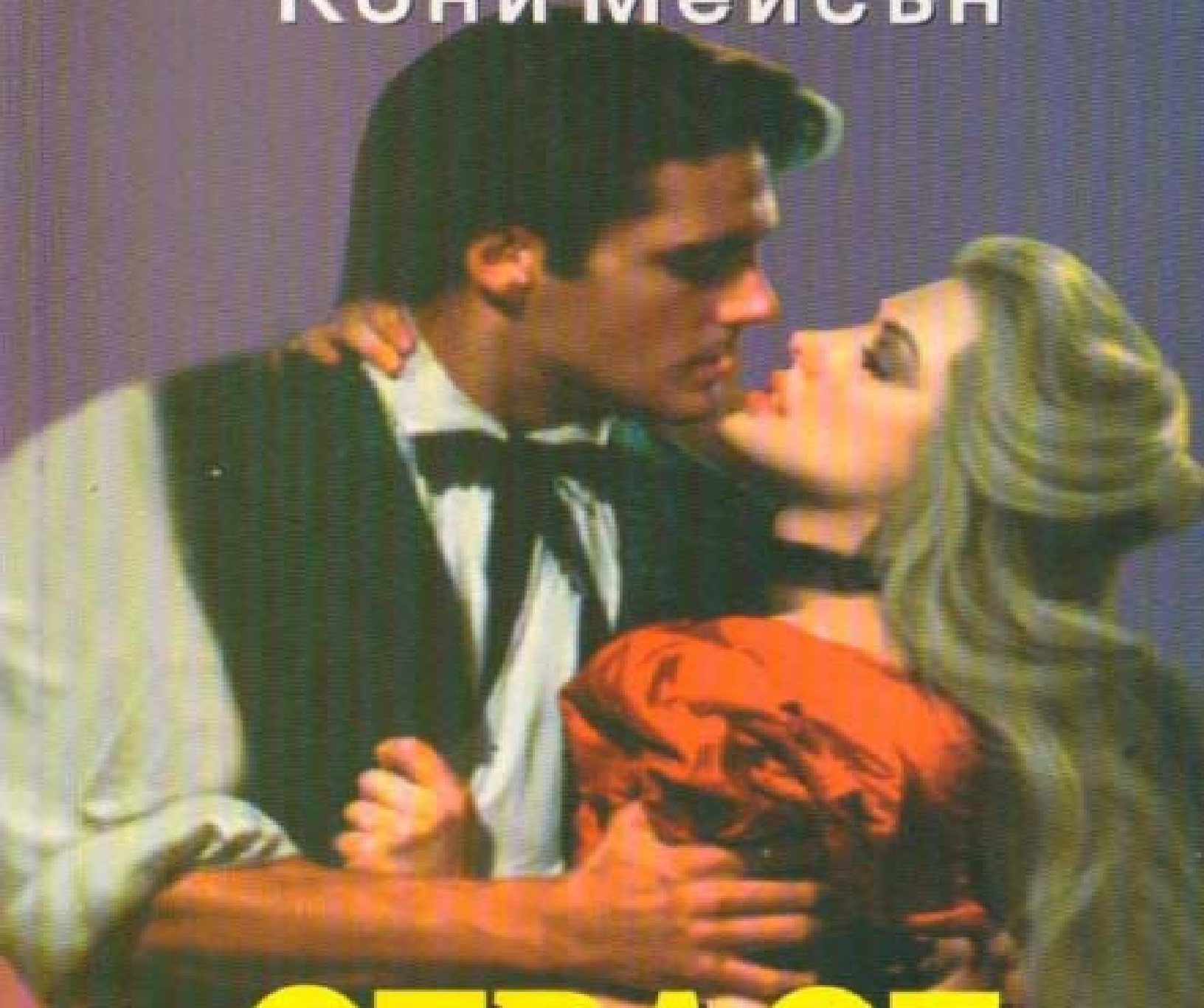

Кони Мейсън

СТРАСТ И ОМРАЗА

КОНИ МЕЙСЪН СТРАСТ И ОМРАЗА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Еме Ламот мрази Ник Дръмънд, защото самонадеяният комарджия, ограбил цялото богатство на баща ѝ, я принуждава да заплати своя дълг към него с една страстна любовна нощ. В резултат Еме остава с незаконно дете на ръце, което всеки миг да ѝ напомня за преживяното унижение.

След години Ник Дръмънд отново влиза в живота ѝ като офицер от ненавистната северняшка армия. Югът е потънал в кръв и разруха, а сърцето на красавицата крещи за отмъщение. И въпреки това тя е поразена от неочакваната нежност и благородство на мъжа, който преди години ѝ е причинил такова зло. Не може да устои на непреодолимото желание, което я тласка в мощните прегръдки на ненавистния враг и я кара да изпитва едновременно гореща страст и омраза.

Източник: <http://www.bgbook.dir.bg/book.php?ID=14960>

ПРОЛОГ

На борда на „Дикси Бел“, 1859 г.

Той влезе в задимената зала точно когато удари полунощ. Широките му рамене веднага привлякоха вниманието ѝ. След това тя се спря на очите — невероятни, стряскащо зелени, обрамчени с дълги тъмни мигли, черни като косата му. Под извънредно фината материя на прекрасно ушития му костюм се отгатваше едно тяло, надарено с почти лъвска сила. Той се движеше из препълнения игрален салон с върховната самоувереност на мъж, който знае какво иска.

Когато стигна близо до нея, очите им се срещнаха. Гъст тютюнев дим обгръщаше играчите, насядали около масата за покер, и се виеше около главата ѝ като ореол. Инстинктът я предупреждаваше, че този мъж не е ангел — изглеждаше ѝ по-скоро като дявол.

— Аз съм Ник Дръмънд. Може ли да се присъединя към играта?

Първата ѝ мисъл беше: „Проклет янки!“ Слуховете за приближаващата война я настройваха враждебно към всички северняци. Резкият му акцент накара зъбите ѝ да изскриптят.

Четиримата мъже, ангажирани в играта на покер с красивата комарджийка, сблизиха столовете си, за да направят място на новодошлия. Ник грабна първия попаднал му стол, намести го и седна. Четиримата играчи изгрухтяха имената си. Ник кимна към всекиго поотделно и вдигна въпросително вежда, когато очите му се спряха на ослепителната красавица, която го беше привлякла към масата за покер, както пламъкът привлича пеперудата. Вече му беше известно, че името ѝ е Еме Фортюн. Беше чувал за нея още преди да се качи на борда на „Дикси Бел“ в Ню Орлийнс. Еме Фортюн. Явно това не беше истинското ѝ име, но беше дяволски красива, така че какво значение можеше да има?

Беше облечена в яркочервено, съвсем уместно, помисли Ник, предвид пищната ѝ външност. Медноцветните ѝ очи и златистата коса представляваха прекрасна рамка за сметановия тен на лицето, подчертано от дълбокото деколте на роклята. Макар Ник да прецени,

че е доста предизвикателно, той беше виждал и по-дръзко изрязани рокли, носени от почтени дами на светски събирания. Тя изглеждаше хладнокръвна и съсредоточена, самоуверена, сякаш знаеше точно какво иска и как да го получи. Никога през живота си не беше виждал по-наперена картоиграчка.

Той има трапчинка! Точно в средата на силната, квадратна брадичка. Еме се намръщи. Откъде ѝ беше дошла тази мисъл?

— Името ми е...

— Еме Фортюн — усмихна се Ник. — Чувал съм за вас, госпожице Фортюн.

Гласът ѝ беше хладен и култивиран, с почти незабележим акцент, францужойка? Ник беше заинтригуван. Тайнствената комарджийка породи гореща вълна в кръвта му, каквато не беше усещал много отдавна.

Желаеше я.

Еме отправи дързък поглед към Ник Дръмънд. За първи път, откакто беше започнала да играе комар, за да постигне поврат в доста мрачната си съдба, тя почувства как една предупредителна тръпка пролази по гърба ѝ.

Ник отвърна на втренчения ѝ поглед, наслаждавайки се на чувственото пътешествие на очите си по красивото лице и изкусителните извивки на Еме Фортюн. Комарджийките не бяха чак толкова често срещано явление, макар че беше чувал за няколко такива, но тази жена беше уникална поради факта, че беше млада — може би на не повече от двадесет години, — свежа и чаровно красива по един невинен начин, който противоречеше на неженствената ѝ професия. Ник беше пленен от гъстите кичури дълга руса коса, изкусно подредени около безупречното ѝ лице — огромни очи с топъл светлокафяв цвят, обградени от дълги мигли, пълни червени устни, които молеха за целувка. Стройно, изкушаващо, привлекателно сложено, тялото ѝ също беше съвършено.

Ник наблюдаваше Еме, докато тя вземаше картите и започваше играта си. Доволен, че тя не мами, той се успокои и прикова поглед в картите. Макар че не беше новак в покера, Ник все пак не беше професионален играч, за каквото го сметна Еме. Когато бе отишъл в Ню Орлийнс на гости у приятели, бе чул за Еме Фортюн и любопитството го накара да си запази каюта на „Дикси Бел“ до Начез

по обратния път към Чикаго. Ник винаги бе харесвал покера и се радваше на невероятен късмет, макар да нямаше особено много време, което да посвети на играта. Но знаеше достатъчно много, за да забележи кой мами, и беше убеден, че Еме Фортюн не си служи с нечестни номера.

Еме се съсредоточи върху картите, внимателно избягвайки погледа на Ник Дръмънд. Той имаше дяволски очи — прозрачни, зелени и омайващи. Докато успееше да устоява на примамката на тези негови очи, тя усещаше, че непременно ще печели. Беше научила покера още докато седеше на коленете на баща си, и беше усъвършенствала уменията си в месеците, последвали трагичната му смърт. Макар че много обичаше баща си, той не беше нищо повече от отявлен комарджия и женкар и я беше оставил затънала в дългове.

След погребението тя беше направила оглед на ситуацията, разбирайки, че няма необходимите умения да издържа себе си и върнатата си бавачка Савана, единствената майка, която беше имала от дванадесетгодишната си възраст. Имаше роднини по майчина линия в Англия, но те се бяха отказали от майка ѝ, когато тя се беше омъжила за човек с несигурни доходи, и някакъв чичо някъде в Тексас. Но погледнато практически, си беше съвсем сама на света, зависеща само от неустрашимия си дух, пъргавия си разум и изключителните си умения в покера. В предимствата не включваше красотата си, защото не се смяташе за класическа красавица.

В последните шест месеца тя беше спечелила достатъчно пари, за да живее сравнително комфортно заедно със Савана. Още няколко месеца и щеше да се откаже, за да започне нов живот далече от клюкарите в Ню Орлийнс, които никога не ѝ позволяваха да забрави, че баща ѝ е бил убит на дуел заради жена.

Когато започна следващата игра, Ник се усмихна. Тази вечер му вървеше и това повдигаше самочувствието му. Всичко като че ли се подреждаше според неговите желания, нямаше изгледи да сбърка някъде. Когато купчината чипове пред него взе да нараства, тази пред Еме започна да намалява. Улавяйки я да гледа към него, той ѝ намигна. Тя му отвърна с мрачна гримаса. Ник нямаше как да не забележи, че тя по всякакъв начин избягва да го погледне в очите, и се засмя, зарадван, че я е обърнал дотолкова, че да я накара да загуби самообладание.

Мрачното изражение на Еме стана още по-мрачно. Нещата не вървяха според плановете ѝ. Тя знаеше, че единственият начин този проклет янки непрекъснато да печели, е измамата, но по никакъв начин не можеше да разбере как го прави. Закле се да не допуска той да продължава по този начин. Познаваше и други играчи, които мамеха, и знаеше как да се справя с мошениците.

— Готова ли сте да продължите, госпожице Фортюн? — запита Ник с подигравателна усмивка, когато забеляза, че само той и Еме бяха останали в игралния салон.

Тънките пръсти на Еме затърсиха в чантичката парите, които много добре знаеше, че няма да открие там. Ник Дръмънд я беше обрал с учудваща лекота. Ръката ѝ внезапно напипа студен метал. Беше забравила за пистолета, който винаги носеше, за да се предпазва. Тежестта му я поуспокои.

Тя кипна вътрешно, когато се сети колко лесно той се беше добрал до парите ѝ.

— Вие играхте нечестно!

Умът ѝ отказваше да приеме, че Ник Дръмънд може да е спечелил с честна игра, макар да нямаше конкретно доказателство, което да подсказва нещо друго.

— Никога не мамя на карти.

Гласът му беше спокоен, но заплашителен, Ако Еме беше мъж, щеше да я предизвика на дуел.

— Никой не може да има такъв късмет. Сигурна съм, че мамите.

Ник се усмихна и вдигна рамене. Този небрежен и самоуверен жест само затвърди увереността ѝ, че Ник Дръмънд е закоравял нечестен покерджия янки, който не изпитва никакво съчувствие към нещастните си жертви. Преди да има време да размисли над безразсъдното си поведение, тя извади пистолета от чантичката и го насочи право към него. Той пребледня и скочи.

— По дяволите, Еме, какво правите? Не съм мамил. Спечелих съвсем честно.

Тя го гледаше обвинително.

Ник премига, за да прогони внезапната магия. Никога досега човешко същество не беше проявявало към него такава смайваща враждебност. За миг сметна, че ще умре. Но чувството се разсея, когато погледна в топлите медноцветни очи на Еме и разбра, че тя не е

способна да натисне спуська. Но беше ужасно неприятно да вижда някой да насочва към гърдите му дуло на оръжие.

Ръката на Еме трепна, но инстинктът на Ник му подсказа, че тя няма да стреля. Не беше такъв човек. Може да беше комарджийка и курва, но не беше убийца.

— Свалете оръжието, госпожице Фортюн.

Ръката ѝ трепна. Ник Дръмънд я беше разорил. Беше ѝ измъкнал и последния спечелен цент, с изключение на малка сума, която беше дала на съхранение у Савана. Умът ѝ ѝ казваше, че никой няма да я осъди за убийство на измамник, но сърцето ѝ шепнеше, че не е способна да убие друго човешко същество. Пръстът ѝ леко погали спуська. Ник се усмихна, трапчинката на брадичката му стана подълбока. Еме, смаяна, зяпна арогантния нахалник. Какъв беше този мъж, че да се смее в лицето на смъртта?

— Вие сте комарджийка — предизвика я Ник. — Не сте убийца. Нека да се разберем. Ще ви дам честен шанс да си върнете загубите. Предизвиквам ви на двубой. Победителят взема всичко.

Еме ахна.

— Искате да се бия с вас?

— Нямах предвид дуел с оръжия. Ще сечем за най-висока карта. Ако вие спечелите, всичко, което съм събрал тази вечер, е ваше.

— А какво печелите вие? Вече ме обрахте, не ми остана нищо ценно.

Защо я дразнеше така? Не би се доверила на измамник, но предизвикателството му я накара да постъпи безразсъдно.

Дяволска усмивка превърна очите на Ник в искрящи изумрудни, докато обхващаше с поглед разкошната ѝ фигура.

— Ще измисля нещо — проточи той.

Чувственият подтекст в гласа му я накара да потръпне от странно предчувствие.

Многозначителните му думи не оставиха никакво съмнение в мисълта на Еме и тя много ясно разбра какво ще поиска той от нея, ако спечели. Ако той изтегли по-високата карта, ще я лиши от последната ценност, която ѝ беше останала. Еме прехапа долната си устна. Късметът ѝ със сигурност трябваше да проработи. Ако имаше господ, нямаше да я остави да загуби от някакъв дяволски янки като Ник Дръмънд. От победата ѝ зависеха твърде много неща. Парите ѝ

трябваша, за да оцелее, но за него това беше просто игра. Комарджийската ѝ жилка прие предизвикателството, преди практичният ѝ ум да успее да го отхвърли.

— Добре, Еме Фортюн, какво избирате? Сериозно се съмнявам, че можете да застреляте невъоръжен човек. Можете да се оттеглите със загубата си или да приемете предизвикателството ми и да получите възможност да спечелите цяло състояние. Изборът е ваш.

Изборът, който той така галантно предлагаше, всъщност не беше никакъв избор. Никой проклет янки не беше достатъчно хитър, за да я надиграе на карти. Тя знаеше, че много я бива в играта, и до тази вечер никой не я беше побеждавал.

— Много добре, приемам, но само едно теглене. По-високата карта печели.

Тя усети как сърцето ѝ започва да бие лудо.

— Добре — съгласи се Ник с театрален поклон. — Заповядайте.

Ръцете на Еме затрепериха, докато бавно и внимателно размесваше колодата. Прекрасно усещаше внимателния поглед на Ник и правеше всичко възможно да не го поглежда в очите. Когато свърши, сложи картите на масата помежду им.

Ник направи елегантен жест.

— Първо дамите.

Еме затаи дъх, посягайки към картите, и бързо разсече колодата. Обърна картата — десетка пика. Не е зле, помисли тя. И се изсмя високо и пресекливо.

Ник я възнагради с ослепителна усмивка.

— Много добре, скъпа, но достатъчно добре ли е?

Подигравателното му обръщение я вбеси, но очите ѝ останаха приковани към голямата му загоряла ръка, която се спря за кратко над картите, преди да се спусне и да обърне една от тях. Дама купа!

Еме изстена. Ник се изсмя. Пистолетът тупна на пода.

— Аз печеля, скъпа.

Върховното неверие заплашваше да превърне Еме в каменна статуя. Как можа да загуби?

— Готова ли сте да изплатите дълга си?

В гласа му се долавяше презрение, което накара Еме да изфучи сърдито. За нея дългът на комар беше дълг на честта.

Не можейки да произнесе дори една дума, тя само кимна утвърдително. Усмивайки се бавно и с наслаждение, Ник се поклонил и ѝ подаде ръка.

— Ще получа дълга си насаме. Честно казано, не мислех за нищо друго, откакто ви видях. Имаме много време, преди корабът да стигне до пристанището.

Краката на Еме сякаш бяха от дърво, докато Ник я извеждаше от игралния салон, насочвайки се към своята каюта. Тя влезе вътре точно когато зората започна да се промъква на източния хоризонт.

След девет месеца

— Напъвай, Еме, напъвай. Хайде, миличка, добре се справяш, виждам главата.

— Дяволите да те вземат тебе и това бебе! — изхлипа Еме, почти обезумяла от болка. — Това е дяволско семе, също като баща си!

Савана поклати побелялата си глава. Черното ѝ лице беше плувнало в пот, дрехите ѝ също бяха подгизнали. Скъпата ѝ Еме раждаше дете, което не беше искала, и Савана не можеше да каже или да направи нищо, за да намали болките ѝ.

— Не говори така, дете. Бебето няма никаква вина. Вината си е само твоя, Еме Ламот. Колко ти говорих, че си рискуваш главата, като започна да играеш комар на оня кораб и си смени името на Еме Фортюн, вместо да носиш онова, дете ти дадоха родителите ти. Знаех си, че няма да излезе нищо хубаво. Но някак ще оцелеем.

— О, божичко! — изпищя Еме.

Ужасните болки, които изтърпяваше, за да роди дете, което знаеше, че ще ненавижда, правеха раждането още по-непоносимо.

— Виждам главата! — извика радостно Савана. — Има тъмна коса, скъпа. Напъвай, след малко ще свърши.

— Ами — изпъшка Еме. — Грещиш, Савана, всичко едва започва.

Думите излетяха от устата ѝ в накъсан стон, докато тялото ѝ се гърчеше в агония. Тя извика силно и продължително и в следния миг бебето попадна в очакващите го ръце на старата негърка.

— Момче е, скъпа, свършено момченце с тъмна коса.

И сякаш в потвърждение на думите ѝ, стаята се огласи от силен рев. Савана се засмя радостно, докато почистваше устичката и носа на

бебето с меката кърпа, която си беше приготвила. Все още засмяна, тя го вдигна, за да го огледа и Еме.

Еме замръзна и се извърна, отказвайки да погледне към крехкото създание, на което беше дала живот.

— Махни го оттук, не искам да го виждам.

— Агънце! — изохка Савана. — Не говори така!

— Говоря сериозно. До края на живота си няма да забравя как е било заченато това дете. Баща му си отиде, без дори да ме погледне за последно.

Савана като че ли се смути.

— То е твоя плът и кръв, скъпа. Кой ще го гледа, ако ти не го искаш? То има нужда от мама.

— Не разбираш ли, Савана? Не го искам. Всеки път, щом го погледна, ще ми напомня за баща си.

Поклащайки глава, като цъкаше с език в явно неодобрение, старата жена остави бебето в малката люлка до леглото, за да се погрижи за господарката си. Със стиснати устни събра изцапаните чаршафи и ги изнесе от стаята. Еме беше почти заспала, когато плачът на детето я събуди. Дълго време се опитваше да не му обръща внимание, но мяукащите звуци не преставаха. Думите на Савана се връщаха упорито в паметта ѝ. То е твоя плът и кръв. Има нужда от мама. Тя се надигна на лакът и хвърли гневен поглед към малкото създание в люлката, очаквайки да види лицето на дявола. Но видя един ангел.

На дребното, сбръчкано лице беше изписана най-милата физиономия, която някога беше виждала. То смучеше усилено юмручето си, размахвайки другото във въздуха. Тъмна тънка косица покриваше съвършената кръгла главичка, очите му бяха широко отворени, взрени в Еме така дръзко и настоятелно, че не можеше да не ѝ напомни кой е баща му.

Ник Дръмънд.

Красивият, арогантен негодник, който беше пожелал тялото ѝ, за да си получи дълга на честта, и беше отнел девствеността ѝ, без дори да разбере, че е била девица, беше проникнал през нейната невинност с един внезапен, рязък удар, който промени живота ѝ завинаги. Той я беше сметнал за курва и я беше взел в пристъп на яростна страст. Тя не беше спечелила нищо, отстъпвайки пред Ник Дръмънд. Само за

няколко часа този мъж ѝ беше обрал всичко спечелено, беше ѝ отнел девствеността и беше посял дяволското си семе в нея. А това, което правеше положението още по-непоносимо, беше ужасяващият факт, че тя се беше поддала на страстта.

Той я беше въвел в един свят на разкош, какъвто тя никога не си беше представяла, че съществува. Беше взел нещо, което само съпруг имаше право да вземе, и я беше накарал да се чувства така, сякаш му принадлежи. Изпепеляващата страст му беше попречила да забележи нейната девственост... не че това би имало някакво значение за този негодник.

Тя мразеше Ник Дръмънд.

Мразеше го, защото я беше пренесъл в рая, ненавиждаше го заради това, че беше янки и беше посял семето си в нея. Не можеше да го понася, защото беше излязъл от живота ѝ на следващата сутрин, без да каже дори дума за сбогом. И обичаше всяка минута, която беше прекарала в прегръдките му.

Толкова често беше преживявала отново тези моменти, че те се бяха запечатали завинаги в мозъка ѝ. Мисълта, че ще гледа част от него всеки божи ден, докато е жива, я изпълваше с ужас.

Тих хленч прекъсна размислите ѝ и една сила, по-властна от инстинкта ѝ за оцеляване, накара Еме да посегне с пръст и да докосне бузата на бебето. Кожата му беше като най-гладкото кадифе. То измрънка доволно. Едно малко юмруче се сви около пръста ѝ, опитвайки се да го привлече към устицата. Въпреки тържествената си клетва, че ще ненавижда това, което беше излязло от слабините на Ник Дръмънд, Еме вдигна бебето от люлката и го притисна в прегръдките си.

Савана я наблюдаваше през откренатата врата и затаи дъх, когато Еме прегърна детето си. А когато го сложи на гърдата си, за да суче, вярната стара бавачка отправи към небето една безмълвна благодарствена молитва. За един ужасен миг се беше уплашила, че Еме окончателно ще отхвърли детето си.

Младата майка обаче усещаше тази изключителна връзка с детето, което се беше приготвила да мрази цял живот. В един миг, като в проблясък на светкавица, тя разбра, че малкото безпомощно същество, което беше родила, беше свършено невинно по отношение греховете на баща си и си имаше своя собствена самоличност.

— Как ще го наречеш, скъпа?

Еме се усмихна на Савана, осъзнавайки с благодарност, че не би се справила без любящите грижи на застаряващата жена, която я беше отгледала.

— Ти му дай име, Савана.

Бавачката като че ли се стресна, но после видът ѝ стана невероятно блажен. Само миг ѝ беше достатъчен, за да направи избора си.

— Бранд^[1]. Ще се казва Бранд.

Еме не можа да не запита:

— Защо Бранд? Това е необичайно име. Не мисля, че някога съм го чувала.

Савана се усмихна.

В мига, когато го взе в ръцете си, то беляза с любов сърцето ти.

— Бранд. Бранд Ламот. Харесва ми. Това е хубаво име.

[1] Бранд (англ.) — белег, отпечатък. — Б.пр. ↑

Плантация „Високите дъбове“, Атланта, Джорджия, 1864

Капитан Никълъс Дръмънд спря отделието от съюзни конници пред мястото, откъдето започваше виещият се пращен път, ограден с мощни дъбове, които като че ли се извисяваха чак до небето. Беше учудващо мирна гледка сред земя, разкъсвана от война, странно недокосната от времето и ударите, нанасяни на човек от човека. Но кървавата, безсмислена война между Севера и Юга, хвърлила брат против брата, бушуваше вече цели три години.

Макар че поводът за избухването на войната беше робството, Ник знаеше, че причините са далеч по-дълбоки, и в името на хуманността се молеше военните действия да свършват час по-скоро. Но дотогава трябваше да изпълнява дълга си. Беше се присъединил към армията на Съюза, защото каузата беше справедлива и честта му изискваше да се бори за справедливост и равноправие между всички хора.

Ник се извърна на седлото и зачака лейтенант Дил да се приближи към него.

— Това ли е мястото, лейтенанте?

Гласът му беше дрезгав от изтощение, измършавялото му лице беше безмълвно свидетелство за многото битки, в които беше участвал и в които беше оцелял само благодарение на упорството и целеустремеността си.

— Да, сър — потвърди Дил. — „Високите дъбове“. Принадлежи на вдовицата Тревър и малкия ѝ син. Понеже е близо до Атланта, нарочно е оставено, за да служи като наблюдателен пункт в района.

— Подозирам, че вдовицата Тревър няма да приеме особено любезно войниците на Съюза, които идват да окупираат дома ѝ — допусна Ник, поглаждайки наболата си брада. Чувстваше се мръсен и нямаше търпение да почувства истинско легло под изтръпналите си кости. — Кога е починал съпругът ѝ?

— Разузнаването донесе, че е бил убит в Ричмънд през шейсет и втора.

— Много добре, лейтенанте — изрече снизходително Ник. — Госпожа Тревър просто ще трябва да понесе присъствието ни, независимо дали и харесва или не. Предупреди хората, че тя сигурно ще е разстроена от смъртта на съпруга си, но косъм няма да падне нито от главата на вдовицата, нито на сина ѝ, нито на когото и да било от нейното домакинство. Ясно ли е?

— Да, сър, ще се погрижа.

Дил обърна коня си и се отдалечи, за да предаде заповедта на Ник на останалите от отделението.

Малко по-млад от Ник, лейтенант Клинтън Дил беше красив мъж с остро чувство за хумор и момчешко очарование, което повечето жени намираха за неустоймо. Ник, напротив, беше печен войник, който се беше научил да си пази гърба по трудния начин, беше свикнал да внимава за всичко, дори за най-обикновените неща, и да не вярва на никого освен на себе си. Философията му го беше превела невредим през перипетиите на войната и той смяташе, че ще надживее много от младите, неопитни мъже, които сега командваше.

Страховитият чар, който Ник беше придобил, не намаляваше привлекателността му за жените. Той беше от онзи тип мъже, които жените намираха за предизвикателни. Твърдите черти на лицето му не изглеждаха сурови само благодарение на трапчинката на брадичката, както и на очарователната му усмивка, когато решише да я покаже.

Господарската къща се извисяваше величествено в края на алеята, дълга почти половин миля. Когато Ник се приближи към нея, можа да забележи признаците на разруха, причинена от годините запустение. Представи си как е изглеждала къщата преди, с роби, бързаци насам-натам, за да вършат всички работи, необходими за поддържането на подобна импозантна сграда. Входният портик се извисяваше на височината на всичките три етажа, поддържан от високи, стройни колони. Сега боята се лющеше, земите около къщата пустееха, хижите на робите гниеа под горещото слънце на Джорджия. Ник не забеляза никакви признаци на живот, докато не влезе в двора, последван от отделението си.

Нима вдовицата Тревър и синът ѝ са напуснали имението, запита се той заинтригуван. Беше нащрек, за да се предпази от евентуални

враждебни действия, които можеше да го връхлетят неочаквано, затова ръката му стоеше близо до дръжката на пистолета. Слезе от коня. Войниците последваха примера му.

— Разпръснете се — заповяда той. — Сержант Джоунс, вземете няколко души и претърсете хижите на робите. Лейтенант Дил, елате с мене в къщата. Останалите да направят лагер под онези дървета.

— Мястото изглежда изоставено, капитане — забеляза Дил. — Сигурно на вдовицата ѝ е било трудно да живее тук сама.

— И още как — измърмори Ник.

Храна почти не им беше останала, затова войниците трябваше едва ли не да гладуват, докато чакат да дойде поредната доставка. Много добре си представяше какво ли ѝ е на една жена с дете и без никакви средства за живот.

Приближиха се към вратата и Ник почука с дръжката на пистолета. Звукът отекна кухо във вътрешността на къщата. Когато никой не отговори, той натисна дръжката. Тя се завъртя с лекота под пръстите му. Вратата беше дебела, но носеше следи от удари, сякаш някой се беше опитвал да я изкърти. Ник я побутна с ботуша си и я отвори.

Тя стоеше пред него, насочила стар, ръждясал пистолет точно към корема му. Лицето ѝ беше строго и в паметта на Ник изникнаха неясни спомени — че преди много време е преживял същото нещо. Усецането беше странно, но толкова завладяващо, че той трябваше да присвие очи, за да преодолее полумрака в огромното преддверие и да фокусира по-ясно лицето на жената.

Нито пурпурните сенки по деликатната плът около меднокафявите ѝ очи, нито хлътнолите бузи под високите скули можеха да отнемат дори частица от красотата ѝ. Закърпената и избеляла синя рокля висеше като на закачалка върху измършавялата ѝ фигура. Но Ник забеляза, че по тялото ѝ все още са останали съблазнителни извивки, благодарение на които можеше да я определи като красива млада жена. Русата ѝ коса беше свита на стегнат кок на тила, подчертавайки фината костна структура под бледата кожа с цвят на слонова кост.

Сърцето на Ник затуптя лудо, докато се взираше в тези изпълнени с омраза очи. Усети как се пренася пет години назад в една

нощ на незабравима страст на борда на „Дикси Бел“. Погледът му се спря върху нея — твърд, нетрепващ, неразгадаем.

Еме Фортюн.

Беше я взел в момент на неопишуема лудост, за да си получи дълга на честта от една моментна игра на комар.

И не можа да я забрави нито за миг. Първия път, когато я беше видял, беше усетил страст, нищо друго, и я беше задоволил по един незабравим начин. Съжаляваше за бързината, с която се беше разделил с нея на следващата сутрин, но тя спеше толкова сладко, че не му даде сърце да я събуди. Беше слязъл на брега в Начез и веднага се беше качил на влака за Чикаго. Но оттогава често му се беше случвало да мисли за Еме Фортюн и в следващите години на няколко пъти беше пътувал с речни кораби, надявайки се още веднъж да срещне очарователната комарджийка, която така успешно се бе представяла за невинно създание. Или беше много талантлива актриса, или извънредно опитна, защото знаеше всички необходими движения.

Имаше толкова много въпроси, които искаше да ѝ зададе. Но нито в Ню Орлийнс, нито в Начез успя да намери някой, който да познава комарджийка на име Еме Фортюн или да знае какво се е случило с нея. Сякаш беше изчезнала от лицето на земята и Ник се принуди да изпрати спомена за нея в една част от паметта си, която някак отказваше да умре.

Пистолетът, насочен към корема му, потрепна.

— Какво търсите тук? Вие и подобните ви не взехте ли вече достатъчно от мене? Нямам какво повече да ви дам.

Гласът ѝ беше натезал от горчивина, дрезгав от омраза и Ник не можеше да я упрекне заради това.

— Не искаме да ви сторим нищо лошо, госпожо Тревър — изрече той меко.

Пристъпи към слънчевото петно, образувано от светлината, която си беше пробила път през зацапания прозорец в мрачното преддверие, и свали шапката си.

Еме си пое дъх на пресекулки. Гъстата черна коса подчертаваше медния цвят на лицето му, загорялата кожа, контрастираща с тъмносиньото на униформата. Загарът му беше доста по-силен и лицето — с повече бръчици, отколкото когато го беше видяла за последен път. Сърцето ѝ се заблъска като полудяло в гърдите, когато

стряскащите му зелени очи се спряха на лицето ѝ. Те притежаваха хипнотична сила, която я парализираше и ѝ пречеше да осъзнае как странно се вижда в чувствената му уста, в трапчинката на брадичката, в свитите вежди, които вдълбаваха една бръчка на челото и засенчваха тези невероятни очи. Очи, наситени с тайно знание, което извика прилив на червенина по бледите бузи на Еме. Очите на дявола.

Ник Дръмънд.

Изглеждаше състарен, закоравял от войната, с по-сурово стиснати устни, отколкото си го спомняше. Изражението му беше решително, но чертите на лицето му донякъде се смекчаваха от трапчинката на брадичката.

Ужас скова езика на Еме. От думите му разбра, че я е познал, въпреки че тя много се беше променила през изминалите години. Знае ли за Бранд, запита се тя, отчаяно вирайки се в лицето му, за да разбере за какво мисли. Очите му оставаха все така непроницаеми. Много малко ѝ трябваше, за да ненавижда Ник Дръмънд, и още по-малко — за да си спомни начина, по който се беше почувствала, след като се беше любила с него в онова отдавна отминало време, и скъпоценния дар, който ѝ беше дал той в лицето на нейния син. Бранд беше единственият човек, когото си имаше на света, освен Савана, която много обичаше и която я обичаше също толкова предано. Овладея я ирационален страх, че Ник Дръмънд е дошъл да ѝ вземе сина. Беше живяла с този страх цели пет години и отчаяно искаше Ник да си тръгне, преди да е видял Бранд.

— Влизате без позволение на моя земя. Кажете за какво сте дошли — каза тя.

— Вдовицата Тревър — изрече Ник като констатация, все още смаян, че най-накрая е намерил жената, която бе навестявала сънищата му в последните пет години. Така и не се бе излекувал от вината, че я беше изоставил толкова безсърдечно на борда на „Дикси Бел“. Обикновено не постъпваше така с жените, но тогава трябваше да хване влака. — Може би не ме помните, госпожо Тревър, но аз си спомням всеки момент от последната ни среща. Преди пет години, на борда на „Дикси Бел“. Тогава ви познавах под името Еме Фортюн. Това събужда ли някакви спомени у вас?

Да събужда някакви спомени? О, господи боже, как би могла да забрави, когато имаше живо доказателство за кратката им среща? И

веднага след тази мисъл дойде споменът за изкусителната му усмивка, за еротичната му уста, която я целуваше и поглъщаше, докато тя не се почувства свършено опиянена от невъзможна наслада.

Заинтересувано изражение се появи на лицето на лейтенант Дил, докато слушаше разговора между вдовицата Тревър и капитана. Мършавостта на фигурата ѝ не отнемаше нищо от нейната естествена красота и Дил с нетърпение очакваше момента, когато евентуално би се сближил повече с нея. Стори му се странно, че макар капитан Дръмънд, както му се стори, да я познава, тя не даде никакви признаци, че си спомня да го е срещала. Много интересно положение, най-меко казано, помисли лейтенант Дил.

— Възможно е да сме се срещали — призна навъсено Еме. — Но е било много отдавна и дори да сме се запознали, не си спомням добре.

Тази забележка не се хареса много на Ник. Как би могла Еме Фортюн да го забрави, когато той си спомняше всяка изпълнена със страст минута от единствения път, когато бяха спали заедно?

— Знаете ли, аз ви търсих, и то доста дълго. Но никой не знаеше нищо за жена на име Еме Фортюн.

Еме сви рамене. Нямахме да си признае нищичко. Бранд беше неин и никой нямаше да ѝ го вземе, особено пък някой проклет капитан янки, който сееше смърт и разрушение из Юга. Кой освен Савана би могъл да свидетелства в съда в нейна полза, ако Ник си вътълпеше да иска попечителство върху Бранд? Тя съзнаваше, че се вманиачва на тази тема, но не можеше да направи нищо. Твърде дълго беше живяла с този страх.

— Още не сте ми казали какво правите тук вие, янките.

Гласът ѝ беше студен и безкомпромисен, пистолетът ѝ все така сочеше към корема на Ник.

— Свалете пистолета, госпожо Тревър, не искаме да ви сторим нищо лошо.

Ник се усмихна, опитвайки се да разсее напрежението, и Еме се взря в трапчинката на брадичката му. Въпреки че беше обрасла с брада, тя все пак веднага я забеляза. Устата ѝ се изпълни с горчивина.

— Разбирам, че това няма да ви хареса, госпожо Тревър, но къщата ви трябва да бъде използвана като щаб — от мене и моите хора. — Той отпрати оценяващ поглед към стълбището, мълчаливо пресмятайки колко хора може да се настанят в спалните горе. — Тук, в

къщата, трябва да настаните само лейтенант Дил — и кимна към мълчаливо застаналия до него офицер — и мене. Войниците ще опънат палатки на поляната. Като се започне с вечерята днес, лейтенантът и аз ще се храним с вас и вашето семейство.

Еме се изсмя остро и свали пистолета.

— Възползвайте се от всичката храна, която намерите в къщата. Не сме се приготвяли за гости. По-добре ще е да си потърсите квартири другаде.

Ник изобщо не се смути.

— Ако не сте забелязали, малко плантации наоколо са годни за живеене.

— И по чия вина? — изфуча саркастично Еме. — Вие избихте мъжете ни, оставихте децата ни сираци, разрушихте домовете ни и очаквате да ви приемем с отворени обятия. Напуснете земята ми, капитане.

— Казвам се Дръмънд, ако сте забравили. Ник Дръмънд. Страхувам се, че трябва да ни изтърпите, докато получим заповед да се преместим. Решението за заемане на „Високите дъбове“ беше взето от хора на по-високи постове от мене.

— Ядове ли ти създават тия проклети янки, гълъбче?

Савана се появи от съседното помещение, размахвайки пушка.

Неведнъж беше използвала това оръжие в защита на господарката си, откакто беше започнала войната, така че беше напълно подготвена да го използва отново.

Ник погледна към едрата негърка, която някога сигурно е била пълна, но сега месата ѝ висяха отчайващо.

— Никой няма да пострада — увери я той, — стига да ни сътрудничите. Настаняваме се в плантацията до следващата заповед. Погрижи се да приготвиш две стаи за лейтенант Дил и за мене.

— Как смееете да идвате и да окупирате къщата ми? — изсъска ядосано Еме, разярена на Ник заради безцеремонните му заповеди, сякаш и беше господар. — Вашият президент отдавна освободи робите. Савана е моя приятелка. Тя дори беше освободена още по-отдавна.

— Грешката е моя — отвърна Ник с едва доловима саркастична нотка. — Тогава вие можете да се погрижите за стаите ни. И за вечерята ни.

— Как ли пък не! Няма да се подчинявам на едни проклети янки!

— Вечеря ли? — изсумтя Савана с явно отвращение. — В тая къща няма ядене. Не и за янки. Бранд получава каквото можем да намерим.

Еме пребледня.

— Савана!

Ами ако Ник поискаше да види Бранд? Ами ако... Не, реши тя, мъжете нямаха представа за децата и за възрастта им. Той не бива да заподозре, че Бранд не е дете на скъпия ѝ покоен съпруг Борегар Тревър. Всички смятаха, че красивата млада булка, която Борегар Тревър беше довел след едно гостуване в Мемфис в началото на 1860, е вдовица с малко дете. Бо искаше хората да мислят така и така беше станало. Той не би могъл да обича Бранд повече, отколкото ако беше негово родно дете.

Борегар Тревър се беше влюбил безнадеждно в Еме от пръв поглед. Бяха се срещнали случайно, докато той беше на гости при роднини в Мемфис, където Еме беше избягала, след като беше научила, че очаква дете от Ник. С помощта на Савана беше продала всичките си ценности, които не бяха особено много, и беше напуснала родния си град опозорена. Когато се беше запознала с Бо, вече беше родила и беше ужасно объркана. Парите ѝ привършваха, нямаше никакви перспективи за каквато и да било работа. Савана правеше всичко по силите си, за да припечелва по нещичко, но средствата не бяха достатъчни за издръжката на трима души. Когато Бо ѝ предложи брак, Еме помисли да го остави и занапред да вярва, както и малцината ѝ познати в Мемфис, че е вдовица. Но тя беше твърде почтена, за да прибягва до такава измама. Вместо това тя му разказа всичко, призна всички ужасни подробности от кратката си кариера на комарджийка и смайващата развързка. Той прояви повече разбиране, отколкото тя имаше право да очаква предвид безразсъдната си постъпка.

Борегар Тревър все така искаше да се ожени за Еме и на драго сърце прие Бранд като свое собствено дете. Живяха като съпрузи съвсем малко и едва имаха време да се опознаят, преди той да отиде на война през 1861, но през тези кратки месеци Еме не би могла да желае по-добър съпруг или баща за сина си. Ако не успя да открие страстта, която търсеше, вината беше изцяло нейна. Дълбоко съжеляваше, че не се беше показала по-любяща съпруга за Бо, макар че той никога не се

оплакваше, и когато го убиха при Ричмънд през 1862, тя тъгуваше още повече, защото не беше успяла да му покаже колко много го цени. Всеизяждащата ѝ омраза към един мъж и тревогите, свързани с войната, не позволяваха на брака ѝ да разгърне пълния си потенциал. Двата почти не се познаваха, преди той да замине, за да не се върне никога повече. Имаше твърде много неща, за които тя държеше отговорен единствено Ник Дръмънд.

Ник разбра, че Бранд трябва да е синът на Еме, и усети да го прерязва пристъп на ревност. Мисълта, че друг мъж е направил дете на Еме, го накара да се почувства странно неудобно. Не беше забравил сладката невинност на нейната реакция, макар да знаеше, че това е само преструвка. Но друга мисъл се вмъкна в ума му. И двете жени намекнаха, че в къщата няма храна. Той знаеше, че положението не е добро, но със сигурност плантация като тази трябваше да има складирана някъде храна. Мисълта, че Еме и детето ѝ гладуват, го шокира.

— Казахте, че в къщата нямало нищо за ядене — подхвана Ник. — Истината ли е това, или имате скрити запаси някъде, където трудно могат да бъдат намерени?

— Не лъжа — каза уморено Еме. — Това, което имахме, отдавна ни беше откраднато от съюзническите войници, от бандитите и дезертърите, които изпитваха огромно удоволствие да ни оставят без никакви средства за живот. Ако не беше Савана...

Тя млъкна, оставяйки у Ник да се разгори гневът срещу тези негодници, които бяха накарали Еме да страда.

— Докато съм тук, лично ще се погрижа да има достатъчно храна в тази къща. Освен, разбира се, ако не науча, че ме лъжете. — Той се обърна към лейтенант Дил. — Лейтенанте, пратете веднага няколко души да търсят храна. Не ме интересува откъде ще я намерят, само се погрижете тук да има достатъчно храна за къщата и за войниците. Пратете съобщение до интенданта. Армията не може да ни остави да умираме от глад.

— Да, сър.

Дил козирува, завъртя се и излезе от преддверието.

— Ще се върна, след като проверя войниците — обърна се Ник към двете жени. — Бих искал да се изкъпя преди вечеря.

Отправи им небрежен поклон и последва своя лейтенант. Савана, все още опряла пушката в сгъвката на лакътя си, го изгледа учудено.

— Ама и тоя какво си представлява? Хич не ща янки да ми се мотаят в краката. Господин Бо сигурно се обръща в гроба. А тоя капитан говори така, сякаш е господар тука. Какво ще правим миличка?

— Какво можем да направим? — изрече с горчивина в гласа Еме. — Предполагам, че просто трябва да изчакаме, докато решат да си тръгнат. Лично аз смятам да се държа надалече от капитана. И не искам той да види Бранд, ако е възможно. Нямам представа с какво ли може да напълни главата на детето.

Колкото и странно да беше, но Еме никога не беше споделяла със Савана как се казва бащата на Бранд. А бавачката, смятайки, че това е твърде болезнена тема за разговор с Еме, така и не я беше попитала. На нея ѝ беше достатъчно да знае, че този мъж подло беше отнел девствеността на нейната любимка, без да помисли за последиците. Не че някоя от тях съжаляваше за радостта, която Бранд беше внесъл в живота им.

— Ще направя всичко възможно да държа детето настрана от янките, миличка, но нали го знаеш какъв е любопитен малък палавник. Единственото хубаво нещо в тая работа е, че в замяна ще получаваме храна. Ако може да се вярва на капитана.

— Аз не бих се доверявала особено много на думата на един янки. — Гласът на Еме тежеше от презрение. Тя извърна глава настрана. Не искаше вярната ѝ приятелка да види колко дълбоко е засегната от появата на капитан Ник Дръмънд. — И да не си посмяла да правиш нещо в стаите горе. Янките ще трябва да се примирят с прахта вътре. Къде е Бранд?

— Сложих го да поспи тоя палавник. Не ми създаде много грижа. Напоследък не яде достатъчно и не може много да лудува. Мисля си...

Савана се обърна и раменете ѝ потръпнаха. Правеше всичко по силите си за Еме и Бранд, но не беше достатъчно. Тримата чисто и просто гладуваха и нямаха надежда положението да се подобри. Това, че янките окупираха „Високите дъбове“, беше най-доброто, което можеше да им се случи. Но тя мъдро остави за себе си тази констатация, следвайки Еме по дългата вита стълба, която някога беше

гордостта на „Високите дъбове“, но като останалата част от къщата отдавна беше станала жертва на разрухата.

Ник огледа с подозрително око елегантната стая, в която трябваше да спи по време на престоя си във „Високите дъбове“. Тя решително беше виждала и по-добри времена, но извехтялата и елегантност беше несъмнена. Пухеното легло изглеждаше достатъчно удобно въпреки слоя прах, който го покриваше, и оскъдните завивки. Ник не можеше да си спомни откога не беше спал в истинско легло. Имаше камина, но мебелите бяха малко. Мародерите ли ги бяха отнесли или бяха послужили като дърва за огрев в тези тежки времена? Забеляза месингова вана зад един параван и я извлече към средата на стаята. После седна на ръба на леглото, за да събуе ботушите си. Когато някой почука на вратата, той извика „да“. Вратата се отвори и в стаята влезе Еме, с презрително присвити устни.

— Водата за ваната се топли.

— Няма ли някой, който да върши по-тежките работи? — запита навъсено Ник.

Еме изглеждаше толкова крехка, че той не искаше тя да се занимава с такава тежка работа, да мъкне ведра с вода нагоре по стълбите. Не беше искал да изглежда предвзет, когато пожела да се изкъпе, просто беше помислил...

— Само Савана, а тя не е млада като мене.

— Ще наредя един от войниците да се заеме с тежките работи.

— Няма нужда — изрече със строг тон Еме. — Ще се справим.

Не искаше Ник Дръмънд да и помага за каквото и да било.

Ник скочи и я хвана за ръката, когато тя взе ведрата.

— Опитвам се да направя нещата по-лесни за тебе, глупаче такова.

— Не ми трябва помощта ти.

— По дяволите, Еме Фортюн или госпожо Тревър, или както там се казваш, това, което се случи помежду ни, беше много отдавна. — Еме се изчерви и отмести поглед. — Твърде късно е да отричаме, че сме се срещали — продължи той, — или да забравим последиците от онази игра на покер преди толкова години. Ти имаше дълг към мене и аз си го получих. Доколкото си спомням, и ти получи същата наслада от това, каквато и аз.

Многозначителната му усмивка я накара да кипне.

— Пусни ме.

Без да обръща внимание на молбата ѝ, Ник я привлече плътно до каменната твърдост на прекрасно оформеното си тяло.

— Знаеш ли, че те търсих навсякъде? Много нощи лежах буден и се питах коя си ти в действителност. Дали си добре, защо не можеш да открия никаква следа от тебе, когато се връщаш в онези места. Онази нощ беше като еротичен сън, който сънувах много пъти след това. Не виждам основателна причина да ме ненавиждаш. Просто си прибрах един дълг на честта.

Погледът му срещна нейния. Беше твърд и непоколебим, без да ѝ спестява нищо, с въпросително вдигната вежда, изисквайки отговор.

— Не ти дължа обяснение, Ник Дръмънд. — Тялото ѝ беше плътно притиснато към неговото, тя чувстваше всяко месингово копче по прашната му куртка. — Това, че си един проклет янки, ми е достатъчно, за да те мразя.

— Може би, Еме Тревър, но аз имам чувството, че съдбата си има планове за нас двамата. Планове, приведени в действие още в онази нощ, когато се срещнахме.

Тембърът на гласа му беше нисък и странно привличащ. Еме разбра, че той ще я целуне още преди да беше доближил устни до нейните, дяволът, скрит в зелените му очи, се показва, за да я предупреди.

Целувката му беше невероятно чувствено усещане, изтъкано от вкус и допир. Пет години се стопиха безследно, сякаш никога не бяха съществували, когато тя пределно ясно си спомни докосването на устата му, неповторимия му вкус и мирис. Пет години един и същи сън беше карал спомените ѝ да се сливат с действителността. Това беше мъжът, на когото беше отдала девствеността си, мъжът, който най-спокойно беше излязъл от живота ѝ още на следващата сутрин. Това беше мъжът, който така и не разбра, че тя беше недокоснатата! Този мъж беше бащата на детето, което тя обожаваше!

Ник Дръмънд беше истински дявол!

Еме усети как той я привлича към леглото, почувства загрубелите му ръце да обгръщат нежно гърдите ѝ, усети твърдия, несъмнен допир на секса му до меката вътрешна повърхност на бедрата си. Почувства неизмерим ужас.

— Не, пусни ме! Не искам това, нямаш право!

Ник беше ужасно възбуден. Думите на Еме почти не проникваха до замъгления му мозък. Искаше я. Пожела я още от първия път, когато я беше видял, и не преставаше да я желае. Но когато думите ѝ все пак проникнаха до съзнанието му, той разбра, че наистина няма право да предполага, че тя просто така ще падне в ръцете му. Никога не се беше заблуждавал относно омразата, която тя изпитваше към него, задето беше спечелил онзи облог, а годините не бяха направили нищо, за да променят чувствата ѝ.

— Защо правиш лошо на мама?

Гласчето оказа върху Ник същия ефект, какъвто би могла да окаже студена струя вода. Той внезапно пусна Еме и тя залитна, изтръгвайки се от ръцете му. Дишаше тежко, в очите ѝ се четеше ужас. Ръцете ѝ машинално се вдигнаха да поправят кока на тила, от който се бяха изтръгнали дълги кичури руса коса, разпилени по гърба ѝ.

Ник се вгледа в детето, което беше влетяло в стаята като малка вихрушка. Изведнъж загуби ума и дума, но разбра, че трябва да направи нещо, за да успокои момчето, или да се прави на лош по време на целия си престой във „Високите дъбове“.

— Не правя нищо лошо на майка ти, синко. Не искам да навредя нито на нея, нито на някой друг в тази къща.

Огромните лешникови очи се взряха в тези на Ник с напрежение, което далеч не отговаряше на възрастта на детето. Рошава черна коса с цвета на гарваново крило обграждаше слабо, сериозно лице, чието изражение като че ли направо прониза сърцето на Ник. Чертите на това момче бяха странно познати, струваше му се, че е виждал детето и преди. Не се беше занимавал особено много с деца, но това малко дяволче лесно можеше да заеме изключително място в сърцето му.

— Какво правиш в стаята на татко?

Ник погледна въпросително към Еме. Нямахше представа, че са го настанили в спалнята на родителите.

— Това е една от малкото стаи, годни за ползване — обясни Еме, канейки се да изведе детето от стаята.

Не искаше синът ѝ да стои близо до Ник повече, отколкото беше абсолютно неизбежно.

— Почакайте — заповяда Ник. — Още не съм се запознал със сина ви. Аз съм капитан Дръмънд.

Усмихна се широко и подаде ръка на момчето.

Бранд погледна укорително към синята униформа на Ник. Вече не беше толкова малък, че да не различава неприятелите, щом ги види. През изминалите години във „Високите дъбове“ бяха идвали доста вражески войници и той се беше научил да се държи предпазливо към всички мъже, облечени в сини униформи.

— Не ми харесваш.

— Бранд! — упрекна го Еме, поглеждайки уплашено към Ник.

Толкова малко знаеше за него, че нямаше представа как ли ще реагира на бунтовния изблик на детето.

— Няма нищо, госпожо Тревър. — Нарочно се обръщаше официално към Еме, само заради сина ѝ. — Значи се казваш Бранд — каза той и коленичи пред момчето. — Униформата ми е синя, защото съм от войските на Съюза, но това не означава, че ще направя нещо лошо на тебе или на майка ти. Напротив, смятам да се погрижа да имате достатъчно храна, докато съм тук. Можем ли да станем приятели?

Еме не можеше да повярва, че Ник отделя толкова време и внимание на сина ѝ. Толкова дълго го беше мразила, че ѝ беше трудно да си представи, че притежава някакви положителни качества.

Лицето на Бранд стана много внимателно, докато погледът му изучаваше Ник. Той беше много малък, когато баща му замина на война, и почти не го помнеше. Оттогава не познаваше никакъв друг възрастен мъж. Недоверчив по природа, отчаяно искаше да приеме приятелството на Ник, но се страхуваше да не наскърби майка си, която като че ли изпитваше неприязън към всеки в синя униформа. За да не ѝ причини мъка, Бранд остана безмълвен.

— Той е плах с непознати — обади се Еме, усещайки причината за студеното държание на момчето. Чувствителното дете беше твърде малко, за да има ясен спомен за Бо, но достатъчно голямо, за да знае, че куршум на войник от Съюза го беше лишил от баща. — Много от мародерите, които нахлуваха тук, носеха сини униформи. Застрашаваха живота ни и ни ограбваха цялата храна. Много пъти трябваше да бягаме, за да оцелеем.

— Съжалявам — каза Ник, като се изправи. — Обещавам, че няма да има за какво да се страхувате от нас.

Няма да има за какво да се страхуват? Еме потръпна при мисълта каква щеше да бъде реакцията на Ник, ако узнаеше, че Бранд е негов син. Щеше да живее в постоянно безпокойство, докато той и хората му не напуснеха „Високите дъбове“.

— Сега можем ли да си вървим?

— Разбира се. Кажете на лейтенант Дил да определи един войник да донесе водата за банята ми.

Еме се накани да си тръгне, но Бранд не помръдваше, сякаш имаше нещо, което искаше да пита, но не смееше. Ник забеляза смутеното изражение на момчето и каза:

— Има ли нещо, което искаш да ме питаш, Бранд?

Еме се намръщи и се опита да изведе детето от стаята. Но то отказа да помръдне от мястото си, преди да зададе въпроса, който пареше на езика му още от момента, когато беше видял синята униформа на Ник.

— Да, сър — изрече Бранд със смущаващата невинност на петте си години. — Вие ли застреляхте татко ми?

Ник пребледня. Почти не чу как Еме остро си пое дъх, докато той вникваше във въпроса на момчето. Какво би могъл да каже на това дете, което един куршум на съюзен войник беше лишил от бащина обич? Но въпросът изискваше отговор — какъвто едно малко дете би могло да разбере. Той се отпусна на коляно и хвана Бранд за раменете.

— Не, Бранд, не съм застрелял баща ти. На война се случват ужасни неща, каквито повечето хора и не мислят да правят в мирно време. Не обичам да убивам, но правя каквото смятам, че е правилно за нашата страна. Така е постъпвал и баща ти. Той е загинал като герой, синко, никога не забравяй това. Само господ знае кой от нас двамата е прав. Един ден историята ще отсъди. Искам да знаеш, че не смятам нито тебе, нито майка ти за врагове. Вярваш ли ми?

По-голямата част от думите на Ник убягнаха на Бранд. Но като узна, че високият капитан не е убил баща му, той вече можеше по-лесно да го приеме в дома си. Погледна към майка си за напътствие, но тя само се взираше в Ник и Бранд не можеше да разбере за какво си мисли. Реши да отсъди по-късно, докато капитанът в синята униформа не се покаже достоен за неговото приятелство.

— Вярвам, че не си убил татко ми, но не съм сигурен, че те харесвам.

— Мога да го преживея — усмихна се Ник и стисна за миг раменете на детето, преди да го изпрати.

Докато гледаше как Еме излиза заедно с Бранд, той си даде тържествен обет. Обеща си, че ще намери начин да спечели доверието на детето и да го научи, че не всички в сини униформи са лоши хора. А Еме? Майката беше друго нещо. Той я желаше. Изгарящата ѝ омраза беше предизвикателство към неговата мъжественост, на което той не можеше да устои.

2

На масата имаше повече храна, отколкото Еме и Бранд бяха виждали от години насам. Лешниковите очи на момчето се разшириха, когато Савана донесе от кухнята блюдо с печено свинско, обкръжено със запечени картофи и моркови и го сложи в средата на масата, финият порцелан и среброто отдавна бяха продадени или откраднати, но останките от различни сервиси и прибори не дразнеха естетическия усет на хората, събрани около трапезата.

Ник забеляза със състрадание как Бранд беше готов моментално да се нахвърли на храната, когато в чинията му се озова една малка порция — сякаш някой можеше да го откъсне от нея, преди да се е нахранил до насита. Апетитът на Еме не беше толкова изразен, но от начина, по който се съсредоточаваше върху съдържанието на чинията си, Ник би могъл да отсъди, че отдавна не е задоволявала глада си така, както би искала.

Хората му бяха претърсили околността и бяха застреляли един глиган. Прясното месо беше прекрасно допълнение към скромните порции, осигурявани от интенданта. Лейтенант Дил беше осведомил капитана си, че един фургон с провизии, включително прясно телешко и свинско, ще пристигне тук след няколко дни. Ник смуща лейтенанта и отбеляза, че ще трябва да изразходват храната малко по-пестеливо, за да има достатъчно за младата вдовица, сина ѝ и прислужницата. Дил веднага разбра какво иска да каже началникът му и остави вилицата, обяснявайки, че апетитът му е намалал, понеже на обед е ял достатъчно с войниците. Честно казано, Ник усещаше, че би могъл да изяде целия глиган, но удоволствието да гледа как Бранд омиа храната беше достатъчна награда заради това, че щеше да стане почти гладен от масата.

Вечерята свърши бързо, прекалено бързо според Ник. Днес Еме го беше заинтригувала точно така, както и преди пет години. Макар да беше облечена в проста, избеляла и кърпена рокля, със загубели от физическа работа ръце, лицето ѝ беше все така красиво, а фигурата все

така стройна и крехка. Ник си спомняше бурната страст, която беше отключил у нея през онази невероятна нощ на блаженство. И искаше да го направи отново, копнееше за това повече, отколкото за каквото и да било друго в живота си.

Еме се облегна назад и въздъхна, заситена за първи път от много време насам. Усмихна се на Бранд, който тъкмо пяхаше последното парче месо в устата си. Не беше искала да живее на издръжката на Ник Дръмънд, но като виждаше доволното лице на сина си, това беше за нея по-важно от гордостта ѝ. Погледна скришом към Ник изпод спуснатите си клепачи и се стресна, установявайки, че потайният му поглед се е спрял на нея.

Ник се вглеждаше в лицето на Еме, разтеглил устни в едва забележима усмивка. Кожата ѝ беше обагрена в бледорозово, устните ѝ бяха плътни и закръглени, скривайки едни извънредно бели зъби. Когато тя се усмихна на Бранд, той си пожела да се беше усмихнала така и на него. Но тя го мразеше толкова силно, че ненавистта ѝ отиваше далеч отвъд цвета на униформата му и мястото, където се беше родил. Мразеше го поради причини, които го озадачаваха... защото изобщо не можеше да си ги представи.

Изнервена от внимателното наблюдение на Ник, Еме се изправи сковано. Ник и лейтенант Дил учтиво станаха от столовете си.

— Време е Бранд да си ляга. Ако ме извините, господа, отивам да се погрижа за сина си.

— Ще се върнете ли после? — запита Ник.

— Не мисля — отвърна Еме. — Денят беше дълъг.

— Настоявам — каза Ник. — Има някои правила, които трябва да се спазват, докато хората ми пребивават тук. Трябва да ги обсъдим.

— Не може ли да почака до утре?

— Не.

Еме закърши нервно ръце. Какво искаше той от нея? Беше ужасена от мисълта, че е познал нещо от себе си в Бранд. Възможно ли беше да го е разсърдила, отказвайки да удовлетвори молбата му?

— Доста късно е, капитане — възрази лейтенант Дил, усещайки нерешителността на Еме и в пристъп на съжаление към младата вдовица.

Не можеше да си представи защо капитанът я дразни, освен ако... освен ако между тях нямаше нещо повече от това, което

показваха.

— Съгласен съм, лейтенанте, и предлагам незабавно да идете да си легнете. Утре преди съмване трябва да идете на разузнаване в неприятелска територия. Колкото до вас, госпожо Тревър, ще се срещнем в кабинета след един час. Ще имате достатъчно време да се погрижите за сина си.

Като се видя така внезапно отпратен, Дил побърза да излезе от стаята. Ако капитанът имаше някакви намерения относно младата вдовица, той не би заложил на успеха му. Еме Тревър не изглеждаше от онези жени, които безропотно ще се подчинят на мъж, когото очевидно ненавиждат.

— Лека нощ, госпожо Тревър — каза той. — Приятни сънища.

Еме бързо хвана сина си за ръка и го изведе от стаята, отказвайки да погледне към Ник, докато минаваше край него.

— Лека нощ, Бранд — каза Ник, докато детето излизаше от стаята. — Един час, госпожо Тревър — повтори той, специално обръщайки се към Еме.

— Капитан Дръмънд лош човек ли е, мамо? — запита Бранд, когато двамата влязоха в неговата стая.

Детето добре съзнаваше враждебното отношение на майка си към янкито, което го объркваше, защото капитанът му беше казал, че не е застрелял татко му.

Еме едва се сдържа да не каже, че капитан Дръмънд е най-невъобразимо ужасният дявол. Беше взел толкова много от нея... толкова много. Беше й измъкнал парите, беше й откраднал девствеността, без дори да осъзнае тази кражба. Но нещо дълбоко в нея не й даваше сърце да разобличи непоносимия янки пред сина си. Макар че Бранд никога нямаше да узнае, че Ник му е баща, тя не би могла да изрече думи, които да го осъдят в очите на малкия му син. Неприязънта, която изпитваше към Ник Дръмънд, беше толкова лична, че Еме не можеше да я сподели с никого, още по-малко с детето си... с неговото собствено дете.

— Капитан Дръмънд е янки, Бранд. Струва ми се, че има добри янки, макар досега да не съм срещала такива.

— Капитан Дръмънд от добрите ли е? Изглежда толкова мил.

— Това трябва да прецениш сам. Лично аз не го харесвам.

— Тогава и аз ще се опитам да не го харесвам — каза Бранд. — Но нали няма да се сърдиш, ако понякога говоря с него?

— Не, скъпи, няма да се сърдя, но бих предпочела да стоиш настрана от него. Той е много зает с войната, за да се занимава с тебе.

— Как ще разбере дали е добър или лош, ако не говоря с него?
Еме стисна зъби ядосано.

— Той е янки, нали така? Стига, Бранд, свят ми се зави от твоите въпроси. Скачай в леглото, сине. Ще дойда да те видя, преди да си легна.

— Да, мамо.

И макар че се подчини, Бранд беше далеч от удовлетворението. Майка му днес говореше странни неща. Отговорите ѝ, обикновено толкова откровени и честни, сега бяха кратки и объркващи. Той знаеше, че тя е смутена, че не иска янките в къщата, но не можеше да се отрече, че капитанът беше осигурил храна за тях тази вечер — и то такава, каквато не бяха виждали от години. За първи път, откакто се помнеше, щеше да си легне с пълен стомах.

Еме не бързаше да се върне долу за срещата с Ник. Определеният час отдавна беше минал и една тънка усмивка се появи на устните ѝ, докато мислеше как Ник се разхожда из малкия кабинет, чакайки я да се появи. Можеше да е врагът, но тя далеч не беше покорена от него. Той сигурно изпитваше удовлетворение от начина, по който тя му беше реагирала преди толкова години, но в сърцето си Еме знаеше, че просто изплаща дълг на честта. Страстната ѝ реакция не беше нещо, което да очаква или да разчита. Тя не отдаваше голямо значение на акта, освен като средство да изплати дълга си. Ник Дръмънд беше опитен мъж, вещ в изкуството на любовта, а тя беше твърде неопитна, за да му устои.

Исправяйки тесните си рамене, Еме си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и леко почука на вратата на кабинета. Стаята стоеше неизползвана още откакто Бо замина през 1861, и сега тя много се дразнеше, че един янки я е завзел. Без да чака отговор, отвори вратата и влезе вътре. В стаята светеше само една лампа и сенките, създавани от нея танцуваха по широкия гръб на Ник. Той гледаше през прозореца, взрян в тъмнината, сключил ръце на гърба си, застанал широко разкрачен. Тя нетърпеливо пристъпи от крак на крак и два пъти се изкашля, преди той да се обърне и да я забележи.

— Не бързаш.

Непроницаемите му очи блестяха в изумруденозелено под светлината на лампата. Мрачното му лице не й позволяваше да разбере за какво мисли.

Боже господи, защо трябваше да е толкова красив?

— Синът ми имаше нужда от мене. Какво толкова важно има, че да не може да почака до утре?

— Утре имам да изпълнявам разни задължения и да определям задачи на цяло отделение войници.

Тя изглежда толкова млада, помисли Ник, и толкова крехка. Дали бракът й е бил щастлив, запита се той. Дали съпругът й е открил тайната, която отключваше страстта в това възхитително тяло? Искаше му се да мисли, че е бил единственият мъж, вкусил от пълния размах на великолепия огън, който се таеше у нея, но разбра колко неправдоподобно е това. Вероятно беше имала много любовници преди и след срещата си с него.

— Това няма да отнеме много време, госпожо Тревър... Еме — каза Ник. Беше по-уморен, отколкото би му се искало да признае, и умората си личеше в дългите линии, спускащи се от ъглите на устата му. Войната беше истински ад, искаше му се да е свършила и цялата тази безсмислена кланица да приключи веднъж завинаги. — Моля те, седни.

— Ще остана права.

Еме се чувстваше по-удобно така — оставайки изправена, го възприемаше като не толкова плашещ. Ник кимна.

— Много добре. Първо, имам някои прости въпроси. По вида на сина ти съдя, че си се омъжила почти непосредствено след срещата ни. На колко години е Бранд?

Ник знаеше, че въпросът е несъществен, но някакъв дявол в него го подтикна към това. В мига, когато видя детето, в ума му се оформи някакво чудовищно предположение, но му трябваше повече информация, преди да го отхвърли. Знаеше колко малко вероятно е единствената им съвместна нощ да е дала живот на дете, но нещо в момчето засегна някаква чувствителна струна в душата му.

Еме замръзна. Нима Ник подозира нещо?

— Какво общо има Бранд? Не го намесвай.

— Разсмиваш ме, Еме, винаги съм си бил любопитен. В края на краищата, нали сме стари познати.

— Познати, но не и приятели. Ако искаш да знаеш, срещнах Бо малко след... след нашето запознанство. Той ме омагьоса и се оженихме след няколко седмици. Бранд се роди девет месеца след сватбата ни. Точно на четири години е. Едричък е за възрастта си, но Бо беше висок мъж. Доволен ли си?

— Съпругът ти тъмна коса ли имаше?

Боже господи, този човек нямаше ли никога да бъде доволен?

— Да, тъмна коса имаше.

Раменете на Ник хлътнаха разочаровано. Нямаше представа какво би искал да чуе и се чудеше дали Еме му казва истината.

— Приемам думата ти — изрече той. — Докато аз и хората ми сме тук, очаквам да не излизате извън границите на къщата и двора. Никой от домакинството няма да може да ходи до града. От време на време ще идват пратеници с жизненоважни сведения и трябва да съм сигурен, че условията тук са абсолютно секретни.

— Жизненоважни за кого? — запита високомерно Еме. — Да не ме обвиняваш, че съм шпионка?

— Никого не обвинявам. Просто отправям предупреждение. Няма да допусна никакво неподчинение.

— А аз няма да допусна да ми се заповядва. Ти превзе къщата ми, превърна приятелката ми в робиня, задаваш ми лични въпроси, които не са твоя работа, а сега ме обвиняваш, че съм шпионка. Не искам да имам нищо общо с тебе или с хората ти. Колкото по-скоро ме оставите на мира, толкова по-добре.

Острите линии по лицето на Ник се смекчиха и една бавна, замислена усмивка озари красивите му черти.

— Няма защо да бъдем врагове, Еме.

Враждебността ѝ беше толкова материална, че Ник почти можеше да я докосне, но между тях имаше нещо повече от омраза. Имаше нещо живо и осезаемо, което танцуваше около тях като остриета на бели светкавици.

Еме затаи дъх, когато Ник приближи към нея — широки рамене, твърдо и стегнато тяло, неоспоримо мъжествено. Нежелан спомен за това тяло, голо и пулсиращо от жива, страстна енергия, накара дъха да излезе на тласъци от дробовете ѝ.

Очите му се плъзнаха по нея.

— Все още си така невероятна. Спомням си...

— Не, недей! Не ми напомняй за тази нощ! Не мога да го понеса.

Бурни чувства разкъсваха душата на Еме. Часовете, прекарани в обятията на Ник, я бяха хвърлили от небесата право в най-страшното проклятие. Само за няколко часа от момиче се беше превърнала в жена.

— Никога не съм искал да ти направя нещо лошо, каквото и да било — каза меко Ник. — Онази нощ изживяхме нещо наистина изключително.

Еме затвори очи и когато ги отвори, Ник стоеше толкова близо, че топлият му дъх галеше бузата ѝ.

— Нека премахна гнева ти. — Ръцете му я привлякоха към него, нежните му пръсти започнаха да галят гърба ѝ, както би направил с наранено дете. — Чудо е, че те намерих отново. И сега те искам толкова силно, както и преди пет години.

— Това, което преживяхме заедно, беше страст — отвърна Еме огорчено. — Нищо друго.

— Може би. Да проверим ли теорията?

Напрежението в гласа му породило тръпка, която я разтърси цялата.

Преди да успее да възрази, горещата му уста плени властно нейната. Еме не успя да се пребори, докато се поддаваше на целувката му, припомняйки си за кратък миг усещанията, които никога не беше изпитвала с Бо. Ник я притисна още по-силно. Треската на страстта бушуваше в него. Той близна нежно устните ѝ и ги раздели с върха на езика си. Навлезе в устата ѝ, обви език около нейния и го привлече дълбоко в устата си. После наведе глава и нежно започна да докосва с език стройната ѝ шия, стигайки чак до браздата между гърдите ѝ.

Когато ръцете му обхванаха стегнатите полукълба на седалището ѝ и я притиснаха до невероятната твърдост на тялото му, Еме потисна една тръпка на неподправена радост. Не беше възможно това да се случва! Тя мразеше Ник Дръмънд толкова силно, за да реагира на страстта му. Краката и се отделиха от пода, когато Ник я вдигна високо, заравяйки лице в сладката пълнота на гърдите ѝ. Вкусът и мирисът ѝ бяха прекрасни, искаше му се да я погълне цялата.

— Искам да те любя, Еме — дъхна той в ухото ѝ. — Искам да си върна онзи момент преди пет години. Знаеш ли, не съм забравил.

Думите му моментално я върнаха на земята. Той я беше забравил в мига, когато беше излязъл от живота ѝ. Огънят, който беше изгорил кръвта ѝ в момента на слабост, беше заменен от студена ярост. Мъже като Ник Дръмънд само вземаха, а нищо не даваха в замяна. Тя искаше той да излезе от живота ѝ, преди да е открил, че Бранд е негов син. Не беше обаче от онзи тип мъже, които лесно можеха да бъдат заблудени.

— Няма да ти позволя да се любиш с мене, дори да беше последният мъж на земята — каза тя мрачно, борейки се да се освободи от прегръдката му.

— Би могла да ме заблудиш. Като съдя от реакцията ти точно в този момент, бих казал, че не си забравила колко прекрасно беше тогава всичко между нас. Аз със сигурност не съм забравил.

— Забравих те в момента, когато ти ме остави на борда на „Дикси Бел“ — излъга Еме.

Червенина плъпна по бузите ѝ, обагрйки бледата, почти прозрачна кожа в нежно розово. Устните ѝ бяха червени и подути от целувките му и Ник помисли, че тя е най-красивата жена, която някога беше виждал. И най-прекрасната лъжкиня.

— Не ти вярвам. Никой не може да таи омраза цели пет години, освен ако не мисли за обекта на омразата си през цялото това време.

— Проклет да си, Ник Дръмънд. Пусни ме! По-скоро бих легнала с всеки от твоите войници, отколкото да ти се отдам.

Ник замръзна. Пусна я рязко, зелените му очи потъмняха от ярост.

— Толкова много ли ме мразиш?

— Да. — Тя почувства погледа му върху себе си и отстъпи назад. — Не си желан тук. Вземай войниците си и остави семейството ми на мира.

Очите ѝ бяха тъмни и буреносни, плъзгайки се с върховно презрение по фигурата му.

— Затова ли сега ми реагираш точно така? Защото не можеше да понасяш да ме гледаш? Или защото дълго време си била без мъж?

Подигравателните му думи бяха изречени с измамно спокойствие, той посегна и я привлече към твърдата стена на гърдите си. Хвана косата, свързана на тила ѝ, и я задържа на място, навеждайки

лице към нейното. Целувката му не беше нежна, а дръзка, едно безсрамно нападение над устата ѝ, което я остави трепереща и изплашена. Ръцете му намериха гърдите ѝ и Еме ахна оскърбено, когато той притисна зърната ѝ между палеца и показалеца си, преди да се прилепи плътно до нея. Полата ѝ започна да се вдига инч по инч, докато ръцете му се плъзгаха под нея и милваха сатенената вътрешна повърхност на бедрата ѝ. Влажната ѝ топлина го замая, той се притисна силно до тази интимна част от нейното същество, за която толкова дълго беше копнял. После пръстите му проникнаха под бельото ѝ, докосвайки я интимно, за да изтръгнат въздишка от устните ѝ.

Еме никога не беше изпитвала такава върховна безпомощност. Тялото вече не ѝ принадлежеше, един проклет янки беше откраднал ума и волята ѝ. Но тя знаеше, че ако сега се отдаде на Ник Дръмънд, ще загуби най-важната битка в живота си. Беше достатъчно горда, за да допусне Ник да я съблазни отново. Заради Бранд трябваше да запази омразата си към мъжа, който можеше да разбие живота ѝ.

— Моля те, не прави това.

Тихото ѝ достойнство явно беше поразило Ник, защото той веднага я пусна.

— Простете ми, госпожо Тревър, нямах причина да допусна, че ще отвърнете на чувствата ми. — Очите му я смразиха: две ясноизумрудени късчета. — Оставих въображението си да ме завладее. Заблудих се, мислейки, че ме искаш, също както аз те искам. Отсега нататък поведението ми ще бъде почтително и нищо повече. Можеш да си вървиш.

С очи, все още пълни с неверие, Еме полека заобиколи покрай него и излезе от стаята толкова бързо, колкото можеха да я носят краката ѝ. Още две минути с Ник Дръмънд и той щеше да я превърне в пелтечеща идиотка, която да го моли да се люби с нея. Как можеше да мрази някого толкова силно и в същото време да се възбужда от него? Помисли, че се е отървала от този мъж преди пет години. Ник Дръмънд прекрасно би могъл да е женен и да има цяла къща с деца. Тази мисъл накара съзнанието ѝ да замре за миг. Женен? Поради някаква странна причина това предположение накара сетивата ѝ да се сгърчат в неприятна тръпка.

Тя се въртеше неспокойно в съня си, но виещият зад прозорците вятър не можеше да я изтръгне от живата реалност на сънищата ѝ.

Той затвори вратата зад двама им, отвличайки я в ада, който сам беше създал. Стаята беше осветена от една лампа. Той завъртя ключа в ключалката и ѝ се усмихна. Мека светлина играеше по красивите му черти и тя забеляза силната линия на широките му рамене и мускулестата му фигура. Той я притегли в прегръдките шия целуна. Когато устните му срещнаха нейните, тя получи представа на какво щяха да приличат следващите няколко часа. Той започна да шепне в ухото ѝ, дай говори колко е красива и желана, колко иска да бъде в нея и колко прекрасни мигове ще изживее тя с него. Вплете ръце в косата ѝ и отново я зацелува, държейки здраво лицето ѝ, докато полека докосваше с език извивките на високите ѝ скули, ухото, нежната линия на шията ѝ. Тя потрепери, когато ръцете му намериха връзките на роклята ѝ и ги развързаха, смъквайки корсажа от гърдите ѝ, като същевременно ги освобождаваха от корсета. Устните му докоснаха бледите полукълба и тя една не припадна. Върхът на езика му намери втвърденото до болка зърно...

Не! Еме подскочи рязко в леглото, с окъпано в пот лице, трепереща, припомняйки си неща, които мислеше, че отдавна е прогонила от ума си, всяка болезнена подробност от един натрапчив спомен, който замъгляваше съзнанието ѝ.

Ярка слънчева светлина навлизаше през прозореца и младата жена разбра, че се е успала. След като предната вечер беше изляза от Ник, сънят бе дошъл много късно при нея. Обикновено Бранд ставаше пръв и тя се запита защо още не е дошъл в стаята ѝ, за да я събуди, или защо Савана му е позволила да спи до толкова късно. Дочу през прозореца шумовете, долитащи от двора, и направи гримаса, когато се сети за нежеланите гости, заели стаите ѝ.

Превъзходният аромат на кафе я измъкна от разхвърляното легло. Още едно предложение за мир, идващо от Ник Дръмънд? От години във „Високите дъбове“ не бяха виждали истинско кафе. Фактически вече нямаха дори печена царица или някакви други заместители. През изминалите месеци Еме се беше научила да живее в непрестанен глад, който постоянно разкъсваше червата ѝ. Опитваше се да съществува с колкото може по-малко храна, за да има достатъчно за детето ѝ.

Гладът окончателно ги беше притиснал, когато вчера Ник Дръмънд пристигна във „Високите дъбове“. Но по-скоро адът щеше да замръзне, преди тя да си признае, че той е дошъл тъкмо навреме, за да ги спаси. Не можеше да си спомни откога в имението не е имало толкова голямо оживление. Със сигурност не и откакто робите си бяха заминали. Тъкмо се нахрани да се отдалечи, когато нещо привлече погледа ѝ и тя отново се извърна, за да надникне през прозореца. Едва не припадна, като видя Бранд застанал на поляната, да вдига ръце към Ник, който беше възседнал коня си. Ник се наведе, взе момчето и го настани на седлото пред себе си. Прегърна го и се засмя радостно, когато Бранд извика възторжено. После Ник смушка коня си, държейки детето с едната ръка, докато с другата стискаше юздите на животното.

Бранд обичаше конете, но всички коне във „Високите дъбове“ бяха конфискувани още в началото на войната. Това, което армията на конфедератите беше оставила, моментално беше реквизирано от армията на Съюза. Остана им всичко на всичко едно дръгливо муле, годно единствено да тегли раздрънкания фургон, с който отиваха до града, докато все още имаха пари, за да си купуват нещо.

— Капитанът май много харесва Бранд.

Савана беше влязла и беше застанала зад Еме, питайки се какво ли толкова е привлякло вниманието ѝ.

— Той е дете, не разпознава враговете — отсече Еме.

Савана я изгледа от глава до пети.

— И аз не харесвам янките, също както и ти, скъпа, но много ми харесва да имам пълен корем. Капитан Дръмънд не изглежда чак толкова лош, колкото са янките обикновено, пък и трябва да видиш колко храна стовариха сутринта в кухнята войниците, като дойде фургонът от интенданта. Не мисля, че ни желаят злото.

— Не ми хвали капитан Дръмънд, Савана — изфуча Еме. Забележките на прислужницата решително не ѝ се понравиха. В нейните очи Ник Дръмънд беше чисто и просто дявол. — И не искам Бранд да се привързва към този янки. Опитай се да го държиш надалече от него, колкото е възможно.

— Няма начин да не позволявам на детето да излиза навън, виж колко му харесва — забеляза Савана.

— Все пак трябва да се опитаме.

В гласа ѝ прозвуча мрачна решителност и нещо друго, което старата прислужница не успя да разгадае. Светлокафявите очи на Еме сега бяха тъмни от гняв. Тя отвори рязко вратата и изхвърча навън.

— Къде отиваш, миличка?

— Да си взема сина — отвърна Еме през рамо, затръшвайки вратата зад себе си.

Савана изцъка неодобрително с език и поклати глава, запътвайки се обратно към кухнята.

— Това дете е упорито — измърмори тя на себе си.

През годините беше виждала Еме в най-различни настроения, и добри, и лоши, но никога не я беше виждала толкова обсебена от един мъж, както сега от капитан Дръмънд.

Ник притисна Бранд още по-плътно към себе си. Момченцето беше много забавно, той се надяваше някой ден да има син, точно като него. Едва откакто започна войната, в главата му възникнаха мисли за брак и деца. Като видя как мъжете умират, това всели у него нуждата да остави частица от себе си, след като напусне този свят. Може би щеше да има деца, ако се беше оженил за Реджина Блекуел, дъщерята на генерал Андрю Блекуел. Беше повече или по-малко принуден да направи предложение на Реджина, тъй като баща ѝ ги беше хванал в компрометираща ситуация. За да запази кариерата си, която можеше да бъде съсипана само от една дума на генерала, той беше постъпил „по джентълменски“.

Не беше уговорена никаква дата за сватбата, защото времената бяха несигурни, но Ник предполагаше, че венчавката ще стане след войната. Никаква голяма любов не беше нахлула в живота му и тъй като се беше отчаял, че някога ще открие Еме Фортюн, се беше съгласил на този брак поради безнадеждни угризения. Ако беше успял преди пет години да я намери... Но това беше друга история и нищо не можеше да промени хода на съдбата.

Мислите на Ник внезапно замряха, когато видя Еме да се насочва право към него. Приближаваше със стиснати зъби, очите ѝ бяха потъмнели от ярост. Той дръпна юздите на коня.

— Мамо, виж ме — извика радостно Бранд, размахвайки ръце във въздуха. — Капитан Дръмънд каза, че мога да яздя Скаут съвсем сам, когато порасна още малко.

— Бихте ли оставили сина ми долу, капитан Дръмънд? — настоя Еме.

Ник се подчини въпреки разочарованието на детето.

— Бягай в къщи, Бранд, Савана е приготвила закуската.

— Вече закусих, мамо. Ядох с капитан Дръмънд.

Еме стисна зъби ядосано.

— Не спори с мене, Бранд, просто върви вътре. Искам да поговоря насаме с капитана.

Момченцето беше разочаровано и озадачено, но все пак се подчини на майка си. Тя рядко му говореше с такъв тон, а когато станеше така, той веднага изпълняваше нарежданията ѝ.

В момента, когато детето повече не можеше да ги чува, Еме се обърна към Ник.

— Как смееш да се опитваш да настройваш сина ми против мене? Искам да стоиш далече от него.

Лицето на Ник стана каменно.

— Той е дете, за бога. Защо ще искам да го настройвам против тебе? Не ти ли е хрумвало, че всъщност харесвам това дете? Никога няма да му направя нещо лошо.

— Не вярвам на янките. А измамните мошеници са ми още по-противни.

Ник изскърца със зъби.

— Не съм те измамил, Еме. Спечелих съвсем почтено. Ти се съгласи да теглиш карта, като знаеше много добре какво ще искам от тебе, ако спечеля.

Еме се изчерви и се огледа наоколо, за да види дали някой ги слуша. С изключение на лейтенант Дил, който ги изгледа с любопитство, като че ли никой не поглеждаше към тях дори и съвсем случайно. Но за всеки случай тя понижи глас.

— Не ми напомняй за лудостта ми. Тази част от живота ми е свършена, веднъж завинаги. Свърши в нощта, когато ти взе... взе всичко от мене. Не ми остана нищо, когато ти приключи с мене.

— Явно, Бо Тревър не е смятал така — изкриви уста Ник в горчива гримаса.

Еме го засегна болезнено със своето абсурдно обвинение и той пожела да ѝ го върне. Но всичко, което постигна, беше нов пристъп на огнения и гняв.

— Да не си посмял да говориш лошо за Бо — изсъска тя. — Той беше ангел в сравнение с тебе.

Ник премига. Нима тя толкова силно обичаше съпруга си?

— Ти дори не ме познаваш.

— Знам всичко, което искам да знам за тебе, и никак не ми харесва. Не си добра компания за сина ми, затова стой настрана от него.

Тя се извърна рязко и се отдалечи.

Не желаейки да се остави да го победи една остроезична малка вещица, Ник се смъкна от седлото и хвана Еме за ръката над китката, извъръщайки я рязко към себе си.

— Нека си изясним едно нещо, госпожо Тревър. Ти, твоят син, тази къща и всичко тук е под моите заповеди. Настоятелно предлагам да ми се подчиняваш във всичко и да не правиш нищо, с което да предизвикаш гнева ми. Ако се държиш прилично, няма да ти се случи нищо лошо. Но те предупреждавам честно — ако отидеш прекалено далеч, добрата ми воля ще се изпари. Да не ме мислиш за глупак? Ако не бяхме аз и моите хора, щяхте да измрете от глад. Бъди благодарна, че не заповядах да ми се подчиняваш по... по друг начин. Някои мъже, които познавам, нямаше да бъдат толкова снизходителни.

— Снизходителни! — Очите на Еме блеснаха оскърбено. — Янките не са снизходителни, те са дяволи. Ограбиха земята ни, изнасилиха жените ни, откраднаха рожденото ни право. Какво мога да оставя на Бранд, когато порасне? Разрушена къща, без пари, с които да плаща данъци или да храни семейство? Земя, опустошена от войната, без хора, които да обработват запустелите ниви? Наследство на смърт и разруха? И това далеч не са всички беди, които си причинил лично на мене. Върви си, просто си върви!

Горчивите обвинения на Еме смаяха и озадачиха Ник. Не беше й направил нищо чак толкова ужасно, поне доколкото му беше известно. Нито беше искал от нея нещо, което тя не беше готова да даде на друг мъж, към когото би имала дълг на честта. Може би в миналото беше плащала по подобен начин много такива свои дългове. Това, че през годините беше хранила такава ненавист към него, го смути. Дали не е защото така внезапно я изостави на следващата сутрин?

— Съжалявам, че ви карам да се чувствате така, госпожо Тревър, но имам да върша тук важни работи и това прави присъствието ми

наложително. Колкото до сина ви, момчето обича да общува с моите войници и аз няма да попреча на това негово развлечение. То не е имало много забавления и освен това напомня на войниците ми за децата, които са оставили по домовете си. Никой няма да посмее да му навреди.

След като каза всичко, което имаше да казва по този въпрос, той се обърна и се отдалечи, оставяйки Еме да кипи в безсилна ярост. Това, че Ник Дръмънд отново беше влязъл в живота ѝ, я върна към горчиво-сладките спомени, които би предпочела да изличи от паметта си.

3

... Той докосна с език зърното ѝ. Тя потръпна в отговор. Той ѝ каза, че тялото ѝ е създадено за любов. Смъкна роклята надолу по седалището и я остави да се плъзне в краката ѝ. Фустата и бельото ѝ последваха роклята. Тя застана пред него само по обувки и чорапи, придържани от изящни жартуери, и потръпна, докато горещият му поглед се плъзгаше по тялото ѝ. Очите му се спряха с обожание на всяко място... без да пропуснат нито едно. Тя затрепери още по-силно. Той ѝ каза, че няма да я нарани, само иска да я люби. После я вдигна на ръце и я отнесе на леглото.

Взе стъпалото ѝ в ръка и полака смъкна чорапа от крака ѝ, галейки с език меката вътрешна повърхност на бедрото, прасеца и стъпалото. Повтори действието и с другия крак. После се отпусна на пети и свали жакета и ризата си. Гледката на мускулестите му гърди я омагьоса и тя загледа замаяна гъстите, тъмни, къдрави косми, които се губеха под линията на панталоните му. Когато стана, за да ги свали, тя откъсна очи от него. Но дрезгавият му, съблазняващ шепот я накара да го погледне и очите ѝ, вкаменени като вулканично стъкло, се върнаха върху великолепното му тяло. Той спусна панталоните и бельото надолу по бедрата си с едно плавно движение и остана както го беше създал господ — прекрасно мъжествен, арогантен, горд и в пълна ерекция. Очите ѝ се спряха за миг на мястото, където се съединяваха бедрата му, после се отвориха широко, тревожно и невярващо, спирайки се на лицето му. Той беше толкова...

— Еме, добре ли си, миличка?

Савана беше влязла в дневната и завари Еме да се взира някъде в пространството с разфокусирани очи и сковано тяло.

Еме трепна силно. Откакто този мошеник Ник Дръмънд беше влязъл в живота ѝ, тя трудно контролираше мислите си. Макар в миналото да беше мислила понякога за него... как би могла да не мисли, когато имаше спомен от плът и кръв? — но никога чак толкова,

че да си спомня всяка подробност от всяка минута, която бяха прекарвали заедно. Досега обаче от значение беше само това, какъв непоносим демон е той и колко силна беше омразата ѝ към него.

— Добре съм, Савана.

— Какво правиш тук самичка?

— Мисля... мисля, че тази стая трябва добре да се почисти.

— Защо? — изсумтя старата негърка. — Няма мебели, защо да се чисти? По-голямата част от къщата не става за живеене, само кухнята и някои спални. Освен това — прибави тя хитро, — не можеш да ме излъжеш, миличка. Нещо те тревожи. Откакто янките дойдоха тука, не си същата.

— Въобразяваш си, Савана. Ако не съм същата, откакто янките са дошли във „Високите дъбове“, то е защото не съм забравила, че именно те са виновни за смъртта на Бо.

Тъмните очи на Савана се присвиха подозрително. Нито за минута не се беше оставила Еме да я заблуди.

— Янките са тука от две седмици и досега нищо лошо не са ни направили. Не казвам, че ги харесвам, ама поне храна имаме редовно. Струва ми се, че само един янки те тревожи. Много карез гониш на капитан Дръмънд и не мога да разбера защо.

— Няма какво да разбираш, Савана — настоя Еме. — Престани да придаваш значение на омразата ми към капитан Дръмънд. Той е един арогантен негодник, който нахлу в живота ни, без да държи сметка как се чувстваме. Имението е мое, той няма работа тук.

— Хайде, миличка, защо не дойдеш с мене в кухнята да ми помогнеш да приготвя вечерята. Има няколко тлъсти заека, само чакат да ги одерем и да направим задушено. Даже видях захар и брашно, да направиш на Бранд любимите му сладки.

По-късно, докато Еме разточваше сладките за Бранд, а Савана събираше продуктите за задушното, в двора влезе един самотен конник. Конят му беше потънал в пяна и когато слезе от седлото, краката му се подгъваха. Изглеждаше така, сякаш беше яздил бързо и продължително. Савана излезе заедно с Еме на двора тъкмо когато един от войниците привлече вниманието на Ник към новопристигналия.

— Чудя се каква ли е тая работа — каза с любопитен тон Савана, когато мъжът пхна в ръката на Ник една кожена папка.

— Може би някакво съобщение — предположи Еме. — Питам се...

И тя сви рамене и се обърна.

Ник насочи мъжа към палатките на войниците, после бавно се запъти към къщата, стиснал папката. Еме чу как входната врата се затръшва зад него и стъпките му отекнаха по стълбите, когато той се запъти към усамотената си стая, за да се запознае със съобщението от щаба. Откакто янките бяха пристигнали във „Високите дъбове“, сега за първи път тук идваше пратеник. Макар Еме да беше любопитна, все пак не започна да гадае какво ли съдържа кожената папка. Войната беше причинила на нея и близките ѝ невъобразима мъка и тя се справяше с това, като не обръщаше внимание на всекидневните военновременни ужаси. Това може би беше поведение на страхливка, но тя не намираще друг начин да запази здравия си разум.

На следващия ден Ник изведе патрула още призори. Еме чакаше точно такава възможност, за да наруши забраната му относно излизането извън къщата и двора. Знаеше, че горските плодове вече са узрели, и планираше да се измъкне при първа възможност, за да ги обере. Имаше още малко захар, за да направят вкусни пайове. Събщи на Савана какво възнамерява да направи.

— Знаеш какво каза капитан Дръмънд, миличка — предупреди я Савана. — Защо не го попиташ дали може да идеш? Така няма да може нищо да каже, като научи, че си постъпила против волята му.

Еме изфуча сърдито.

— Няма да позволя на този мъж да контролира живота ми! Винаги съм брала горски плодове по това време на годината и няма сега да оставя глупавите му забрани да ми попречат! Моля те, наглеждай Бранд, докато ме няма. Ще си дойда много преди капитан Дръмънд да се върне с патрула.

Савана поклати укорително глава, наблюдавайки как Еме се отдалечава към гората, нанизала дръжката на кошницата на ръката си.

— Инат човек — измърмори тя на глас. — Най-инатливото момиче, което някога съм виждала.

— Къде отивате, госпожо Тревър?

Гласът на лейтенант Дил накара Еме да спре насред двора. Лейтенантът много се възхищаваше на дребничката руса вдовица, но

беше достатъчно умен, за да разбере, че капитан Дръмънд има някакви права над близостта с нея.

— Това трябва да е очевидно, лейтенанте — отвърна мило Еме. — Отивам да бера горски плодове. Плодовете пайове ще станат прекрасен десерт за днешната вечеря.

— Така е — съгласи се лейтенант Дил. — Капитан Дръмънд даде ли позволение за вашата малка екскурзия в гората?

— Разбира се — излъга Еме. — Иначе нямаше да тръгна.

— Тогава няма да ви спирам — усмихна се Дил, заблуден от невинния поглед на лешниковите очи на Еме и милото ѝ държание. — Ще чакам вечерята с нетърпение.

В гората беше хладно и мрачно. Еме си проправяше път покрай паднали дървета и гниеци клони, запътила се към полянката с храсти, която беше открила отдавна, още когато беше дошла като млада булка във „Високите дъбове“. Бо много обичаше плодовете пайове, направени с плодовете от тази полянка. Точно както си мислеше, храстите бяха натезжали от едри, сочни боровинки, които само чакаха да бъдат откъснати от бодливите си клончета. Тя моментално напълни кошницата.

— Еме! — Името ѝ прошумоля в листата като безплътен призрак. Чу го ясно, но не можа да разбере откъде идва гласът. — Еме, насам! Зад високия дъб с кривия дънер!

Еме се извърна и се вгледа в дървото, но погледът ѝ не можеше да проникне зад масивното стъбло на дървото. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, по гърба ѝ пропълзя вледеняваща тръпка.

— Кой... кой си ти? Какво искаш от мене?

Минаха няколко секунди, изпълнени с напрежение, преди една фигура да излезе иззад дъба. Еме ахна, когато позна човека.

— Боже господи, Еме, колко хубаво е да те види човек! Все така красива, както винаги.

— Гар! Гарсън Пиндър! Чух, че си бил тежко ранен и не се знаело дали ще оживееш.

Гарсън Пиндър и семейството му бяха приятели на семейство Тревър. Тя и Бо посещаваха от време на време красивата им плантация, разположена на половин ден път от „Високите дъбове“. Сега от нея бяха останали само обгорените руини на някога

великолепната къща. Майката на Гарсън и двете му сестри живееха при роднини в Савана. Баща му беше загинал при Гетисбърг.

Гар се ухили безсрамно, оглеждайки Еме от глава до пети. Беше си останал едновременният наперен млад мъж и Еме с изненада установи, че войната почти никак не го е променила. На няколко пъти открито беше флиртувал с нея, но понеже двамата с Бо бяха големи приятели и от закачките му не беше произлязло нищо сериозно, тя никога не беше споменавала за това пред съпруга си.

— Както виждаш, добре съм, жив и здрав. Сега съм към военното разузнаване.

— Какво правиш тук? Не знаеш ли, че „Високите дъбове“ гъмжат от янки?

— Поне не са ги изгорили като „Розова градина“ и други плантации наоколо — каза той с леко обвиняващ тон.

Еме се изчерви виновно, макар всъщност да нямаше причина да се чувства така.

— Съжалявам. Но ти не отговори на въпроса ми. Какво правиш в неприятелска територия?

— Вчера последвах пратеника чак дотук Оттогава се крия в гората с надежда да поговоря насаме с тебе. Според моите сведения капитан Ник Дръмънд командва сините куртки във „Високите дъбове“. Така ли е?

— Сведенията ти са верни.

Еме се зачуди накъде ли води този разговор.

Гар облиза устни, впери в нея непроницаемия си поглед и запита:

— Направили ли са ти нещо лошо? Каквото и да било?

— Не, не са ме докоснали. Не съм в опасност, стига да спазвам правилата на капитан Дръмънд.

Гар кимна, явно доволен.

— Трябва ми помощта ти, Еме. Много ми е необходимо да узная какво съдържа пакетът, който пратеникът е донесъл вчера, а няма начин да се вмъкна в къщата, без да ме хванат. За Конфедерацията е от огромна важност да науча какви са следващите ходове на врага в тукашните места. Имам причина да вярвам, че в документите пише каква е следващата цел на северняците.

На Еме не й трябваше преводач, за да разбере какво иска Гар от нея.

— Искаш да шпионирам?

— Искам да направиш каквото е необходимо, за да получа тази жизнено важна информация. Ти си красива жена, Еме — намекна той недвусмислено. — За тебе не би трябвало да е проблем да узнаеш това, което искам да разбера.

Еме замълча. Дали той искаше от нея точно това, което тя си мислеше, че иска?

— Докъде точно се очаква да стигна, за да получа тази информация?

Гар я изгледа с циничен поглед, смъквайки от нея всичко освен гордостта ѝ.

— Мисля, че схващаш положението, Еме. Мислиш ли, че Бо би ти се разсърдил, ако знаеше колко отчаяно се нуждае Югът от помощта ти? Не ме интересува как ще стигнеш до информацията, само ти казвам, че без нея войната е почти със сигурност загубена. Била си омъжена, знаеш какви са мъжете и колко лесно можеш да ги омаеш.

Дълбоко в себе си Еме беше убедена, че Конфедерацията е обречена, но понеже беше патриотка като всички останали, не се осмеляваше да изказва на глас мислите си. Може би Гар имаше право. Може би нарежданията, получени от Ник, можеха да помогнат на Юга да спечели важна битка. Но тя нямаше намерение да направи онова, което Гар ѝ предлагаше, с цел да получи тези сведения. Колебанието ѝ трая толкова дълго, че той започна нервно да пристъпва от крак на крак. Понеже се страхуваше да не го хванат, не смееше да се задържа в околностите повече, отколкото беше абсолютно необходимо.

— Е, Еме, ще ни помогнеш ли? Или ще оставиш смъртта на Бо неотмъстена? В твоите възможности е да повлияеш сериозно върху хода на войната.

Еме разбра, че трудно може да откаже след подобни думи.

— Ще се опитам, но не мога да ти обещаю нищо — изрече тя нерешително.

Устните на Гар се извиха в бавна усмивка.

— Знаех си, че ще видиш нещата така, както и аз. След като цялата тази отвратителна бъркотия приключи... е, нали знаеш, че винаги си заемала специално място в сърцето ми. Бях най-добрият приятел на Бо и ще се погрижа за тебе, както той би искал да го сторя.

Еме не си правеше никакви илюзии относно двусмисленото му обещание.

— Гар, ще помогна, ако мога, но...

— Да се срещнем тук след една седмица, Еме. В полунощ. Аз ще те чакам. Ако не можеш да ми донесеш съдържанието на папката, поне прочети съобщенията и запомни съдържанието им, както и всичко друго, което дойде за Дръмънд.

— Ще се опитам, Гар, но... — Гласът ѝ секна, когато той внезапно се обърна и изчезна сред олюляващите се горски сенки. — Гар, почакай...

Но беше твърде късно. Сигурно беше държал коня си вързан наблизо, защото тя го чу да шумоли в хрусталака. След миг настана абсолютна тишина, когато конят и ездачът му се изгубиха сред дърветата.

Еме никога не се бе чувствала толкова обърквана. По принцип беше почтен човек, шпионирането противоречеше на всичко, на което я бяха учили. Но Гар го представи така, сякаш бъдещето на Юга зависеше от информацията в съобщенията, получени от Ник. Дръзко беше намекнал, че тя трябва да направи всичко във и извън границите на приличието, за да получи тази информация. С глава, натежала от ужасяващи представи какво би направил Ник, ако я хванеше да шпионира, Еме бавно тръгна по обратния път към имението. Тъкмо беше излязла на една полянка, когато към нея се насочи един самотен конник, препускащ като самия дявол.

Тя се опита да се върне обратно под закрилата на дърветата, но бесният ездач слезе от коня и се хвърли към нея още преди да беше успяла да намери къде да се скрие.

— Какво, по дяволите, правиш тук, когато изрично ти забраних да излизаш от двора?

— Аз... помислих, че си излязъл.

Ник я изгледа ядосано.

— Конят ми загуби подкова и трябваше да се върна. Ще отговориш ли на въпроса ми?

— Искях да набера горски плодове.

— Така ми каза и лейтенант Дил. Нарочно си го излъгала. Знаеш много добре, че не съм ти давал разрешение да ходиш сама в гората.

Еме не трепна, въпреки че долови надигацията се у него гняв.

— Помислих, че един пай ще ни дойде много добре тази вечер.
Ник хвана ръката ѝ и силно я разтърси.

— Остави пая, Еме, не знаеш ли колко е опасно да се движаш сама из гората? Наоколо скитат дезертъори и мародери, които на бърза ръка могат да се разправят с тебе. — Зелените му очи изведнъж се присвиха подозрително и той запита: — Какво всъщност правиш тук?

Огледа се предпазливо наоколо и ръката му се стрелна към оръжието.

Еме се изчерви и с уплаха в погледа проследи накъде гледаше Ник. Горещо се замоли Гар вече да се е отдалечил достатъчно.

— Казах ти, събирах горски плодове. Пусни ме!

Той я пусна така рязко, че тя тупна на колене.

— Къде са плодовете? Въпросът му я стресна.

— Си... сигурно съм ги забравила.

— Тръгнала си в гората специално за плодове и си ги забравила?

Той я изгледа подозрително.

— Сигурно съм се разсеяла и съм си тръгнала без тях. Ще ида сега да ги взема.

— Не и без мене.

Той хвана китката ѝ и я дръпна към гората, влачейки я покрай дървета и храсти, докато не стигнаха полянката с плодовете. Кошницата лежеше на земята, преливаща от сочни боровинки.

— Нали ти казах! — изписка триумфално Еме.

— Да, каза ми — повтори бавно Ник. Бляскавите му зелени очи като че ли проникваха до самата ѝ сърцевина, обвиняващи, заплашителни... — Извини ме, че не ти повярвах.

Еме се изправи в целия си ръст от пет фуга и три инча.

— Сега може ли да си вървя? Трябва да започна да правя пая, ако искам да стане за довечера.

Последва напрегнато, неловко мълчание, когато двамата се втренчиха един в друг, взаимно предизвиквайки се кой ще направи първото движение.

Самообладанието на Ник се пречупи първо. Той нарочно се бе държал настрана от Еме в последните седмици, помнейки колко го мрази тя. Но не минаваше и минута, без да осъзнава ясно присъствието ѝ и леденото ѝ презрение. Беше забелязал разликата, която три обилни хранения на ден бяха предизвикали в тънкото ѝ тяло, и беше

благодарен, че дойде тук точно в онзи момент. Красивото ѝ лице беше смекчило израза си. Закърпената рокля вече не висеше на раменете ѝ като на закачалка. Сега тя предизвикателно подчертаваше извивките ѝ. От нея се излъчваше някакво крехко сияние, каквото не беше виждал у друга жена.

Тя беше невероятно еротична. Миглите ѝ бяха гъсти и с цвят на тъмно злато. Ярката ѝ физиономия излъчваше почти осезаема чувственост. Болезнената жажда, която се раждаше у него всеки път, щом я зърнеше, изведнъж избухна и той рязко я обърна към себе си. Очите му потъмняха, той изпусна дълга стенеща въздишка и я дръпна още по-близо. Еме усети как меките ѝ гърди се опират в твърдата като скала гръд на Ник. Той се отдаде на властта на дяволите, които го обсебваха, и я целуна. Независимо дали това му харесваше, Еме се превръщаше в истинска мания за него.

Тя беше обречена. Почувства се хваната в капан. Искаше да избяга от успокояващата близост на огромното му тяло, от смуцаващата летаргия, която превръщаше краката ѝ в дървени трупчета. Защо Ник Дръмънд ѝ действаше по този начин, запита се тя оскърбено. Защо споменът за Бо избледняваше от ума ѝ, сякаш никога не беше съществувал мигът, когато този мъж я беше държал в прегръдките си?

Устните му бяха твърди, горещи, невероятно властни, оскърбително... изкушаващи. Прекалено изкушаващи, когато ръцете ѝ като че ли се сдобиха със собствена воля и се вдигнаха, за да се обвият около врата му. Тя се топеше в неговата топлина, във вкуса му, във възхитителния му мъжки аромат. Нерешителната реакция на Еме изтръгна стон от устните на Ник. Когато прекъсна целувката, на неустоимото му лице се настани една дяволска усмивка.

— Казах ти да не ме докосваш! — извика разгорещено Еме.

— Да не искаш да ми кажеш, че не ти харесва?

— Мразя това. Мразя те!

— Погледни ме, Еме. — Когато тя се дръпна, той хвана брадичката ѝ с палеца и показалеца си и вдигна главата ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите. Двамата се гледаха в очите, без да дишат, не желаейки да отстъпят нито инч, преди Ник да изрече: — Ти си лъжкиня, скъпа. Не знаеш ли, че очите са прозорците на душата? А твоите, красива моя госпожо Тревър, са по-изразителни от

много други. Искаш ме, скъпа, точно толкова, колкото и аз те искам. Защо се бориш с мене? Съпругът ти отдавна е мъртъв. Нищо не ни спира да задоволим взаимната си жажда, която изпитваме един към друг.

Тя го изгледа презрително. Спомени, които отказваха да умрат, лежаха като камъни посред река в паметта ѝ, водейки я към един неоспорим факт. Ник Дръмънд беше взел девствеността ѝ и дори не беше го осъзнал. Вероятно и нямаше да го интересува, дори да го знаеше. Тя можеше да му прости това, че е янки, да му прости, задето бе отнел девствеността ѝ, без да се замисли, и ѝ беше дал Бранд, но не и това, че я смяташе за курва.

— Вие сте непоносим, капитан Дръмънд! — Онези часове на невероятна страст, които ѝ беше дал, не съществуваха, повтаряше си твърдо тя. Те бяха видения от един сън, който нямаше място в действителността, защото беше свършил преди много години. — Не искам да имам нищо общо с тебе.

— Излъжи ме за друго нещо — каза той, полагайки я нежно върху леглото от сухи листа, засипали земята. Твърдите му устни заглушиха яростния ѝ протест. Тя усети ветреца да охлажда разгорещената ѝ плът и разбра, че той е вдигнал роклята ѝ до кръста. Внезапно цялата ѝ борбеност се оттече от нея. Тя се беше уморила да се бори с него.

— Много добре, капитан Дръмънд — изрече Еме, мъчейки се да си поеме дъх, — хайде, направи най-лошото, на което си способен, вземи ме насила. Виждам, че няма да се успокоиш, докато не получиш това, което преследваш още откакто влезе пак в живота ми. Но не очаквай да ми бъде приятно.

Тя нарочно разтвори крака, предлагайки му свободен достъп до онова, за което той копнеше по-отдавна, отколкото би бил склонен да си признае.

Ник изригна неочаквано проклятие и се отпусна назад на пети. Макар че Еме го изкушаваше, той се поколеба. Да я изнасили? Това го отвращаваше — той ненавиждаше бруталните мъже, които искаха насила да получават нежност от жените. Първия път, когато беше взел Еме, не я беше изнасил, затова не можеше да разбере защо тя мисли, че сега иска да я изнасили. Искаше да се люби с нея, да ѝ даде онова удоволствие, което тя заслужаваше. Беше толкова сигурен в

способността си да я накара да го желае, че едва не пренебрегна думите ѝ. Но погледът в очите ѝ изцеди целия огън от тялото му. Той се изправи и ѝ обърна гръб, докато оправяше дрехите си.

Думите му, отправени към нея, бяха като жесток удар с камшик.

— Събери си краката, приличаш на курва.

Еме премига невярващо.

— На курва! Така винаги си мислил за мене, нали? Нищо чудно, че те мразя.

— Връщай се в къщата — заповяда грубо Ник. Избягваше да я погледне. — Аз ще донеса кошницата.

Когато тя се забави да изпълни нареждането му, той изкрещя:

— Чу ме, махай се оттук, преди да съм си променил намеренията!

Еме се отдалечи тичешком.

Дишайки накъсано, Ник облегна глава на ствола на едно дърво и го заудря с юмруци, докато ръцете му не се разкървавиха. Какво му беше станало тази сутрин, запита се мрачно. Какво го беше накарало да ѝ се нахвърли по този начин. Защо омразата ѝ пронизваше сърцето му като кама? Защо имаше чувството, че ако не проникне в нея, ще умре? Собствената му годеница не му действаше по такъв начин, а Реджина беше страстна жена. Повечето жени, с които се беше любил, минаваха в забрава, след като уталожеше първия пристъп на страстта си. Но дори след пет години часовете, прекарани насаме с Еме, изпъкваха в мисълта му с ярка релефност.

Еме го мразеше.

Той затвори очи, припомняйки си...

Стоеше пред нея в цялото великолепие на голотата си, напълно възбуден и горд с тялото си, уверен в способността си да дава наслада, готов да ѝ даде удоволствие така, както на никоя друга жена досега. Беше твърд и пулсиращ, членът му се издигаше мощно от тъмната растителност между краката. Тогава тя го погледна и той едва не експлодира. Очите ѝ бяха разширени и невярващи, сякаш той беше първият мъж, когото някога беше виждала във възбудено състояние. Той знаеше, че това е преструвка, но тя му харесваше. Коленичи пред леглото и очите му започнаха да я поглъщат. После бавно започна да я възбужда по всички начини, на всички места,

които знаеше, че жените харесват. Суета, суетни, с влажния връх на езика си...

— Капитан Дръмънд, къде сте?

Лейтенант Дил се приближаваше, трошейки съчки и клончета под краката си, и гласът му изтръгна Ник от чувственото пътешествие в миналото.

— Тук съм, лейтенанте — извика той, борейки се да овладее бушуващите емоции.

Скоро Дил се показа. Изглеждаше облекчен, че го вижда.

— Госпожа Тревър се върна сама от гората и аз се разтревожих. Добре ли сте?

— Няма нужда да се тревожите, лейтенанте — каза леко навъсено Ник. — Реших да проверя района, преди да се върна в къщата. Човек трябва доста да внимава.

— Прав сте, сър — изрече скептично Дил. — Сега готов ли сте да тръгваме?

— Готов съм, лейтенанте. Само да взема горските плодове, които е набрала госпожа Тревър.

Когато стигна къщата, Еме вече се задъхваше. Не можеше да повярва колко малко беше останало да се подчини на Ник Дръмънд след отвратителния начин, по който се беше държал с нея. Да се интересува от мъж като него — това окончателно би я унищожило. След тази мисъл дойде ужасът от осъзнаването — какво щеше да загуби, ако последва съвета на Гарсън Пиндър. Той всъщност искаше от нея да спи с врага, за да получи сведенията, необходими на Конфедерацията.

Еме хвърли бегъл поглед през рамо и забеляза Ник да излиза от гората. Изглеждаше доста ядосан, но тя инстинктивно разбра, че ако му се отдаде, ще има възможност да получи цялата информация, която беше нужна на Гар. Но да се отдаде на Ник сега, би означавало да загуби гордостта си, честта си... самата си душа. В края на краищата, дилемата се свеждаше само до един въпрос: наистина ли искаше да стане шпионка? Наистина ли искаше да претърси личните вещи на Ник, за да получи информацията, необходима на Гар?

Отговорът беше по-сложен, отколкото си бе въобразявала. Вярно беше, че мрази янките, че се отвращава от онова, което бяха сторили на

южняците. Ненавиждаше Ник Дръмънд с всеизгаряща страст. Непокколебимият ѝ патриотизъм изискваше да го направи заради погиващата Конфедерация, но мислите ѝ не стигаха дотам, да се пхне в леглото на Ник. Ако успееше да се възползва от разума си, тя беше уверена, че ще получи сведенията, без да прибягва до подобни драстични мерки. Чувствайки се по-оптимистично настроена, Еме отиде в кухнята, за да помогне на Савана с вечерята. Стигна там тъкмо когато Ник влизаше през задната врата с кошницата боровинки.

Савана отправи въпросителен поглед към Еме, любопитна да разбере защо капитан Дръмънд носи кошницата вместо нея. Но Еме отказа да отговори на безмълвния въпрос на Савана, насочвайки вниманието си към Бранд, който седеше на пода и играеше с грубо изрязано дървено конче.

— Откъде взе това, Бранд? — запита Еме.

Не можеше да си спомни да е виждала точно тази играчка. В действителност, детето имаше много малко играчки.

— Капитан Дръмънд ми я даде — каза гордо Бранд. — Изглежда точно като Скаут, нали?

На Еме никак не ѝ хареса мисълта, че Ник носи играчки на сина ѝ, докато тя самата не може да му даде такива хубави неща.

— Надявам се, че всичко е наред, госпожо Тревър — изрече хладно Ник. — Може би трябваше най-напред да ви попитам, но това е толкова малък подарък. Издялах го в свободното си време, когато забелязах, че детето има малко играчки.

За миг Бранд като че ли се смути.

— Всичко е наред, нали, мамо?

На Еме не ѝ даде сърце да откаже на детето си едно толкова дребно удоволствие, дори да идваше от Ник Дръмънд.

— Всичко е наред, скъпи. — Медноцветните ѝ очи се спряха на Ник. — Но за в бъдеще предлагам капитан Дръмънд да иска позволенията ми, преди да носи играчки на сина ми.

— Самонадеяна малка кучка — изръмжа Ник под нос, докато излизаше като фурия от кухнята.

Еме бързо се превръщаше в сериозно неудобство в живота му. Мислеше за нея много по-често, отколкото беше полезно за спокойствието на ума му. Напоследък беше започнал да се съмнява в душевното си здраве.

Защо ще желае тази опърничава малка магьосница — ето това не можеше да си обясни. Тя така и не му беше дала задоволително обяснение защо е таила такава ненавист към него през всичките тези години — и как така е изчезнала безследно, когато той се беше върнал по-късно, за да я търси. Поведението ѝ много го объркваше, струваше му се, че тя нарочно се опитва да защити някого. Той изобщо не беше убеден, че Еме е професионална комарджийка, макар че, господ знае, беше доста добра в хазарта. Имаше толкова много неща, които искаше да узнае за нея, че само като си помислеше за ситуацията, започваше неудържимо да го боли глава.

Тръгна към конюшната, за да види дали са подковали Скаут, но точно в този момент пристигна още един пратеник. Еме отново загледа през прозореца как пратеникът пъхва една кожена папка в ръката на Ник, преди да поеме към войнишките палатки. Тя си спомни думите на Гар и явното му притеснение. Всички знаеха, че Конфедерацията е притисната до стената, а сега тя имаше възможност да направи така, че положението да се обърне. Изправяйки тесните си рамене, Еме колебливо пое задачата, която ѝ налагаше Гар. Изчака Ник да се върне в къщата и да влезе в стаята си, преди тихо да го последва нагоре по стълбите.

Ник отиде към прозореца, вдигна листа към светлината и мълчаливо започна да чете нареждането от щаба. Генерал Шърман съсредоточаваше всичките си сили срещу армията на Джонстън в Джорджия. Атланта, базата на конфедералния генерал Джонстън, беше кръстопътят на четири важни железопътни линии. Превземането ѝ щеше да накара Конфедерацията на падне на колене. В съобщението беше написана датата, когато Шърман щеше да атакува Атланта, и се очакваше Ник с хората си да вземе участие в тази битка.

След като прочете написаното два пъти, той внимателно сгъна листа и го върна в папката, възнамерявайки да го покаже на лейтенант Дил, преди да го унищожи. На листа имаше написани дати, градове и часове, които трябваше да бъдат запомнени и от двамата, ако станеше така, че някой от тях падне в битка. Той сложи кожената папка в походното сандъче, където държеше малкото си дрехи. После бързо излезе от стаята. Беше чул, че патрульт се връща, и нямаше търпение час по-скоро да чуе рапорта за движението на неприятеля в околностите.

Еме изчака Ник да излезе от къщата, преди да влезе в стаята му. Първото място, където започна да търси, бяха чекмеджетата на бюрото. В тях нямаше нищо, което да събуди подозренията ѝ. Тя насочи вниманието си към повърхността на бюрото, но и там нямаше нищо важно. После забеляза сандъчето, поставено под прозореца, и бързо започна да проверява съдържанието му. За свое нещастие беше прекъсната от Савана, която влезе в стаята, носейки куп чисти чаршафи. Еме се извърна и лицето ѝ се обагри в гъста червенина.

Савана ужасно се смути, че намира Еме в стаята на капитан Дръмънд, и то заета да рови из нещата му.

— Какво правиш тук, дете? На капитана хич няма да му хареса, ако те хване да му бъркаш в работите.

— Н-не... нямах намерение... искам да кажа, не е твоя работа, Савана.

Еме се обърна рязко и излетя от стаята.

4

...голям. Беше толкова голям, че тя се уплаши, че ще я разкъса на две. Сигурно беше издала страха си, защото той ѝ прошепна, че няма да я нарани, обеща ѝ наслади, далеч надхвърлящи всичко изпитано с други любовници, каза ѝ колко обожшава начина, по който тя му реагира. Усети как я изгаря бяла светкавица, когато той пое зърното ѝ в устата си. Тя се изви към него, той започна да го смуче.

Горещ възел натеза в долната част на корема ѝ и тя извика. Той пое другата гърда, докато ръката му се плъзгаше надолу между бедрата ѝ. Тя се опита да стисне крака, но той не ѝ позволи. Тя изпусна още един треперещ стон. Голата му плът срещу нейната беше гореща... толкова гореща. Той я възпламеняваше със страстта си, разпалвайки и своята. Пръстите му започнаха да търкат възелчето, скрито между нежните гънки на розовата ѝ плът, докато тя не се овлажни цялата. Пръстът му бавно се пъкна в нея и тя раздвижи хълбоците си в отговор.

Еме се стресна и подскочи в леглото. Цялата беше плувнала в пот, от въртенето нощницата ѝ се беше вдигнала до кръста. Пленена от същия еротичен сън, който не ѝ даваше мира денем и нощем, откакто Ник Дръмънд беше влязъл в живота ѝ, тя отчаяно бухна възглавницата. Защо, запита се в пристъп на ярост. Защо трябваше отново да преживява часовете в леглото му, сякаш всичко това беше станало едва вчера? Защо всяка разтърсваща подробност изскачаше след всичките тези години, за да я преследва? Тялото ѝ още тръпнеше, сякаш ръцете и устата му наистина я бяха завладели.

Преди пет години просто беше платила дълга на честта, опитваше се да се самоубеди Еме. Ник знаеше какво иска от нея още преди онова съдбоносно теглене на картите. Съвършено ясно беше изразил искането си. И тя беше приела това предизвикателство, отлично съзнавайки какво се очаква от нея, ако загуби. Но беше толкова уверена, че ще спечели, така абсолютно уверена, че се смая, когато Ник изтегли по-високата карта. Това, което последва, беше като

някакъв сън. После негодникът си беше тръгнал, оставяйки я да се чувства като най-долна курва... беше си отишъл, оставяйки своето дете в корема ѝ.

Сега той беше тук, във „Високите дъбове“, дразнейки я с присъствието си, давайки съвсем ясно да се разбере, че я желае, подлудявайки я с подигравателната си усмивка и с целувките си. А тя беше обещала да го шпионира. Имаше още съвсем малко време, преди да се срещне с Гарсън Пиндър, а още не беше намерила възможност да прочете съобщенията, които идваха за Ник. Савана я наблюдаваше с орлово око, страхувайки се, че може да се забърка в сериозни неприятности с янкито, ако бъде хваната в стаята на Ник да рови в нещата му. Еме не ѝ беше казала нищо за срещата си с Гар, смятайки, че колкото по-малко знае старата прислужница за неговото идване, толкова по-добре ще е и за двете.

Може би днес щеше да има шанс, помисли Еме, обръщайки се по корем. Още беше много рано за ставане, но на нея вече не ѝ се спеше. Трябваше някак да влезе в стаята на Ник, без да я видят, и да намери информацията, необходима на Гар.

Ник се беше събудил рано. Прекалено рано, за да започне деня си, но със сигурност не толкова, че да се плъзне в полусъзнателния свят, където действителността и сънят си даваха среща.

Толкова искаше да бъде в нея, че чак го болеше. Пръстът му се пъхна в нея. Беше гореща... толкова гореща. И мокра. Повече от готова за него. Каза ѝ колко харесва начина, по който му реагира, колко отчаяно иска да се зарови в нея така, както пръстите му го правеха. Колко силно иска да я почувства как се стяга около него, когато достигне апогея си. Искаше тя да забрави другите си любовници, докато е в неговите прегръдки. После се вмъкна в нея, разтегна я, запълни я. Тя замря и изстена, а той не преставаше да навлиза още по-навътре. Тя беше стегната, толкова стегната, че той загуби контрол над сетивата си, така изгарян от страстта, че не искаше нищо друго освен да я гали, докато и двамата стигнат кулминацията си.

Ник изстена, преживявайки отново този изключителен момент, сякаш се случваше сега. Беше поразен от пламъка ѝ, от това, колко невероятно стегната беше ножницата ѝ. Спомни си, че ѝ беше казал, че

е стегната като девственица, и се беше засмял на това абсурдно предположение. После беше навлязъл рязко навътре, стигайки до самия край.

И с това си беше спечелил неумиращата омраза на Еме.

Но ако трябваше отново да преживее всичко това, знаеше, че няма да направи нищо по-различно. Единственото, което би искал да промени, беше обстоятелството, че замина и позволи на Борегар Тревър да влезе в живота ѝ. Трябваше да хване друг влак за Чикаго и да остане достатъчно дълго, за да разбере къде може да я намери, когато се върне. Ако беше направил така, Бранд щеше да е негов син. Изведнъж очите му се присвиха замислено. Същото нелепо предположение, което му беше дошло на ум, когато го видя за първи път. Детето наистина ли беше син на Борегар Тревър?

Понеже Ник и Еме се бяха събудили рано, двамата излязоха от стаите си почти едновременно и случайно се срещнаха в горния край на стълбището. Еме само кимна, изчервявайки се от спомена за съня, който я беше събудил още призори. Ник се усмихна с непобедимо очарователната си усмивка. Зелените му очи светеха, като че ли знаеше някаква огромна тайна. На Еме ѝ се доця да го цапне.

— Добро утро, госпожо Тревър — каза той леко подигравателно. — Надявам се да сте спали добре.

— Чудесно, благодаря — отвърна Еме с леден тон.

За нищо на света нямаше да му каже, че го е сънувала. Започнаха да слизат по стълбите един до друг.

— Доста рано сте станали днес.

— И аз мога да кажа същото за вас — отвърна Еме. — Ще ходите ли днес да патрулирате?

— Всъщност да. Да се надявам ли, че ще ви липсвам?

— Едва ли — изсумтя Еме. — Само се питах дали ще се върнете навреме за вечеря.

Той ѝ отправи пронизителен поглед. Еме се опита да не трепне, когато дяволските му очи сякаш проникнаха до най-съкровенията ѝ мисли.

— Може би ще се върна чак по тъмно. Не отлагайте вечерята заради мене. Всъщност с мене тръгва цялото отделение, с изключение на няколко войници, които ще останат тук да пазят.

Той я наблюдаваше как ще реагира и не се разочарова, когато зърна едва доловимия проблясък в очите ѝ. Нямаше представа какво означава, освен че може би тя се радваше, че ще се отърве от него поне за известно време.

— Капитан Дръмънд.

Еме и Ник се обърнаха, когато Бранд заслиза към тях с подскоци по стълбите. Еме премига смутено, когато Ник отвори ръце и Бранд се хвърли към него, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Ник качи момчето на раменете си и заподскача надолу. Свали го чак щом стигнаха трапезарията. Настани го на един стол и с такъв нежен жест разроши косата му, че Еме изтръпна. В следващия миг Савана влезе с чиния яйца от кокошките, които янките бяха намерили отнякъде и бяха донесли във „Високите дъбове“. Сложи ги пред Ник с усмивка.

— Надявам се, че сте гладен, капитане.

— Винаги съм гладен за твоите яденета, Савана — пошегува се Ник.

— И аз — изчурулика Бранд.

И погледна очаквателно към майка си, с надежда и тя да се присъедини към похвалите.

Но Еме беше толкова разсеяна, че почти нищо не чу. В ума ѝ се въртеше само една мисъл — как да отиде в стаята на Ник и да намери сведенията, необходими на Гар. За щастие Ник щеше да отсъства целия ден и това ѝ даваше така желаната възможност. Докато мъжете се хранеха, тя само побутваше храната в чинията си. Влезе лейтенант Дил и разговорът стана делови. Еме се заслуша внимателно, но не чу нищо съществено, докато двамата обсъждаха задачите си за деня.

— Излизаш ли? — запита загрижено Бранд.

— Ще се върна — увери го Ник.

— Може ли да дойда с тебе?

— Ами...

— Не! — скочи на крака Еме, смаяна от въпроса на Бранд. Почувства се предадена от собствения си син. Неоснователното избухване на Еме учуди Ник. Нима тя не разбираше, че той никога няма да изложи на опасност сина ѝ? Обърна се към Бранд:

— Това не е добра идея, синко. Няма да те взема там, където има опасност. — Момчето посърна, затова Ник добави: — Но утре ще ти

позволя да яздиш Скаут.

— Обещавах ли?

Ник кимна.

— Ако си свършил със закуската, Бранд, можеш да вървиш — изрече Еме със сковано гърло. Не може да понесе да гледа как Ник и Бранд се държат така приятелски. — Може би Савана има някаква работа за тебе.

Момчето хвърли обиден поглед към майка си, но се подчини. Нямаше търпение да каже на Савана, че утре ще язди Скаут.

— Ще ви помоля, капитане, да стоите настрана от сина ми — каза Еме, след като Бранд излезе от стаята. — Той е много чувствително момче и му липсва мъжка компания, откакто Бо... замина. Страхувам се, че е по-доверчив, отколкото е добре за него, и не искам да му се случи нещо лошо.

— И вие мислите, че ще го нараня? — запита Ник.

— Божичко, госпожо Тревър — намеси се лейтенант Дил, защитавайки Ник, — всички тук обичаме момчето. Обвиненията ви са неоснователни и несправедливи.

— Винаги съм много внимателна, когато става дума за сина ми.

— Лейтенанте, моля ви, оставете ни — заповяда Ник. Заби пронизителен поглед в Еме, но тя не трепна.

Дил погледна съчувствено към нея и бързо излезе. Ник застана зад гърба ѝ и леко докосна раменете и. Еме потръпна от силата и топлината на допира му.

— Мисля, че е време да разбереш, че не искам да направя нищо лошо на Бранд. Няма да заразя момчето. Струва ми се, че моята компания му харесва. Дали защото съм първият мъж, с когото прекарва известно време, след като баща му... е, знаеш какво искам да кажа... или наистина ме харесва — това няма значение. Приятно ми е да съм с него. И докато не напусна „Високите дъбове“, просто трябва да приемеш мисълта, че между мене и Бранд се развива приятелство.

— Но не трябва това да ми харесва — наежи се Еме.

Ник стисна по-силно раменете ѝ. Тя извика и той веднага се извини:

— Съжалявам, не исках да ти причиня болка. Но ти умееш да ме предизвикваш. Само исках...

Думите замряха на устните му. Еме го зачака да довърши, но той продължи да мълчи. Искаше да каже, че би желал Еме да е наполовина така приятелски настроена като Бранд. Но просто се обърна настрана.

Еме усети топлината на ръцете му да напуска раменете ѝ и я овладя внезапно усещане, че е изоставена. Обърна се и го погледна с неразгадаемо изражение.

— Иска ми се да знам какво мислиш — изрече бавно Ник. — Иска ми се да мога да кажа или да направя нещо, та да престанеш да ме мразиш.

Еме нямаше отговор. Двамата стояха и се гледаха, а напрежението помежду им беше толкова осезаемо, че тя можеше да протегне ръка и да го докосне. Никога не се беше чувствала толкова жива, толкова жизнена, така силно развълнувана от друго човешко същество. Със сигурност усещаше омраза. Дяволските му очи я пронизваха с изгарящ пламък и тя усети остротата му, същината му... желанието му. Омаяна от вкуса на страстта му, Еме пристъпи една крачка напред, неотвратимо привлечена от бушувания в зелените му очи огън.

— Проклетата да си, Еме Тревър — изстена Ник, поддавайки се на демоните, които го разтърсваха, докато посягаше и я привличаше към себе си.

Беше така готов за нея, че трепереше от желание. Вдигна лицето ѝ към себе си и притисна устни към нейните. Действието му беше инстинктивно, неконтролируемо, първично. Не можеше да се сдържа повече. И Еме, когато изключително горещата му и властна целувка я накара за миг да забрави омразата си. Но преди мислите ѝ да се върнат, Ник прекъсна целувката и я отдели от себе си. Тя дишаше накъсано, с разпилени мисли, докато гледаше как сърдитите му дълги крачки го извеждат от стаята. Боже господи, още колко можеше да понесе?

Тя му реагираше така силно, че той едва не експлодира в мига, когато навлезе в нея! Тайнствената комарджийка нямаше право да изглежда толкова наивно невинна, докато го подлудяваше с изпитаните си движения на истинска курва. Той ѝ каза колко е прекрасна, как свършено го обгръща. После заби твърдя си като камък член дълбоко... неизмеримо дълбоко. Усети я как трепва, почувства как устата ѝ беззвучно се раздвижва срещу неговата... в

безумна страст, както предположи. После бавно, много бавно започна да влиза и да излиза, за да свикне тя с неговата големина... не можеше да си спомни някога да е бил по-твърд. След няколко минути тя започна да се движи в инстинктивен ритъм заедно с него, докато той ѝ шепнеше насърчително. Той започна да я гали с еротична прецизност, докато тя се извиваше под него, шокирайки го със своята разгорещеност и възхитителна реакция. Целувката му отново и отново пленяваше устните ѝ, докато той влизаше и излизаше от нея. Задъха се. Тя извика в отговор, а неговият отговор беше твърдото, пронизващо проникване на члена му дълбоко в нея, докосвайки утробата ѝ, душата ѝ, сърцето ѝ...

— Капитан Дръмънд, няма жива душа наоколо. Може би трябва да се връщаме във „Високите дъбове“.

Ник трепна силно. Отново беше позволил на мислите си да блуждаят в забранена територия. Годиците се топяха пред тези еротични спомени, а сега, когато Еме ден след ден беше толкова близо до него, еротичните преживявания от онази далечна нощ го подлудяваха от желание. Искаше я. И тя го знаеше, много добре го знаеше. И каквато си беше страстна конфедератка, му беше показала съвършено ясно, че не иска да има нищо общо с един янки, който я беше направил своя за една нощ и на следващата сутрин беше излязъл от живота ѝ.

— Можем да се връщаме, лейтенанте, щом никакви конфедерати не се мяркат наоколо — отвърна Ник. — Няма жива душа, наистина, и макар че казах на госпожа Тревър, че няма да се върнем навреме за вечерята, смятам, че няма проблем да го направим.

Половината ден мина, преди Еме най-накрая да получи възможност да се промъкне в стаята на Ник. Тъй като очакваше той да се върне късно, не се безпокоеше за времето. Савана цяла сутрин не я беше изпуснала от поглед. Или тя, или Бранд все имаха нужда от присъствието ѝ през този дълъг, сякаш безкраен ден. Еме знаеше, че Савана се страхува за безопасността ѝ, но не можеше да не се гневи. Беше достатъчно възрастна, за да знае какво означава дългът ѝ, и със сигурност — достатъчно отговорна, за да понесе последиците от постъпката си. Освен това, понеже Ник го нямаше, възможността да бъде хваната беше нищожна. В уреченото време просто щеше да се

измъкне незабелязано от къщата със събраните сведения и щеше да се срещне с Гар. Никой нямаше да се сети да я следи, а тя щеше да изпълни дълга си към Конфедерацията. Поне това можеше да направи в памет на Бо.

Нейният миг дойде, когато Савана влезе в кухнята да приготви вечерята. Еме каза, че ще набере праскови от дървото в градината, за да направят сладкиш, и побърза да изхвъркне навън с кошницата, преди Савана да каже каквото и да било. Залови се веднага с работа, за да може да заобиколи къщата, да влезе от предната врата и да се промъкне на горния етаж, в стаята на Ник.

Вратата на стаята се откряна от лекия ѝ допир и тя се вмъкна вътре, затваряйки я внимателно след себе си. Дълбоки сенки бяха потопили стаята в почти пълен мрак, но през прозорците се процеждаше достатъчно светлина, за да направи ненужно запалването на лампа. Еме остави кошницата с праскови на пода край вратата и веднага се насочи към сандъчето, където беше видяла кожената папка с получените от Ник съобщения. Зарови се сред дрехите и веднага я намери. Ръцете ѝ трепереха, докато вадеше съдържанието ѝ. Не се осмеляваше да открадне документите, защото знаеше, че Ник веднага ще я заподозре.

Гар ѝ беше казал да запомни съдържанието им. Еме си пое дъх и зачете неравните редове. Дати и места прескачаха пред очите ѝ, всяко сведение обозначаваеше мишена на предстоящо нападение. Еме веднага разбра, че това, което държи в ръцете си, наистина е съществено важно за Конфедерацията. Тези атаки можеха да бъдат отблъснати, ако сведенията попаднеха у когото трябва. Но тя инстинктивно осъзна, че никога не би могла да запомни всички дати и места за толкова кратко време. Умът ѝ заработи трескаво. Тя измъкна хартия и мастило и бързо записа най-важните неща. Когато свърши, внимателно сгъна листа и го пхна в джоба си. После върна документите в папката и я остави обратно там, откъдето я беше взела.

Точно се бе отдръпнала от сандъчето, когато вратата се отвори и Ник влезе. Свали колана с пистолета и едва тогава я видя. Тя стоеше като статуя, с пребеляло лице, широко отворени, изплашени очи. Стояха втренчени един в друг дълги, невероятно напрегнати минути. Като видя как пребледнялата ѝ ръка се вдигна към гърдите, Ник се изтръгна от вцепенението си.

— Господи, Еме, така ме стресна! Какво, по дяволите, правиш тук?

— Аз... тоест... аз...

Какво можеше да каже? Че шпионира? Че чете съобщенията за него, за да занесе информацията на конфедератите? Какво щеше да направи той с нея? Да я прати в затвора? Какво щеше да стане с Бранд и Савана, ако тя свършеше в някой северняшки затвор? Много жени бяха арестувани за шпионаж и янките нямаше да се поколебаят да я пъхнат в затвора заради престъплението й... може би дори да я обесят.

— Хайде, казвай, Еме. Какво, за бога, правиш тук? Освен ако...

Погледна я с присвити очи, явно заинтригуван, че я намира в стаята си. За миг допусна, че може би го шпионира. Надяваше се...

Направи каквото трябва, за да ми донесеш тези сведения.

Думите на Гар зазвучаха в ушите й. Тя се ужасяваше от мисълта да спи с врага, за да го шпионира. Но затворът не я привличаше, а Бранд и Савана имаха нужда от нея. Инстинктивно усети, че Ник е съвестен войник, който се отнася сериозно към задълженията си. Ако я хванеше да го шпионира, нямаше да й се размине. Беше задължен да я предаде на по-висша инстанция, която да я съди. Мислите така я бяха обзели, че тя не забелязваше присъствието на Ник, докато топлината на дъха му не докосна бузата й.

— Чакам, Еме. Какво правиш в стаята ми?

Думите му бяха тихи, овладени — така се надяваше — и тя усети нежеланието му да повярва, че е способна да го шпионира. В този момент се мразеше почти толкова, колкото мразеше и него.

Направи каквото трябва.

Устата й пресъхна. Тя облиза устни. Ник се загледа във върха на розовия й език, когато той се подаде навън, и самообладанието му започна да се изпарява. Тя не знаеше ли какво му причинява?

Думите й бяха толкова тихи, че той трябваше да се наведе, за да я чуе.

— Дойдох, защото исках... да бъда с тебе. Чаках те да се върнеш от мисията.

— Какво? Извини ме, ако не ти вярвам. — Боже господи, колко искаше да й повярва. — До този момент имах ясното впечатление, че не можеш да понасяш да стоиш в една стая с мене. Да се надявам ли, че си променила мнението си за една нощ? Защо така внезапно?

— Защо трябваше да е толкова трудно?

— Аз... аз съм вдовица.

— Това ми е добре известно.

— Не е редно да... да искам толкова скоро друг мъж.

— Разбрах, че съпругът ти е умрял преди близо две години. — Тя кимна. — Сега изведнъж искаш да бъдеш насаме с мене. Да не би съвестта внезапно да те е изоставила?

— По дяволите, защо задаваш въпроси за мотивите ми? Не е ли достатъчно, че съм тук? Но виждам, че съм сгрещила, веднага ще си тръгна. — Нямайки търпение да се измъкне, тя се опита да мине покрай него.

— Не толкова бързо, скъпа. — Той я хвана за ръката и я накара да се обърне към него. — Дойде тук, за да бъдеш насаме с мене, а аз никога не съм отказвал на красива жена.

— Промених си намеренията. Идването ми тук беше грешка. Не искам да предавам паметта на Бо.

Ник замря.

— Толкова много ли го обичаше?

Мисълта, че друг мъж е обичал Еме и ѝ е дал дете, го накара да побеснее.

Гъста червенина плъпна по лицето на Еме. Да обича Бо? Беше много привързана към него, много му беше благодарна, но любовта беше чувство, което никога не беше изпитвала към него. Бяха женени толкова малко време, преди да започне войната, а после той замина и падна убит. Но тя никога нямаше да го забрави заради безусловната любов, която беше дал на нея и на Бранд.

— Бо беше прекрасен човек.

— Не те питах за това.

— Омъжих се за него, нали?

— Да — изрече меко Ник, — омъжи се за Борегар Тревър. И роди син от него. Но обичаше ли го?

Никога ли нямаше да остане доволен?

— Да. По дяволите, обичах Бо. Това отговаря ли на въпроса ти?

Очите му я предизвикваха.

— Може някога да си го обичала, но, по дяволите, Еме, щом си в тази стая с мене, няма да мислиш за друг, само за мене. Кълна се, че ще те накарам да го забравиш. Когато си с мене, ще се погрижа да не

мислиш за нищо освен за това, което ще те накарам да чувстваш. Ще те любя, Еме Тревър, и то така, че това, което сте правили със съпруга ти в леглото, ще ти се стори детска игра.

Стресната от откровено сексуалния му език, Еме ахна. Не беше планирала този сблъсък, когато влезе в стаята му. Той не трябваше да бъде тук. Но тя не можеше да отрече факта, че думите му ѝ повлияха невероятно силно. Прилив на страстна жажда връхлетя цялото ѝ същество, когато зелените му очи се спряха на устните ѝ. Щеше да я целуне, тя го знаеше, и само внезапна смърт би могла да го спре да не се наведе към примамката на устните ѝ. Устата му бълваше жив огън и страст, изискваща, настоятелна, все поглъщаща. Тя изхленчи в напразен протест, когато той я вдигна на ръце и я положи на леглото.

Усети отново влажната топлина на целувките му, търсейки нейните, когато той раздели устните ѝ и вкуси сладостта на устата ѝ. Тя се предаде на еротичния глад на целувката му, отстъпи пред неговата гореща, огнена, властна жажда. Усети как корсажът ѝ се отхлабва, а след миг устните му докосваха гърдите и, засмукваха зърната, докато горещата му влажна уста не ги превърнеше в щръкнали, болящи пъпки. Изведнъж полата ѝ се вдигна нагоре и Ник започна да гали оголената извивка на хълбоците ѝ, седалището и вътрешната повърхност на бедрата, без да престава да смуче зърната ѝ с все по-нарастваща настоятелност. Преливащи една над друга вълни от сладък огън разтърсваха тялото ѝ, изпълвайки я с влагата на желанието.

После той я докосна. Докосна онези части от нея, където се криеше жаждата ѝ. Започна да я гали, докато тя не се заизвива под еротичния ритъм на ръката му. Очите ѝ се затвориха, нежни стонове излизаха накъсани от устата ѝ, тя изви тяло, търсейки дръзките му ласки. В един от малкото съзнателни моменти разбра, че твърде много се наслаждава на всичко това, че не биваше толкова лесно да се поддава на съблазните му, и направи слаб опит да се изтръгне от него. Но Ник нямаше намерение да я пуска. Много дълго беше чакал този момент.

— Не се бори, скъпа! — прошепна той, дишайки накъсано. — Остави го да стане. Не можеш да си представиш колко дълго мечтах за този миг. За тебе.

Държеше я здраво, продължавайки сладкото мъчение. Пръстите му бяха магични, настоятелни, изтръгваха от тялото ѝ усещания, за чието съществуване тя не бе и подозирала. Не можеше да възпре кулминацията. Тя дойде в големи, разтърсващи вълни на първично, нечувано блаженство, разбивайки се като разпенен прибой в скалите, за да я разтроши на хиляди миниатюрни парченца.

Светът все още се въртеше, когато Еме изплува обратно към действителността. Ник сваляше дрехите ѝ.

— Хареса ли ти, скъпа? — Той се усмихна дяволито. — Това е само началото. Толкова дълго чаках този момент, че ми е трудно да повярвам, че сега си тук, в ръцете ми, в моето легло.

— Чакай! Спри! — Еме сграбчи корсажа и го придърпа на гърдите си. — Не исках това да се случи.

— Още нищо не се е случило, но със сигурност ще се случи. Не знаеш ли колко искам да съм вътре в тебе? Веднъж беше моя, Еме, отново ще те направя моя. Идването ти в стаята ми е чудо, което мислех, че никога няма да се случи. Дори няма да те питам как или защо си променила мнението си за мене. Просто ще благодаря на бога, че си го направила.

Еме изстена. Толкова добра актриса ли беше, че Ник не я заподозря, че го е шпионирала? И ако не искаше да свърши в затвора, трябваше да продължи играта.

— Но игра ли беше всъщност? Или и тя го искаше така силно, както и Ник? Нима тайно си беше мечтала още веднъж да вкуси любовта му?

Въпросът завилия като буря в ума ѝ. Отговорът едва не я отнесе. Толкова често беше преживявала отново часовете, прекарани в леглото на Ник, с такива измъчващи подробности, че искаше отново да вкуси любовта му.

Господ да ѝ е на помощ!

Плахо почукване на вратата стресна и двамата.

— Капитан Дръмънд, виждали ли сте Еме? Не съм виждала това дете, откакто слезе да бере праскови, и се тревожа за нея.

Гласът на Савана трептеше от притеснение.

— Савана! О, божичко!

Гласът на Еме трепна. Какво ли ще си помисли Савана за нея?

Ник се вгледа дълбоко в очите ѝ и отговори:

— Еме е с мене, Савана, няма нужда да се притесняваш.

— Дяволите да те вземат, Ник Дръмънд! — изсъска Еме през стиснатите си зъби. — Беше ли необходимо?

— Няма смисъл да я лъжем, тя е достатъчно умна, за да си го помисли и сама.

От другата страна на вратата настъпи мълчание. Еме помисли, че Савана си е отишла, но после я чу да казва:

— Еме, миличка, тоя сладкиш няма да стане, ако не донесеш прасковите.

Трепването в гласа ѝ беше достатъчно издайническо. Отдалечаващите се стъпки на Савана едва бяха заглъхнали, когато Еме се нахвърли върху Ник:

— Проклет янки такъв! Какво се опитваш да направиш с мене? Нищо чудно, че те мразя.

— Не можеш ли поне веднъж в живота си да бъдеш откровена? И двамата сме възрастни хора, правим каквото искаме, каквото ни диктува сърцето.

— Пусни ме! Чу Савана, има нужда от мене, да ѝ помогна за вечерята.

— Ще се справи и сама. По дяволите, Еме, толкова те желая, че ако скоро не вляза в тебе, ще се пръсна. Дължиш ми го, скъпа.

— Моля те, пусни ме, Ник — заумилква се Еме. Той започна да сваля дрехите си.

— Чакай! Ако... ако толкова го искаш, не може ли да почака?

Накъсана въздишка се изтръгна от устните му.

— Много добре, Еме, по-късно. Ти ли ще дойдеш в стаята ми, или аз да дойда при тебе?

Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Аз... аз ще дойда в стаята ти, след като сложа Бранд да спи и след като лейтенант Дил се върне.

Той нерешително се отмести, за да я пусне да стане от леглото. После, без да обръща внимание на протестите ѝ, ѝ помогна да си оправи дрехите. Когато тя се накани да тръгне, Ник я хвана над лакътя.

— Ще те чакам, Еме. Не ме разочаровай. Искам те, скъпа. Може да не ми вярваш, но винаги съм те искал, дори преди да знаех коя си или къде да те търся. И ако си оставиш достатъчно време, за да

размислиш, ще разбереш, че и ти ме искаш. Иначе сега нямаше да си тук.

После той я целуна, така страстно, с такава всеизгаряща жар, че главата ѝ се замая. Тя се обърна и избяга от стаята, спирайки само за миг, за да вземе кошницата с праскови.

О, господи, помисли тя, хлипайки отчаяно. Какво беше направила? Да обича Ник Дръмънд — та това можеше да я унищожи.

5

Къщата беше тиха. Атмосфера на очакване виснеше във въздуха, когато Еме влезе в стаята си, след като беше сложила Бранд да спи. Трепна силно, като видя Ник да я чака, седнал спокойно на леглото, осветен от лампата.

Тази вечер тя реши да не слиза за вечеря, направи се, че я боли глава. Не само не можеше да понесе укорителните погледи на Савана, но присъствието на Ник също беше болезнено, като знаеше какво очаква той от нея тази нощ. Мисълта отново да му се отдаде ѝ докарваше истинско главоболие. Но този път нямаше да изплаща дълг на честта и нямаше намерение да удържи на обещанието си. Първия път беше свършила в леглото на Ник Дръмънд, направи го, за да запази честта си, но този път нещата не бяха свързани с нейната чест. Дори напротив. Беше шпионирала, лъгала и съвсем сериозно възнамеряваше да не спази обещанието си да иде в стаята на Ник, след като всички в къщата заспят. Беше стигнала до сведенията, необходими на Гар, но изобщо не се чувстваше длъжна да легне с Ник Дръмънд.

Имаше намерение да се вмъкне в стаята си и да се заключи, но Ник много умно беше предвидил този ѝ ход. Когато не я видя да се появява за вечеря, интуицията го предупреди, че тя смята да не спази обещанието си да дойде в стаята му, след като всички заспят. Затова той се промъкна в стаята ѝ, докато тя се занимаваше с Бранд.

— Какво искаш? — ахна Еме, шокирана, когато откри Ник седнал на леглото ѝ под светлината на лампата.

— Защо ме избягваш? Щеше ли да нарушиш дадената дума? — Еме енергично поклати глава в знак на отрицание. — Тогава ще те любя, скъпа — продължи той — и само смъртта или вражеско нападение ще е в състояние да ме спре. И ти това искаш, нали?

Тялото ѝ крещеше „да“, докато умът ѝ отхвърляше мисълта. Но колкото и да се опитваше, тя не можеше да освободи ума си от спомена за нощта, когато беше заченат Бранд. Заченат в страст, не в любов.

По-рано вечерта, докато чакаше Еме да дойде, Ник крачеше из стаята си като тигър в клетка. Гореше, тръпнеше, желяеше Еме така силно, че желанието му далеч надхвърляше обикновената страст. Още усещаше вкуса на целувките ѝ, мускусния аромат на възбудата ѝ, чувстваше тръпнещата ѝ плът под пръстите си. Ако това, което изпитваше към Еме, не беше страст, тогава какво беше? За съжаление нейната ненавист към него не му позволяваше да изследва чувствата си към нея. Но тази вечер... тази вечер тя беше признала, че го иска, беше дошла в стаята му, за да бъде с него. Отначало той се отнесе скептично, после се замисли, а накрая му стана много приятно. Сега вече не можеше да чака. Като предположи, че Еме вече е приспала Бранд, влезе тихо в стаята ѝ и седна да я чака.

— К-казах ти, че ще дойда в твоята стая — заекна Еме. — Ами ако Бранд се събуди и дойде тук?

В отговор той я грабна на ръце и я пренесе през краткото разстояние, отделящо нейната стая от неговата. Пусна я да стъпи на пода.

— Така по-добре ли е? — пошегува се. Гласът му беше нисък и предизвикателен. — Винаги се стремя да доставям удоволствие на жените. Бих искал по всяко време да те намирам в стаята си.

Еме бързо отстъпи назад с бушуващо в гърдите ѝ сърце.

— Аз... Савана не ти ли каза, че ме боли главата?

Ленива усмивка увисна в ъгъла на устата на Ник.

— Няма да се отървеш толкова лесно. Наистина ли те боли глава? Или си търсиш извинения сега, когато мигът, за който и двамата копнеехме, настъпи? — Изведнъж лицето му стана замислено и той я изгледа изпитателно. — Възможно ли е да има друга причина да дойдеш в стаята ми?

Гъста червенина обля бузите на Еме. Нима я подозира?

— Не, няма друга причина. Говорех напълно сериозно.

Усмивката на Ник стана по-широка и трапчинката на брадичката му — още по-забележима.

— Добре. И аз говорех напълно сериозно. Господи, Еме, не знаеш колко време чаках този момент. Не мога да понасям да ме мразиш.

Пристъпи напред. Беше близо — толкова близо, че топлината, която излъчваше, сякаш щеше да я прогори. Тя почти усещаше острата

миризма на възбудата му, вкусваше великолепия аромат на страстта му. Изражението ѝ навярно беше издало какво мисли, защото реакцията му беше мигновена и ураганна.

— Свали си дрехите, скъпа, искам да те видя цялата.

Устата на Еме пресъхна.

— Може би трябва да почакаме.

— Не. Вече чаках твърде дълго. Ти ме омагьоса, Еме, чувствам се като хлапе с първата жена в живота си. Искам те. Сега.

Желанието в него я накара да реагира така, както не беше очаквала. Когато той я притегли в обятията си, вкусът на целувката му беше едновременно горчив и сладък. Толкова много ноци беше лежала, измъчвана от спомените. Толкова пъти го беше сънувала, знаейки, че никога повече няма да го види. И сега той беше тук, красив както винаги... не, дори още по-красив... по-властен, копнееше за нея точно така, както и онзи, първия път. Дяволските му очи още я измъчваха.

Той беше бащата на нейния син, мъжът, когото се беше заклела да мрази, докато е жива. Единственият мъж, притежаващ властта да събуди дремещата ѝ страст.

Устните му, пленили нейните, бяха горещи, пламенни, разпалващи желанието в нея. Тя отвърна на целувката му, жадна за нея, реагирайки с жар, не по-малка от неговата. Езиците им се срещнаха, започнаха да се борят, отдръпнаха се, после отново се срещнаха, когато целувката стана по-дълбока. Задъхана, Еме се откъсна и се втрени в него.

Езикът му се придвижи бавно нагоре по шията ѝ, плъзгайки се по цялата ѝ дължина, оставяйки огън във всеки инч, където беше минал.

Тя затвори очи, наслаждавайки се на допира му, и ахна възбудено, когато влажната му уста обхвана едното щръкнало зърно, оставяйки мокър кръг по износения плат на роклята ѝ. Тя го чу как изругава, после платът се раздра. В нетърпението си да оголи плътта ѝ той разкъса роклята така, че тя падна, оголвайки всеки прекрасен инч от тялото ѝ пред изгарящия му поглед.

— Ник!

— Не се тревожи, скъпа. Ще ти купя друга. Тази не ти отива.

После тя усети бавното, изгарящо докосване на устните му върху гърдата си. Той започна да описва горещи, мокри кръгове по гърдите ѝ, милвайки и облизвайки нежно с език, чиято грапавина ѝ действаше като афродизиак. Коленичи пред нея и прокара горещата следа на езика си надолу към корема, като спря, за да отпие жадно от трапчинката на пъпа ѝ, преди изгарящата мокра следа да се спусне още по-надолу, карайки я да пожелае да изпищи. Сладка, жадна агония я обхвана, когато езикът му се вмъкна в едно толкова чувствително място, че тя инстинктивно извика.

Изведнъж той се изправи, вдигна я от руините на дрехите ѝ и я отнесе в мекото си легло. Коленичи пред нея и започна да я люби с очи. Хвърли дрехите си и я прикова към леглото с голотата си, с горещите си и жадни устни, заглушавайки леките викове на екстаз, които излизаха от полуразтворените ѝ устни. Тялото му беше стегнато, стройно, така притиснато към нея, че тя осъзнаваше всеки великолепен инч от плътта, която влизаше в такъв интимен контакт с нейната. Цялото ѝ тяло се пробуди, жадно, разгорещено, изпълнено с желание, искащо това, което само Ник можеше да ѝ даде. Горчиво-сладката агония на желанието ѝ я накара да осъзнае, че цели пет години беше чакала именно този момент.

Лека въздишка на отчаяние се откъсна от устните ѝ и тя се изви, притискайки се към него. Почувства пулсиращата главичка на члена му да разделя чувствителните гънки между краката ѝ и го притисна плътно към себе си, сливайки се с цялата му твърда и гореща дължина. Той се надигна на лакти и се взря в очите ѝ, докато бавно проникваше в стегнатата ѝ влажна плът. Дълбоко... по-дълбоко... още по-дълбоко. Тя цялата се разтърси. Вик избликна от дълбините на съществуването ѝ, но Ник го пое в устата си и той се смеси със собствените му блажени стонове.

Никога не беше изпитвал такава силна агония на преливащи чувства. Беше правил секс с десетки, стотици жени през тези пет години, след като беше отвел Еме в леглото си, но никога не беше чувствал такъв гигантски изблик на екстаз.

— Господи, Еме, не мога да повярвам какво изпитвам — изстена той срещу устата ѝ. — Ти си толкова гореща, толкова стегната, толкова... толкова ужасно прекрасна. Не мърдай, още не. Не и докато не се овладея.

Тогава тя го усети да се движи в нея, обладавайки тялото ѝ, изисквайки душата ѝ. Движеше се толкова бавно, че беше по-скоро като мъчение, той извличаше всеки сладък нюанс от нейното обладаване, като не преставаше да я наблюдава и същевременно бавно да влиза и да излиза от нея с неподражаемо търпение.

Изведнъж очите му пламнаха от дяволита решимост и той изостави бавното съблазняване. Мускулите му се стегнаха, хълбоците се извиха и той усили темпото, увеличайки я във водовъртеж на неподозирани страсти. Тя се вкопчи в него в пристъп на сладко отчаяние, изгубена във вихъра на целувките му, вкусвайки лицето и раменете му, хлъзгави и топли.

— Ник! О, господи, Ник!

— Знам, скъпа, и аз го чувствам. Скъпа, искам да свършиш с мене сега. Хайде!

Движенията му се забързаха като удари на светкавица, после бавно, невъобразимо бавно, като я докосваше цялата, отвътре и отвън, а пулсиращият му член потъваше дълбоко в нея. Изведнъж той се вцепени и Еме усети гореща струя разтопена лава да облива утробата ѝ. Всичко замря, когато собствената ѝ кулминация я заля с огромни вълни, карайки я да забрави всичко, с изключение на неговата топлина и течния огън на удовлетворението.

Не беше изпитвала този прилив на екстаз в нито един от кратките си моменти на интимност с Бо.

Това беше грешно.

— О, божичко!

Думите ѝ прозвучаха като задавено стенание. Усети прилив на топлина, когато очите му се спряха на лицето ѝ.

— Да не съм те наранил?

— Не... Това е грешно. Да легна с тебе означава да потъпча паметта на съпруга си. Ти си проклета синя куртка, за бога! И... и...

Очите на Ник се присвиха.

— И какво?

Дръпна се от нея, легна настрана и я притегли към себе си.

Еме прехапа долната си устна до кръв. Искаше да му се разкрещи, да му каже, че го мрази, задето я беше помислил за долна курва, когато я взе за първи път, но не го направи. Каква полза? Той щеше да отрече, точно както беше отрекъл, че мами на карти. След пет

години може би беше забравил половината от онова, което се беше случило онази нощ.

— И с тебе сме врагове — изрече тя неуместно.

— Ние с тебе сме любовници, скъпа — напомни ѝ той. Самоуверената му усмивка изпрати стрела право в сърцето ѝ. Врагове през деня, любовници през нощта. Тя се надяваше сведенията, които беше откраднала за Конфедерацията, да си струват притесненията, през които беше преминала.

— Не може да се случи отново. Няма да се случи отново.

— Погледни ме — изрече той.

Тя нерешително срещна погледа на изгарящите му зелени очи.

— Ти дойде при мене, не помниш ли? Опитвах се, колкото можех, да си държа ръцете далеч от тебе.

Тя се извърна, но ръката му се стрелна и повдигна брадичката ѝ.

— Не ми обръщай гръб, Еме. Погледни ме и ми кажи, че не си дошла в стаята ми, защото така искаш. Бъди честна и признай, че ме искаш също толкова силно, колкото и аз тебе.

Еме пребледня. Истината щеше да я прати в затвора, да я отдели от сина ѝ.

— Аз... аз... предполагам, че така беше. Но беше момент на лудост, не трябваше...

— Но го направи. Сега стой мирно и ме остави отново да те любя.

— Проклет да си!

Сълзи пареха под клепачите ѝ. Преди броени мигове беше му позволила да надвие волята ѝ. Какво още щеше да поиска? Той искаше душата ѝ.

Искаше да изтрие паметта за един мъртъв мъж. Нямахше представа, че споменът за плахите ласки на Бо Тревър беше изчезнал от ума на Еме още в мига, когато Ник Дръмънд я беше докоснал.

Той я взе отново, бавно разгаряйки огъня в кръвта ѝ. В мига, когато я вдигна, за да я положи върху себе си и да проникне в нея, не ги разделяше никаква война. Бяха едно цяло, движейки се в съвършена хармония, облени в едва доловимия аромат на любовните сокове. Той не преставаше да се движи, все по- съвършено, по-бързо, по-силно, а дрезгавите му стонове я подтикваха все повече към кулминацията.

Великолепният мирис на удовлетворението я връхлетя внезапно, тя отметна глава и извика, разяждана от всепоглъщаща наслада. Ник продължи да влиза и да излиза, докато тя му даде всичко, което можеше да даде, после влезе още един, последен път, задържа я и изля семето си. Минаха няколко минути, преди двамата да успеят да произнесат дори една дума, да направят дори едно движение.

— Не знам какво точно се случи, скъпа, но това беше най-прекрасното любене, което някога съм преживявал — призна с лека неохота Ник. Стремеше се да прикрие смущението и объркването си, но треперещият му глас го издаваше. — Заспивай, ще поговорим утре сутрин.

Емоциите му бяха все още твърде силни, за да разсъждава спокойно. Трябваше му време, за да проумее това, което беше открил или не беше открил относно чувствата си през тази нощ.

Еме зачака, докато равномерното дишане на Ник показва, че е заспал, и се измъкна леко от ръцете му. Бързо събра дрехите си и излезе на пръсти от стаята му. Оставането ѝ още дори минута при него можеше да бъде много опасно. Той ѝ беше причинил толкова много мъка и тъга, за да стане сега жертва на неговата съблазън. Дори присъствието му край нея ѝ се отразяваше зле. Беше направила голяма жертва за Конфедерацията, беше принесла гордостта и честта си в жертва пред Ник Дръмънд. Дълбоко в сърцето си знаеше, че заплахата, която той представляваше за нея, я излагаше на голяма опасност. Опасността се криеше в бурните дълбини на зелените му очи, в горещите му ръце, в леглото му...

Ник се събуди внезапно и се усмихна, припомняйки си как Еме — от плът и кръв — беше се хвърлила в прегръдките му, беше се обърнала към него, беше го пожелала, беше се любила с него. Посегна, за да я върне обратно в обятията си, и разбра, че я няма.

Бледи струйки пурпур се зараждаха на източния хоризонт, но той разбра, че Еме сигурно си е отишла преди няколко часа, защото мястото ѝ в леглото беше изстинало. Не можеше да я обвинява. Нямахше да бъде никак хубаво, ако Бранд намереше майка си в прегръдките на друг мъж, защото той очевидно обожаваше баща си. По дяволите, с цялото си сърце желаше Бранд да беше негов син! И колкото повече мислеше по този въпрос, толкова повече се

убеждаваше, че желаното от него може би е самата истина. Проблемът беше да накара Еме да си признае.

Ник стана от леглото, все още разпъван от сладка изнемога. Да се люби с Еме беше много по-приятно от всичко, което беше изпитал в изминалите няколко години. Беше имал много жени за тези пет години след първата му среща с нея, но никоя от тях не му беше донесла толкова удовлетворение, както Еме на борда на „Дикси Бел“, когато му беше реагирала с изкусната невинност на опитна курва.

Облече се бързо и изведнъж си спомни, че не е унищожил последните известия от щаба. И той, и лейтенант Дил бяха запомнили наизуст всичко още преди два дни, но вместо да отдели малко време, за да унищожи документите, той ги беше върнал в кожената папка и обратно в сандъчето. Тъй като имаше достатъчно време, преди да започне всекидневните занимания с войниците, Ник се насочи към сандъчето, оставено под прозореца. Съобщенията бяха твърде важни, за да ги остави да попаднат в неподходящи ръце. Не че подозираше, че някой тук може да го шпионира, но човек винаги трябва да бъде много предпазлив, когато е на война.

Отвори сандъчето и започна да рови сред дрехите си, докато откри папката. Внимателно извади листовете, за да ги унищожи, което вече трябваше да е направил. Изведнъж лицето му се стегна и сърцето му се заблъска мъчително в гърдите. Някой беше ровил в документите! На един от листовете имаше петно. Вдигна го към светлината и видя ясен отпечатък от палец. Веднага позна веществото, което беше оставило това петно — сок от праскови. Дося му се да закрепци, да излее гнева си... да се разплаче. Със сигурност, която разкъсваше вътрешностите му, той разбра защо Еме беше дошла снощи в неговата стая. Не защото и тя чувстваше същата властна нужда, която изпитваше той. Глупаво момиче. Нима нямаше представа какво щеше да причини на нея и на близките ѝ едно обвинение в шпионаж?

Сложи листовете в легена за миене, запали и ги и ги загледа как изгарят. Дилемата, пред която беше изправен, никак не му харесваше, не му харесваше и положението, в което го беше поставила Еме. Шпионирането беше много сериозно нещо и като офицер от армията на Съюза той носеше отговорност пред своето правителство и пред хората си. Биеше се за едно убеждение, за единството на страната си, за равенството на всички хора, независимо от расата или цвета на

кожата им. Знаеше, че няма да намери покой, докато не се справи с това, което изискваше от него дългът и това, което му диктуваше сърцето.

В крайна сметка, дългът надделя.

Еме внимаваше да избягва Ник през целия този ден. Което не беше трудно, като се вземе предвид фактът, че той беше излязъл много рано с хората си и се беше върнал чак след вечеря. Тя го видя за малко, преди да се оттегли в стаята си, и странният, неразгадаем поглед, който ѝ изпрати, я изплаши. Нима очаква отново да отиде в стаята му тази нощ, запита се тя. Ако това бяха надеждите му, със сигурност щеше да остане разочарован. Тази нощ именно тя трябваше да се срещне с Гар и да му предаде сведенията, заради които беше продала душата си. И след това, закле се тържествено пред себе си, никога повече нямаше да шпионира. Имаше много какво да изгуби. Не можеше да допусне да я отделят от Бранд. А Ник беше твърде умен, за да не заподозре какво става.

Като предположи, че той отново ще я чака в стаята ѝ, Еме още през деня премести нощницата си в стаята на Бранд, възнамерявайки да прекара нощта в леглото на сина си. Ник със сигурност не би поискал тя да отиде в леглото му в присъствието на детето, нали? И за да бъде съвсем сигурна, заключи вратата. Когато къщата потънеше в сън, щеше да слезе тихо по стълбите, да излезе и да отиде в гората. Щеше да се върне далеч преди някой да се е събудил.

Ник взе решение какво да направи с Еме още преди да се беше върнал в къщата тази вечер. Ако тя шпионира, значи има съучастник или свръзка. Трябваше наоколо да се навърта някой, който да вземе придобитите от нея сведения. Тъй като единственият път, когато беше излязла извън къщата, беше през онзи ден, когато отиде да бере горски плодове, той предположи, че тъкмо тогава се е срещнала със свръзката си. От този ден, доколкото му беше известно, не беше излизала от двора, така че той знаеше, че тя много скоро ще се измъкне от къщата, за да предаде откраднатата информация. И за да я хване на местопрестъплението, най-добре беше да играе на изчакване. Затова не настоя тя да дойде при него тази вечер — трябваше да ѝ даде възможност да се срещне със свръзката си.

Боже господи, можеше ли да я прати в затвора?

Тя беше шпионка.

Ник загаси лампата в стаята си и зачака Еме да направи следващия си ход. Ако не тази нощ, значи другата... или следващата. Поколеба се дали да сподели подозренията си с лейтенант Дил, но тъй като той беше негов заместник, се почувства задължен да му го каже. Дил съответно беше шокиран, много уважаваше Еме, но трябваше да го допусне — който е бил конфедерат, конфедерат си остава.

Ник застана пред прозореца. Трябваше да наблюдава, докато Дил се ослушва за стъпки в коридора. Часовникът във фоайето изби полунощ. Точно когато последният удар отекна в тишината, Ник забеляза леко раздвижване в сенките близо до ъгъла на къщата. Вниманието му се изостри. Почувства се удовлетворен, когато видя една призрачна фигура да се отделя от сенките и да се плъзва към мощните дъбове, обграждащи алеята. Фигурата беше облечена в бяло и Ник изсумтя презрително. Еме явно беше толкова неопитна в шпионирането, че не разбираше колко лесно е да се проследи бял обект в тъмнината.

Страхувайки се, че часовият може да я открие и да я стресне, тя остана скрита зад един от дебелия стволоче, докато той не отмина. Нямаше представа, че часовият е бил инструктиран да не ѝ обръща внимание, за да може тя да го отведе до съучастника си. След като Ник със задоволство видя, че Еме се насочва към гората, веднага се раздвижи. Напълно въоръжен, излезе от стаята си и мина да вземе лейтенант Дил, който не беше уловил безшумното излизане на Еме, когато беше прекосила преддверието, тръгвайки към тайната си мисия. Двата тихо минаха през къщата и излязоха навън. Последваха Еме, плъзгайки се от дърво към дърво, като се държаха на достатъчно голямо разстояние, за да не ги открие. Влязоха в гората няколко секунди преди нея.

Когато се озова под закрилата на дърветата, Еме спря, колкото да си поеме дъх. Беше успяла! Отправи бърза молитва Гар да е на мястото на срещата и да я чака, за да може тя да се върне в къщата, преди някой да открие отсъствието ѝ. Тъй като вече нямаше нужда да се крие, забърза през гората и храсталака, за да стигне на уговореното място. Пантофите ѝ стъпваха бързо и безшумно по еластичната земя, ярката лунна светлина осветяваше пътя ѝ. Крясъкът на една сова я стресна, но тя се съвзе и продължи напред. Но беше ходила много често в тази

гора през годините, откакто дойде да живее във „Високите дъбове“, и не беше откривала там нищо, което да я изплаши.

Предпазливо приближи към изкривения стар дъб, стрелкайки неспокойни погледи на всички посоки, за да открие Гар. Не видя нищо, не чу нищо. Хрущенето на храсти, предизвикано от движенията на някакво нощно животно, накара сърцето ѝ да забие учестено, но се успокои, когато от мрака не изскочи нищо застрашително. Огромният дъб се извисяваше точно насреща ѝ. Тя застана под него и зачака, като се заслушваше. Пръстите ѝ стискаха листа хартия със сведенията, които беше преписала от получените от Ник съобщения, и от минута на минута тревогата ѝ растеше.

Изведнъж едно клонче изпраця и тя трепна силно. Завъртя се рязко и се озова пред една призрачна фигура, изскочила иззад едно от огромните дървета наоколо. Ръката ѝ се стрелна нагоре, за да заглуши ударите на бясно туптящото ѝ сърце.

— Гар! Изплаши ме. Помислих, че няма да дойдеш.

— Бях тук отдавна, Еме. Показах се едва като се уверих, че никой не те е проследил.

Еме се озърна.

— Никой не ме е проследил, сигурна съм. Но трябва да се върна, преди някой да е открил отсъствието ми.

Гар кимна.

— Можеш ли да ми намериш някакви сведения?

— Имам това, което ти трябва — каза Еме с такава горчивина в гласа, че интересът на Гар веднага се изостри.

— Проблем ли имаше?

Нямаше никакъв проблем, дощя ѝ се да изпищи. Освен ако не наричаш проблем това, да спиш с врага.

— Успях — изрече тя остро. — Ето. — И пхна листа в ръката му. — Преписах сведенията, както ме помоли. Мисля, ще разбереш, че са много важни за Конфедерацията.

Гар сгъна листа и го пхна в джоба си.

— Конфедерацията ти е благодарна, аз съм ти благодарен. И ако ми позволиш, ще ти покажа колко много. — Значението на думите му ѝ убягна, но когато той посегна и я привлече към себе си, тя ахна възмутено. — Ти си красива жена, Еме Тревър. Бо умря отдавна.

Сигурно наистина си самотна. Мога да поправя това положение, преди да тръгна.

Устните му срещнаха нейните, тя беше шокирана от дързостта му. Задърпа се, за да се освободи от целувката му, с пламнали от гняв и възмущение очи.

— Престани, Гар! Как смееш да мислиш, че ще приема предложението ти?

Той я изгледа хитро и ръцете му стегнаха още повече обръча около нея.

— Може би не си толкова самотна, колкото мислех. Докъде стигна, за да се добереш до тези сведения?

Ник стоеше зад изкривения дъб, пристъпил съвсем близо, за да чуе какво си говорят двамата. Успя да разбере последното изречение на Гарсън Пиндър. Обзе го бесен гняв, когато осъзна докъде е стигнала Еме, за да шпионира за любимия си Юг. Не беше изпитала никакво угризение да се престори, че е дошла в леглото му, защото го иска така силно, както и той нея. Заболя го, по дяволите, ужасно го заболя. Беше най-големият глупак, който господ някога е създавал.

— Отиде далече... твърде далече — изрече той, излизайки от укритието си.

Ръцете на Гар се отделиха от Еме и се насочиха към пистолета. Но движението му беше блокирано от лейтенант Дил, появил се изпод сенките на дърветата.

— На твое място нямаше да го направя.

Когато разбра, че няма никакъв шанс да избяга, Гарсън Пиндър отпусна ръце и отправи унищожителен поглед към Еме.

— Ти ли докара сините куртки? — запита я той язвително.

Смаяна, Еме загуби дар слово, не можеше да помръдне, само задиша плитко и учестено, докато възможността да припадне ѝ се размина. Ник! Откъде е разбрал? Кога се е издала? Как? Въпроси без отговори се тълпяха в ума ѝ, докато местеше поглед от Ник към Гар. Ник се зае да отговори на въпроса на пленника.

— Твоята малка конфедератска курва не ни е довела, във всеки случай не нарочно. Тя е добра, много е добра. Прояви голямо въображение, за да ти донесе съдържанието на секретните сведения — изрече той с груб тон. — Помислих... надявах се... няма значение

какво съм си мислил, не е важно. И двамата сте шпиони, затова ви арестувам.

— Шпиони? — каза Гар, изтръгвайки от себе си нервен смях. — Грешно си разбрал, янки, не съм шпионин. Откога е противозаконно един мъж да се среща в гората с любовницата си?

Еме ахна смутена. Събитията поемаха по път, който изобщо не беше предвиждала.

— Не... това не е...

— Вържете им ръцете, лейтенанте — заповяда Ник с рязък тон. — Сигурен съм, че ще намерим уличаващи доказателства у тях. — Благодарни на бога, че беше тъмно. Никак не му се искаше Еме да види колко ужасно го е наранила. За тези няколко седмици, откакто беше във „Високите дъбове“, тя бе започнала да означава за него много повече, отколкото би искал да си признае. — Вие сте в цивилни дрехи и у вас има секретна информация. Трябва ли да продължавам? Кажи си името, конфедерате!

Дил извади въжето, което беше донесъл, и върза ръцете на Еме и Гар. Гар му отправи дързък поглед, а Еме започна тихичко да плаче. Този звук разкъса сърцето на Ник.

— Откога шпионираш тук?

Мълчание.

— Откога госпожа Тревър ти носи информация?

Отново мълчание.

— Много добре, така да бъде, ще получим сведения за вас по един или друг начин.

Побутна пленника с дулото на пистолета, за да го накара да тръгне, докато Дил правеше същото с Еме, внимавайки да не я нарани. Не искаше капитанът точно сега да се занимава с нея. Виждаше, че е ужасно разгневен, за да мисли както трябва. Лейтенантът беше наблюдавал как чувствата на Ник към Еме растат с всеки изминал ден в последните седмици и знаеше колко силно го беше засегнало това предателство.

Еме не престана да плаче, вървейки обратно към къщата. Ник не отправи и дума към нея, изражението на лицето му си оставаше неразгадаемо. Колко ли я мразеше... Честно казано, и тя го ненавиждаше в този момент. Часовият ги посрещна точно пред двора.

— Всичко наред ли е, сър?

— Всичко се разви както го бях планирал, Симпсън. Лейтенант Дил трябва да се погрижи за един арестант. Заклучи го в бараката със сечивата, докато реша какво да правя с него. После събуди един от войниците, да застане на стража отпред.

— А госпожа Тревър? — запита Дил. — И нея ли да заключим в бараката?

— Армията на Съюза не малтретира жени — възрази Ник. Тонът му подсказваше, че има намерение да пренебрегне правилата на своята армия, що се отнася до Еме. Изглеждаше така, сякаш иска да ѝ извие врата, напук на всякакви джентълменски правила за поведение. — Госпожа Тревър ще бъде заключена в своята стая, докато не взема друго решение.

Дил отдаде чест и не особено деликатно избута Гар навън. Ник сграбчи Еме за ръката и я повлече към нейната стая.

— Ник, моля те, нека ти обясня.

— Какво има да се обяснява?

— Гарсън Пиндър не ми е любовник. Той е просто приятел на семейството, често е идвал у нас в плантацията.

— Би могла и да ме заблудиш. Всъщност, пукната пара не давам какъв ти е. Направи ме на глупак, Еме Тревър, и това не мога да ти простя.

— Не можеш да ме изпратиш в затвора, Ник. Бранд има нужда от мене. Какво ще стане с него, ако ме няма, за да го гледам?

Лицето му беше студено, без никаква сянка от угризение, сякаш нейните проблеми изобщо не го засягаха.

— Трябваше да помислиш за това, преди да започнеш да шпионираш, Еме.

Думите му тежаха от тиха заплаха.

6

Ник отвори вратата с ритник, опря длан в гърба на Еме и я бутна вътре. Тя влетя в стаята, удари се в бюрото, олюля се, но успя да запази равновесие. Сълзи избликнаха в очите ѝ, но тя заглуши вика от болка, затрептял на устните ѝ, нежелаяйки да се покаже като страхливка в очите на Ник Дръмънд. Обърна се и го погледна.

— Проклет янки такъв! Развържи ме!

Той стисна устни, но не каза нищо, обърна я грубо и срязва въжетата, стягащи китките ѝ. Тя съзря в очите му гнева от нейното предателство и яростно обвинение. След като освободи ръцете ѝ, той се обърна и гневно се насочи към вратата.

— Ник... капитан Дръмънд... почакай!

Той спря, потискайки импулса да се обърне и да я погледне.

— Не ми се разговаря.

От тона на гласа му можеше да се съди, че е на ръба на самообладанието си.

— Какво ще стане с мене?

— Ще решават висшестоящите.

— А Бранд? С него какво ще стане? Господи, аз...

— Предлагам да поспите, госпожо Тревър. Точно сега не мога да мисля за нищо друго освен за факта, че прибягна до секса, за да ме манипулираш. Чия беше идеята да спиш с мене?

Думите му я удариха като камъни. Не изчака отговора ѝ, обърна се към вратата, извади ключа и го сложи отвън. Затвори безшумно зад себе си. Смелостта на Еме рухна, когато чу превъртането на ключа в ключалката.

Втурна се към вратата.

— Ник, моля те, не можеш да ме държиш далече от сина ми. Само него имам.

Ник се облегна на вратата, като отчаяно се мъчеше да заглуши в себе си виковете и молбите на Еме. Когато те преминаха в сърцераздирателно хлипане, той сложи ключа в джоба си и се

отдалечи. Почувства се стар и уморен. Уморен от войната, от касапницата, отвратен от измамите и предателствата. Искаше да заспи и да се събуди освежен и чист, отърсил се от целия ужас на войната.

Но изобщо не можа да заспи.

Струваше му се, че още чува хлипането на Еме. Искаше да отиде при нея, да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, да ѝ обещае, че няма да допусне някой да направи нещо лошо на нея или на детето ѝ.

Но не можеше.

Всъщност можеше ли?

Унесе се едва призори и се събуди малко по-късно, усещайки, че някой го наблюдава. Моментално изтръгнал се от съня, посегна под възглавницата за пистолета. Пое си дъх на пресекулки, когато видя Бранд, застанал до леглото му. Лешниковите очи на момчето бяха огромни и объркани. На Ник му се стори, че детето се опитва да се бори с напирещите сълзи и не успява. Надигна се на лакът и протегна ръка, за да го привлече към себе си. Но то не му позволи.

— Мама не може да излезе от стаята си.

Ник изруга под нос, прикачвайки към името на Еме всички обидни епитети, за които можа да се сети. Защо беше накарала детето си да изпитва такива тревоги?

— Знам, синко.

— Някой заключил ли я е, сър? Не мога да намеря ключа.

Ник затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Аз заключих майка ти в стаята ѝ, Бранд. Налагаше се.

— Защо? Нещо лошо ли е направила?

— Да, много лошо.

— Ще я накажете ли?

Ник се изчерви.

— Заслужава да бъде наказана — изрече той, не желяейки излишно да плаши момчето.

— Чух я да плаче. Мисля, че иска да излезе.

— Не е възможно. Вече не мога да ѝ вярвам. Знам, че не разбираш, Бранд, и за нищо на света не бих искал да те нараня, но някои неща не могат да бъдат пренебрегнати.

Долната устна на момчето трепна и Ник изруга, привлече го към себе си и го прегърна плътно. Но Бранд изправи рамене и се отдръпна.

— Искам да видя мама.

Ник въздъхна. Как да раздели майката и сина? Еме можеше да е шпионка и курва, можеше да бъде груба и безразсъдна, но не можеше да я обвини, че не обича сина си. Инстинктът му подсказваше, че тя е истинска ревностна южнячка, която в момент на слабост беше допуснала любовникът ѝ да я принуди да шпионира.

— Добре, Бранд, ще видя какво мога да направя. Може би ще уредя да виждаш майка си всеки ден в определено време.

Това беше най-малкото, което можеше да стори за едно момче без баща, застрашено да изгуби и любимата си майка.

Сълзите на Еме отстъпиха пред безсилен гняв, когато на следващата сутрин откри, че вратата ѝ още е заключена и Бранд не може да влезе. Какво можеше да направи едно малко момче? Наруга Ник с всякакви обидни епитети, който ѝ дойдоха на ум, искаше ѝ се, ако може, да го прати направо в ада. Хвърли се към прозореца, надявайки се да го види и да го повика да я отключи. Но това, което видя, предизвика тръпки на ужас в стройното ѝ тяло. Гарсън Пиндър, с ръце, вързани на гърба, отиваше под стража към една от пристройките. Ник влезе там след няколко минути с мрачно и решително изражение. Тя предпочете да не мисли какво предстои да се разиграе там.

Точно тогава вратата на стаята се отвори и Бранд влетя в прегръдките ѝ. Сержант Джоунс, побелял войник, влезе след него с поднос със закуската на Еме.

— Капитанът каза, че момчето може да идва да ви вижда — изрече Джоунс, свеждайки клепачи, за да не я погледне в очите.

Никога не би заподозрял, че може да е шпионка — такава красива, приятна женичка. Но капитанът я беше хванал на местопрестъплението.

— Благодаря — каза Еме с тихо достойнство. — Колко може да остане?

— Един час, освен това ще може да идва и преди лягане. Донесох ви закуската.

И той остави подноса на нощната масичка.

— Къде е Савана? Може ли и тя да идва заедно с мене?

— Съжалявам — измърмори Джоунс и побърза да излезе. Не можеше да понесе съкрушения поглед на Еме. — Капитанът реши, че е по-добре двете да не се срещат, ако разбирате какво искам да кажа.

— Прекрасно ви разбирам — произнесе Еме със стегнато гърло. Самообладанието ѝ започваше да се пропуква и сега искаше само да остане насаме с Бранд през определеното ѝ време.

— Капитан Дръмънд каза, че си се държала лошо, мамо — каза Бранд, прегръщайки силно Еме. — Защо си се държала така? Не искам да стоиш заключена в стаята.

— Не съм се държала лошо, Бранд — опита се да му обясни Еме. — Направих нещо, което не се хареса на капитан Дръмънд, и за наказание съм заключена в стаята. Можеш да идваш да ме виждаш два пъти на ден.

— Вече не го харесвам — направи обидена физиономия Бранд. — Мислех, че той ни харесва.

Еме не намери какво да му отговори. Какво да каже на едно петгодишно дете, за да обясни жестоката обърканост на една война? Вместо това тя го прегърна силно, давайки му успокоението, от което се нуждаеше. Но Бранд не се успокояваше толкова лесно.

— Ще помоля капитан Дръмънд да те пусне.

— Страхувам се, че няма да стане, скъпи. Той не е такъв човек, че да остави чувствата да надделеят над дълга.

— Предполагам, че всичко ще бъде наред, щом мога да те виждам два пъти на ден — отстъпи Бранд.

Еме преглътна сълзите си. Нямахше представа с колко време разполага, преди Ник да я изпрати в затвор някъде на север. Но дотогава възнамеряваше да се възползва докрай от всеки миг, прекаран с Бранд. Ако наистина бъде отделена от сина си, имаше алтернатива, която евентуално би предпазила детето да не страда в нейно отсъствие. Винаги можеше да каже на Ник, че той е баща на сина ѝ. Но щеше да запази това в тайна до последния възможен момент.

Ник се върна от разпита на Гарсън Пиндър в извънредно лошо настроение. Заловеният не беше съобщил нищо съществено, а когато стана дума за връзката му с Еме Тревър, само се беше усмихнал многозначително, когато го запитаха дали двамата с нея са любовници. Може би разузнаването щеше да успее да развърже езика на този шпионин, помисли той, докато бавно вървеше към къщата. Реши веднага да прати Пиндър в щаба, където имаха средствата и времето, необходими, за да бъде пречупен. Във всеки случай, плененият шпионин щеше да прекара остатъка от войната зад решетките.

Тези размисли го отведоха към Еме и към съдбата, която я очакваше, ако бъдеше изпратена на север в някой затвор. Потръпна от ужас, когато си спомни посещението в един от тези затвори, където държаха шпионки. Такава крехка и чувствителна жена като Еме нямаше да оцелее в отвратителните условия, каквито имаше в повечето подобни затвори. И каквато беше красавица, със сигурност щеше да бъде изнасилена от пазачите, за които шпионките бяха законна плячка. Тази страшна мисъл го доведе до внезапно решение. Даде знак на лейтенант Дил, че иска да говори с него насаме. Дил веднага го последва в малкия му кабинет.

— Искате да говорите с мене, сър?

Ник кимна мрачно.

— Пригответи арестанта за откарване в щаба. Ще замина утре рано сутринта с шест души. Искам да останеш във „Високите дъбове“ и да се погрижиш другата арестантка да стои под ключ.

Дил се учуди.

— Няма ли да отведете госпожа Тревър в щаба заедно с онзи шпионин?

— Аз... не, тя ще остане във „Високите дъбове“ под наблюдение.

— Мислите ли, че е разумно, капитане? Какво ще кажат в щаба за това, че задържате затворничката?

— Влизал ли си някога в затвор, лейтенанте? Според тебе колко време ще издържи жена като госпожа Тревър в такива отвратителни условия? Няма да е много, обзалагам се. Сигурен съм, че това е първата ѝ простъпка и съм твърдо убеден, че не бива да я изпращам в затвор. Сигурен съм, че сега тя няма да представлява опасност за Съюза, след като съучастникът ѝ е заловен. Защо да я отделяме от сина ѝ в този етап от войната? Югът ще падне всеки момент. Може да съм негодник, но не съм чудовище. Не, лейтенанте, ако имам думата по този въпрос, Еме Тревър ще остане под домашен арест, под моя юрисдикция, докато не дойде време да ме преместят другаде. Дотогава командването ще е забравило за нея.

Дил не оспори решението на Ник, но се запита какви ли са мотивите му. Знаеше, че Ник изпитва силни чувства към Еме, но предположи, че тези чувства са умрели от естествена смърт, когато тя беше уличена в шпионаж. Заподозря, че има намесена и някаква

степен на интимност, което би обяснило наранената гордост на Ник, но нямаше никакви доказателства.

— Надявам се, че знаете какво вършите — забеляза Дил, преди да остави Ник потънал в размисъл. — Съзнавате, че щабът може да се възпротиви на молбата ви. Там никак не обичат шпионите.

И след като каза каквото имаше да казва, той излезе тихо.

Ник се пребори някак с остатъка от деня, погълнат от мисли за Еме. Как пламенно беше реагирала на докосването му, колко се беше оживила в прегръдките му, колко лесно го беше замаяла... с каква готовност го беше използвала и го беше излъгала. Тя не го искаше. Всичко, което искаше, беше секретната информация, която щабът му беше изпратил. Заболя го, когато осъзна колко далече беше готова да стигне заради тези съобщения.

Вечерята мина в мрачно настроение. Укорителните погледи на Савана бяха достатъчни, за да превърнат храната в устата на Ник в безвкусна помия. Бранд мълчеше демонстративно. Заключена в стаята си, Еме вечеряше съвсем сама. Това беше прекалено. Той скочи, събаряйки стола си в бързината, и излезе като вихрушка от трапезарията.

Еме се взираше в храната, неспособна да преглътне и една хапка. Искеше да разбере какво е решил да прави Ник с нея. Трябваше да научи след колко време щяха да я отделят от сина ѝ. Искеше да се срещне с Ник, но беше твърде горда, за да помоли за това. Тогава чу уверените му стъпки по стъпалата и се напрегна. Щеше ли да спре пред вратата ѝ и да ѝ каже каква съдба я очаква, или щеше да отmine? Заслуша се внимателно, когато стъпките му се забавиха, приближавайки вратата ѝ. Затаи дъх, после го изпусна, когато той продължи нататък. Не знаеше дали да се успокои или да се разтревожи. Тогава дъхът ѝ спря, когато го чу да спира и да се връща. Ключът изскърца в ключалката и вратата се отвори. Ник застана на прага с мрачно и решително изражение, обтегнати рамене, едър, мощен, заплашителен. И толкова красив, че ѝ взе дъха. Тя премига, когато той затръшна вратата зад себе си.

— Надявам се усамотението ти да е било продуктивно. Имаше достатъчно време да помислиш над престъплението си.

— Мисля за наказанието. — Лицето ѝ доби предпазлив израз. — Да не би да си дошъл да ми кажеш, че трябва да ме пратиш в затвора?

— Не съм решил още — изрече навъсено Ник. Изглежда, че тя ни най-малко не се разкайваше. И защо ли? Беше истинска защитничка на Юга.

— Защо дойде?

— Проклет да съм, ако знам.

— Какво си направил на Гар?

— Нищо, което да не си е заслужил. Твоят любовник е шпионин, с него ще постъпят както се полага.

— И мене ли ще ме измъчваш?

Ник почервения, вбесен, че Еме го мисли способен да направи такова нещо с нея.

— Може би, ако това очакваш.

— Винаги очаквам най-лошото от тебе.

Ник я изгледа накриво.

— Цял ден ми беше необходим, за да се успокоя, та да мога да говоря с тебе, без да ти извия хубавото тънко вратле. Със сигурност знаеш как да унищожиш егото на някой мъж, госпожо Тревър. Сигурно си натрупала доста опит в съблазняването, защото бих се заклел, че между нас имаше нещо изключително.

Еме сведе очи. О, да, Ник Дръмънд, помисли тя. Наистина между нас имаше нещо изключително. Ти взе душата ми, а аз на драго сърце, в екстаз ти я предадох. И изрече с глас, в който се процеждаше неловкост:

— Много си въобразяваш, капитане. Направих само това, което беше необходимо, и не съжалявам. И бих го направила отново, ако с това ще помогна на Конфедерацията.

— Жал ми е за тебе, Еме Тревър — каза Ник, — но наистина най-много ми е жал за Бранд. Трябваше да помислиш за него, преди да шпионираш за Конфедерацията, която всеки момент ще падне.

— Проклет да си, Ник Дръмънд, безсърдечен янки такъв!

Разяждана от гняв и отчаяние, тя се хвърли към него, захлипа и го заудря в гърдите с малките си юмручета, проклинайки деня, когато той се беше появил във „Високите дъбове“, проклинайки деня на първата им среща от преди пет години. Въпреки повика на здравия разум ръцете на Ник се сключиха около нея и той я прегърна здраво, докато тя продължаваше да излива гнева и огорчението си. За един кратък миг му се прииска да повдигне брадичката ѝ, да завладее

устните и, да почувства как страстта ѝ се разгаря, докато той овладява тялото ѝ по най-първичния начин. Но в следващия миг си спомни как го беше излъгала, как го беше използвала, как го беше предала. Отблъсна я, борейки се с жаждата, която се разгаряше в него.

Еме ахна смутено, когато Ник я откъсна от себе си и излезе от стаята със сърдити крачки. Дори не беше осъзнала, че е била притисната към него в почти трескаво отчаяние, търсейки утеха там, където не можеше да я намери. За един блажен момент се беше почувствала толкова сигурна в ръцете му, че ѝ се доця никога да не го пусне. Успокояващата топлина на огромното му тяло я накара да забрави, че Ник Дръмънд беше мъжът, виновен за най-лошите неща в живота ѝ. Мъжът, когото се беше заклела да мрази.

На следващата сутрин Еме видя през прозореца как качват Гарсън Пиндър в един фургон и го отвеждат от „Високите дъбове“. Охраняваха го Ник и малка група конници. Предположи, че го изпращат в затвора, и се запита защо я оставят тук. Знаеше, че не е заради това, че Ник изпитва някакво съчувствие към нея, защото в доста внушителното тяло на Ник Дръмънд нямаше и една капчица съчувствие. И тъй като още я държаха под ключ, заподозря, че той няма намерение да я освободи. Но какво точно смята да прави с нея?

Отсъствието на Ник трая цяла седмица. Лейтенант Дил остана да командва в негово отсъствие във „Високите дъбове“ и заповедите му относно нея почти не се различаваха от тези на капитана. Носеха ѝ ядене три пъти на ден. Бранд я посещаваше сутрин и вечер, не я малтретираха по никакъв начин. Дори ѝ позволяваха да се къпе в голямата медна вана, когато пожелае. Обикновено сержант Джоунс докарваше ваната и я пълнеше с гореща вода. Когато поискваше да види Савана, молбата ѝ биваше отклонявана. Но Савана беше изобретателна жена и Еме се молеше тя да намери начин да заобиколи заповедите.

Ник пристигна в щаба със своя затворник и веднага го предаде на разузнаването. После докладва на своя началник генерал Брукс. Брукс се облегна назад на стола си, докато Ник разказваше при какви обстоятелства е бил задържан Гарсън Пиндър.

— Добра работа, капитане — каза той. — Дълго време търсим този човек. Казвате, че имало замесена жена? Къде е тя?

— Да, сър — отвърна Ник и усети как напрежението в него нараства. Ами ако Брукс отхвърли молбата му? — Тя е под домашен арест във „Високите дъбове“.

Рошавите вежди на Брукс скочиха нагоре.

— Защо не сте я докарали тук, за да я разпитаме заедно с Пиндър?

— Не мисля, че това ще послужи за нещо — обясни Ник. — Госпожа Тревър е вдовица, има малък син. Убеден съм, че това е първото ѝ провинение, и лично ще гарантирам за нея, ако позволите да остане под мой надзор до края на войната. Аз... познавам госпожа Тревър отпреди войната, полковник, и мисля, че затворът е твърде сурово наказание за нея.

Брукс го изглежда строго.

— Казвате, че сте я познавали преди войната? Тук не гледаме с добро око на сприятеляването с врага, капитан Дръмънд. Интимна ли е връзката ви с тази жена?

— Надявам се, няма да настоявате да ви отговоря на този въпрос, полковник. Достатъчно е да кажа, че моята връзка с госпожа Тревър, независимо дали е интимна или не, не се отразява по никакъв начин на дълга ми. Не бих препоръчал която и да било жена да бъде пратена в затвор при подобни обстоятелства. Не вярвам, че тя е опасна за Съюза. Нейният лю... Гарсън Пиндър я е принудил да шпионира и аз лично гарантирам, че тя няма да получи втори път такава възможност. Тревожа се за малкия ѝ син. Момчето е само на четири години и е загубило баща си в началото на войната.

— Хммм — замисли се Брукс, барабанейки с пръсти по бюрото. — Доста красноречиво пледирате в защита на тази жена. Но сте прав за затвора, ужасно място за жени. — За щастие, Брукс беше състрадателен човек, семеен. — И казвате, че имала малко дете?

Ник кимна.

— Съмнявам се, че Бранд ще оцелее, ако майка му не се грижи за него. Двамата почти умираха от глад, когато отидох във „Високите дъбове“.

— Много добре, капитане, убедихте ме. Но ще очаквам да гарантирате с абсолютна сигурност, че тази жена никога повече няма да шпионира. Залагате кариерата си. Прав сте, че войната е на свършване и рейдът на Шърман из Джорджия е началото на края на

Конфедерацията. Убеден съм, че само няколко месеца ни делят от окончателното поражение на южняците.

— Имате думата ми, сър. Госпожа Тревър няма да причинява повече неприятности.

Ник се върна във „Високите дъбове“ в доста лошо настроение. Беше предотвратил изпращането на Еме в затвор, но така се беше осъдил да стане неин пазач. Би трябвало да я ненавижда заради пресметливия начин, по който го беше съблазнила, но дълбоко в скритите потайности на сърцето си усещаше едно чувство, което нямаше нищо общо с омразата и което пускаше корени, отказвайки да умре. Той си спомни сладостта на целувките ѝ, топлината на тялото ѝ, невероятната страст, на която беше способна. Господ да му е на помощ!

Бранд го посрещна хладно след завръщането му в имението. Явно момчето обвиняваше Ник, че държи майка му заключена в стаята ѝ. Савана не каза почти нищо, макар че обвинителният ѝ поглед беше невероятно красноречив. Ник направи знак на Дил да дойде с него в кабинета му.

— Някакви проблеми, лейтенанте? — запита той със строг тон.

— Не, сър — отвърна Дил. — Всичко вървеше както трябва. А при вас? Предадохте ли арестанта?

— Сега е в добри ръце. Нека се надяваме, че разузнаването е успяло да изкопчи някакви сведения от него.

— А... м-м-м... жената, сър? Какво ще стане с госпожа Тревър?

— Оставиха я под мой надзор. Полковник Брукс се съгласи с мене, че пращането ѝ в затвор в тази фаза на войната няма да даде никакви резултати.

— Значи трябва да бъде държана под ключ?

— Засега.

— Тя почти не се храни, яде колкото птиче. Защо да не ѝ позволим да се движи вътре в къщата?

— Ще взема решение, когато му дойде времето.

Еме разбра, че Ник се е върнал, когато чу дълбокия му глас да отеква в преддверието. Искаше ѝ се той да дойде при нея и да ѝ каже каква съдба я очаква. Дали не намираше някакво извратено удоволствие в това, да я държи в неведение относно участието ѝ? Късно

през нощта го чу да минава покрай стаята, да спира за момент и после да отминава, внезапно забързан. Проклет предизвикателен янки!

Тя лежеше на леглото, но очите ѝ отказваха да се затворят. Сънят бягаше от нея почти всяка нощ поради непоносимото ѝ положение като затворничка на Ник. Къщата беше тиха. Вероятно всички вече бяха заспали. Изведнъж Еме дочу странен звук откъм вратата и се обърна настрана. Със странно предчувствие загледа как вратата полека се отваря... и миг след това позна леко прегърбената фигура на Савана.

— Савана, как...

— Шшт, миличка, знаеш, че няма как да не намеря начин да те видя. Добре ли си? Тия янки не са ти направили нищо лошо, нали?

Тя затвори вратата, но в бързината не спусна резето докрай.

— О, Савана, колко се радвам да те видя! — извика Еме, прегръщайки побелялата стара жена. — Как влезе? Капитан Дръмънд знае ли, че си тук?

— Едно по едно, миличка. Намерих резервните ключове. Знаех, че са забутани някъде, но ми трябваше малко време да ги открия. Капитан Дръмънд сигурно ще нареди да ме арестуват, ако разбере, че съм тук.

— Кажи ми какво е положението, Савана. Някой споменал ли е какво ще стане с мене?

Савана тъжно поклати глава.

— Не съм чула нито думичка. Но все си мисля, че капитанът няма да иска да те прати в затвора. Ако беше така, да те е отвел заедно с господин Гарсън. Защо го направи, миличка? Нали ти казах да не се бъркаш в тия работи?

Поговориха още малко, без да усетят, че Ник, алармиран от шестото си чувство, се е събудил. Нещо го накара да излезе в коридора и да спре пред вратата на Еме. Тихите гласове привлякоха наостреното му внимание. Внезапен пристъп на гняв го разтърси, когато забеляза, че вратата не е добре зарезена, и той я откряна лекичко, питайки се как посетителят на Еме е успял да влезе вътре, когато ключът от стаята е в джоба на панталоните му.

— Има нещо между тебе и капитан Дръмънд, нали? — чу Ник думите на Савана.

— Въобразяваш си — укори я нежно Еме.

— Напоследък много мислих за таткото на Бранд и много неща си идват на мястото.

Еме замръзна. Ако Савана е отгатнала кой е истинският баща на Бранд, рано или късно и Ник щеше да се досети.

— Какво точно си идва на мястото, Савана? — запита Ник.

Савана трепна силно.

Еме изстена смутена.

Ник влезе в стаята и запали лампата.

— Е, Савана, не искаш ли да ми разкажеш за това голямо откритие, което току-що си направила?

— Не, сър — преглътна Савана, поклащайки глава. — Не мисля, че ще го направя.

— Тогава може би ще ми обясниш как си влязла тук.

Мълчание.

— Савана!

— Намерих друг ключ. Не е право да държите Еме заключена като животно. Тя е само една малка жена сред вас, янките. Погледнете я, капитане. Всеки момент може да умре. А Бранд е толкова разстроен, плаче всяка вечер, преди да заспи.

— Достатъчно, Савана, сега можеш да си вървиш. — Изражението му беше толкова мрачно, че вярната прислужница се уплаши за живота на Еме.

— Да не сте посмели да нараните горкото дете! — заплаши го тя, отказвайки да помръдне от мястото си. — Вече изстрада повече, отколкото някоя жена може да понесе.

Тонът на Ник стана по-мек.

— Не се тревожи, Савана. Няма да направя нищо лошо на Еме. Върви да си лягаш, ще поговорим утре сутрин.

Високо вдигнала глава, старата негърка напусна стаята с нерешителни крачки. Ник затвори вратата зад гърба ѝ и се обърна към Еме.

Нощницата, която беше облякла, не беше нищо повече от воал, прикриващ сметаненобелите очертания на тялото ѝ. Очите му несъзнателно се спряха на гърдите ѝ и Еме почувства как зърната ѝ щръкват и като малки розови пъпки напъват да излязат извън дрехата. Ръцете ѝ се вдигнаха към гърдите в инстинктивно движение. Ник се усмихна многозначително. Светлината на лампата хвърляше

танцуващи отблясъци по лицето му и дяволските му очи блеснаха в нечестив зелен огън.

— Недей да кокетничиш пред мене, Еме. — Гласът му беше опасно тих. — И двамата знаем, че не си никакъв ангел. Пиндър сигурно вече е изпял всичко за тебе. Колко жалко, че любовникът ти не помисли какви последици ще има за детето ти, когато те накара да ме шпионираш.

— Ти си невъзможен, Ник! Гар не ми е любовник... и никога не е бил! Видях го за първи път от години насам онзи ден, когато бях отишла да събирам горски плодове. Ако ме беше попитал, щях да ти кажа, но ти беше готов да повярваш на най-лошото.

Сърцето на Ник трепна от неочаквана радост. Възможно ли беше Еме да казва истината?

— Любовният ти живот няма никакво отношение към това, което си мисля. Превърна се в мой проблем, когато ти ме съблазни, за да се докопаш до секретната информация. Можеше и да не разбере, че си прочела тези съобщения, ако не бях открил петно от прасковен сок на един от листовите. Ти береше праскови в деня, когато те намерих в стаята си, нали, Еме?

Тя изстена. Издадена от някакво си петно! Не беше преставала се питаше как ли е разбрал Ник.

— Аз... чудех се откъде си разбрал.

— Какво?

Той не я слушаше. Беше зает с друго, мислите му бяха завладени от сочните й устни и прекрасните й очи. От сметаненобялата кожа, която прозираше под тънката материя на нощницата. Главата му започна да бучи, прилив на гореща кръв изпълни слабините му. Той изтласка мислите си от тъпото бучене в главата и туптящите до болка слабини, за да се върне към това, което трябваше да го занимава в момента, но не може да си спомни какво беше казал преди малко.

Всичко, за което можеше да мисли сега, беше предизвикателно вирнатата брадичка, нацупените устни, малкият, елегантен нос, кожата с цвят на бял карамфил. Очи, горещи като разтопен мед, косо поставени под извитите светли вежди и обградени с гъсти мигли. Истината го блъсна в корема като железен юмрук. Независимо каква беше или какво беше направила, тя се бе превърнала в постоянна болест на кръвта му.

Той желаеш Еме Тревър.

Искаше я сега.

Завинаги.

Искаше Бранд да е негов син.

Еме се взря в очите му и бързо прочете желанието в тях. Когато той я погледнеше по този изключителен начин, тя почти забравяше да диша.

— Полковник Брукс те остави под мой надзор, Еме. Убедих го да не те праща в затвор. Направих го заради Бранд и... и защото не можах да понеса мисълта, че ще умреш в някой затвор на север. Докато трае войната, ще останеш под домашен арест. Но ако нарочно ме предизвикаш или не ми се подчиняваш, няма да имам избор и ще трябва да те отведе в щаба. Очаквам да проявиш съответна благодарност.

Еме беше готова да избухне. Знаеше, че Ник очаква тя да му бъде благодарна, и беше благодарна, но не чак дотам, че да прояви благодарността си в сексуален вид.

— Не ме ли чу, Еме? Няма да идеш в затвора.

Тя му отправи враждебен поглед.

— Чух, дяволите да те вземат. Това означава ли, че трябва да дойда в леглото ти?

Ник замря. Стисна юмруци и изрече:

— Беше повече от готова да дойдеш в леглото ми, когато безценната ти Конфедерация го изискваше.

Носле се обърна рязко и излезе от стаята. За огромно съжаление на Еме, гневът не го накара да забрави дълга си и той заключи вратата зад себе си.

На следващата сутрин Еме беше шокирана, когато Бранд влетя през незаклучената врата на стаята ѝ. Започна развълнувано да ѝ разправя, че капитан Дръмънд казал, че тя можела да излиза от стаята си, но не от къщата. И през нощта щели да я заключват пак в стаята ѝ.

Еме се обнадежди. Това беше малка отстъпка, но достатъчна, за да повдигне духа ѝ. Затварянето ѝ в стаята пораждаше у нея депресия и съкрушаваща скука. Свободното движение, независимо колко ограничено беше, предлагаше слаба надежда за измъкване от това непоносимо положение.

Савана страшно се зарадва, когато сутринта Еме слезе долу, след като Ник беше излязъл от къщата. Двете се прегърнаха, заплакаха се и започнаха да говорят една през друга... часове наред. Савана я упрекна, че се е забъркала в такава ужасна каша, но Еме беше прекалено щастлива, за да позволи укорите на старата да угасят пламъка на възродения ѝ дух. Докато не можеше свободно да се среща с Бранд, тя понасяше тази раздяла като сурово наказание, а след като беше освободена от задушавания я затвор, се почувства просто прекрасно.

— Може би трябва да благодариш на капитан Дръмънд, че те пусна от стаята — предложи Савана.

— Ако не беше той, сега нямаше да съм в това положение — изфуча сърдито Еме. — Проклетата да съм, ако благодаря на този янки, че превзе дома ми.

— Не гладуваме — осмели се да подхвърли старата негърка.

— По-скоро бих умряла от глад, отколкото да разчитам на янките да ме хранят.

— Не искаш да кажеш това, миличка. Не съм виждала Бранд толкова загладен и пухкав, откакто беше бебе.

Еме знаеше, че Савана е права, но проклета да е, ако покаже слабост пред Ник Дръмънд. Този мъж вече беше пленил сетивата ѝ по един твърде силен и властен начин. Какво още можеше да иска от нея?

Ник Дръмънд искаше Еме телом и духом, искаше я със спираща дъха настойчивост.

Искаше я в прегръдките си и в леглото си. Искаше да вярва, че Гарсън Пиндър не е неин любовник, че му беше реагирала в чист изблик на чувства. Искаше да вярва, че Бранд е негов син.

Всяка нощ еротични видения измъчваха съня му. Дори невинното минаване покрай спалнята на Еме, преди да влезе в своята стая, беше изпит по самообладание.

Една нощ, подтикван от сила, която денонощно измъчваше тялото и духа му, той усети, че самообладанието му се пречупва. Беше се опитал, господ знае колко упорито се беше опитвал да стои надалече от Еме, но беше мъж от плът и кръв, не някакъв проклет светец.

Нахлу в стаята ѝ, без да почука, и това я събуди. Затвори вратата с крак и вдигна лампата, за да я освети. Еме се изправи в леглото, разтърквайки сънените си очи.

— Да не се е случило нещо? Нещо с Бранд? Господи, Бранд се е разболял!

— Детето е добре, Еме — каза Ник, оставяйки предпазливо лампата на нощната масичка. — Всичко е наред.

Еме го изгледа подозрително. Ризата му беше разкопчана до кръста, косата — разрошена, изглеждаше така, сякаш се е бил с някого. Но очите му приковаха вниманието ѝ. Блестяха с див вътрешен огън. Очите на дявола.

— Щом всичко е наред, тогава защо влизаш в стаята ми по това време на нощта?

— Със сигурност имаш някаква представа защо.

Два червени гневни флага пламнаха на бузите ѝ.

— Не!

— Виждам, че разбираш. Обещах си да стоя далече от тебе, Еме, но... не можах. По дяволите, Еме, дори не мога да намеря име на това, което изпитвам към тебе.

— Защо не го наречеш страст? — предложи тя.

— Страстта е голяма част от него, но мисля, че то е нещо много повече.

Еме изписка в лек протест, когато той приседна на леглото до нея и я взе в прегръдките си.

— Не ме докосвай!

— Не мога да се сетя дори за една причина, поради която да не те любя, Еме. Последния път ти хареса. Знам, че е така, макар че целта ти беше да ме съблазниш, за да повярвам, че не шпионираш. По дяволите, Еме, дори вече не мога да мисля.

— Има много причини, поради които би трябвало да ти се противопоставя — възрази Еме. — Първата и основната е, че сме врагове.

— Врагове през деня, любовници през нощта. Така да бъде, мога да го преживея. Но това, без което не мога да живея, е твоята невероятна реакция, топлината на тялото ти. Позволи ми да те любя, скъпа. И ако тези причини не са достатъчни, спомни си, че напълно съм в състояние да те пратя в затвора.

Тя усещаше топлината му, страстта му, отчаянието и решимостта му. Жаждата в зелените му очи накара кръвта ѝ да закипи. Стана ѝ горещо, после студено, после едновременно горещо и студено. И за свое огромно съжаление, разбра, че и тя го желае.

Когато устата му се притисна към нейната и езикът му разтвори устните ѝ, тя повече не можеше да разсъждава. Поглъщаше влажната топлина на целувката му, усещаше грапавия допир на ръцете му по цялото си тяло. Чувстваше как почти разнищената ѝ нощница се свлича по раменете и ханша и чувствителните връхчета на оголените ѝ гърди опират в гъстите къдрави черни косми, покриващи неговите. Почувства се сякаш поразена от светкавица, когато той взе едното зърно в устата си и започна да го смуче. Тя изстена. Той се прехвърли на другата ѝ гърда, а ръката му се плъзна между краката ѝ. Тя не реагира на нахлуването, но отново изстена, този път по-силно от преди малко.

— Обичам да те докосвам така. — Пръстите му започнаха да търкат скритото възелче между краката ѝ, докато тя не се обля във влажна топлина. — И обожавам начина, по който реагираш на докосването ми, въпреки че казваш, че ме мразиш. — Един пръст се вмъкна в нея. — Ти цялата си огън и страст, сладка и гореща. Надявам се, че съпругът ти е оценявал това.

Бо никога не ме е познавал такава, помисли тя. Само ти имаш властта да ме разпалиш и това ме плаши.

Напрежението вътре в нея я подлудяваше. Тя раздвижи хълбоците си, нагаждайки се към натиска на пръстите му, и го почувства да пъхва пръста си още по-дълбоко.

— Знам, че ме искаш, Еме. — Пръстите му започнаха да правят кръгообразни движения, предизвиквайки почти неспирните ѝ стонове. — Кажи ми, Еме, кажи ми, че ме искаш.

Тя стисна зъби, заравяйки глава в рамото му.

— Ти... копеле... такава...

Той посегна и я хвана за косата, приближавайки лицето ѝ към себе си.

— Кажи ми.

Пръстите му започнаха да се движат все по-бързо, прониквайки дълбоко в нея, влизаха и излизаха, докато палецът му правеше чудеса с чувствителното, пулсиращо място между бедрата ѝ.

— Да, по дяволите, искам те! Доволен ли си сега?

— Никога няма да разбереш колко съм доволен.

Желанието правеше гласа му дрезгав. Спря само колкото да хвърли дрехите си, преди да я затисне под себе си. Но вместо да влезе в нея, както тя очакваше, той започна да целува ароматната долина между гърдите ѝ. После устата му се спусна полека надолу, докосвайки нежно гърдите и бедрата ѝ, и започна да полага влажни целувки върху онова специално място, откъдето пръстите му се бяха оттеглили само преди броени мигове. Езикът му раздели нежните гънки и Еме се изви нагоре, експлодирайки в сладка агония.

— Ник! Не можеш!

В отговор той стисна бедрата ѝ и я задържа на място, докато устата му се наслаждаваше на вкуса ѝ. Протестите ѝ заглъхнаха в тихи възторжени хлипове, докато устните и езикът му изтласкваха всяка свързана мисъл от ума ѝ. Ръцете ѝ се впиха в раменете му, докато тялото ѝ се извиваше под ласките на устата му, искайки и получавайки още.

Еме се люлееше на ръба на екстаза, разпалвана от влажната топлина на езика на Ник. Трескава страст бушуваше в нея, гореща и дива. Тя извика името му, откъсвайки се от действителността, докато пропадеше в бездна от непоносимо разкошна агония.

Ник изчака, докато последната тръпка напусна тялото ѝ, преди да се плъзне нагоре и да покрие изцяло тялото ѝ. Тя беше хлъзгава от пот и той облиза солената влага от зърната ѝ, докато навлизаше дълбоко в нея. Започна да се движи бавно, почти лениво, искаше му се любенето им да трае вечно.

— Обгърни ме с крака.

Гласът му беше пресипнал от желание, надебелял от нетърпение.

Когато тя го направи, от устата му се откъсна нисък стон и той се плъзна още по-дълбоко в нея. Стегнатата ѝ топлина го обгръщаше, притискаше, караше го да иска незабавно да излее семето си в нея.

— О, божичко, не мърдай! Още не!

Трябваша му няколко минути дълбоко дишане, за да си възвърне самообладанието и изцяло да вкуси насладата от любенето им. Когато разбра, че може да продължи, без да свърши незабавно, той започна отново да влиза и да излиза от нея. Еме усети как тялото ѝ реагира на грубите му ласки с подновена жажда, която я смая. Насладата гърчеше вътрешностите ѝ. Като диво животно тя се вкопчваше с нокти в гърба му, докато една топлина пълзеше неотстъпно от пръстите на краката ѝ все по-нагоре към слабините.

Тогава тя усети как коремът на Ник се стяга и горещата струя на семето му, което обливаше утробата ѝ. Последният му тласък донесе облекчението, което тя търсеше, и тя извика на висок глас името му. Целувката на Ник погълна вика ѝ, смесвайки се със собствения му стон на облекчение. Той се отпусна върху нея, твърде отслабнал, за да помръдне, дори да се отдели от нея. Главата му почиваше в нежната ямка на шията ѝ. Дишането му още беше накъсано и неравномерно. Също като нейното. Това му достави огромно удоволствие.

Когато прегръдката ѝ го поотпусна, той се търкулна настрана и я увлече със себе си. Но тихите ѝ протести изведнъж пречупиха настроението му.

— Какво има? Да не съм те наранил?

— Проклет янки такъв! — изсъска Еме. Внезапни угризения прогониха еуфорията ѝ. — Превзе дома ми, трябва ли да искаш и гордостта ми? Не ми остави нищо, нищо...

— Господ да ми е на помощ, Еме, защото аз не мога да си помогна. Какво значение има дали съм в синя или в сива униформа? Ако помислиш малко, ще разбереш, че това, което току-що изпитахме,

е отвъд всякаква омраза. Войната почти свърши, време е да изоставим предразсъдъците.

— Предразсъдъци ли? Мислиш, че това, което изпитвам към тебе, са просто предразсъдъци? — Тя се изсмя безрадостно. — Паметта ти е кратка, Ник Дръмънд. Нима забрави „Дикси Бел“? Или онова, което се случи онази нощ?

За миг Ник ѝ се стори озадачен.

— Паметта не ми е изневерила, скъпа. — Отправи ѝ безсрамна усмивка, надявайки се с нея да разсее омразата ѝ. — Как бих могъл да забравя „Дикси Бел“ или великолепия начин, по който ти изплати дълга си? Беше изключително преживяване, което остана в паметта ми доста по-дълго, отколкото бих искал.

Еме избухна в безсилен гняв.

— Проклет янки такъв! Бях девствена! Не ти ли хрумна, че може да съм невинна?

— Боже господи! Как е възможно? Щях да разбера, ако беше така.

— Ти беше толкова обзет от страст, че невинността ми ти убягна — нападна го разпалено Еме. — Взе ме, пренебрегвайки чувствата ми. И на другата сутрин си замина, без да кажеш и дума.

— Предположих, че точно това искаш. Господ знае колко ми беше трудно да те оставя, но ти беше професионална комарджийка, за бога, и никога не бих помислил, че може да намеря девственица в леглото си. Наивността ти беше очарователна, но я сметнах за вродена черта на...

— На курва — нападна го Еме, довършвайки изречението му. — Помисли ме за курва.

— Може би в началото — съгласи се Ник. — Но не това щях да кажа. Щях да кажа вродена черта на много добра актриса. Това беше отдавна. Можеше да ми кажеш, че си девствена.

— А щеше ли да има значение?

— Бих излъгал, ако кажа „да“. Пет години е много време, но ако си спомням правилно, толкова те исках, че вероятно щях да те взема независимо от всичко. Не можеш ли да се откажеш от омразата си към мене? Никак не искам да те оставя сега, като знам, че омразата ти ще ме следва навсякъде.

— Ти си янки, но ако си заминеш утре, може да не те мразя чак толкова — изрече с надежда Еме.

Ник въздъхна.

— Невъзможно е и ти го знаеш. Тук съм, докато висшестоящите не решат да ме пратят другаде.

— Тогава не се приближавай до мене, докато не дойде този момент.

— Невъзможно е. — В тихия му, решителен глас все пак се чувстваше слаба нотка на извинение. — Искрено бих искал да уважа желанието ти. Но за да го направя, ми е необходимо по-голямо самообладание, отколкото имам. Ще продължавам да те любя, Еме Тревър, докато не се заситя със сладостта ти... което може да трае цял живот... или докато не ми заповядат да си тръгна оттук. И тъй като мога, ако се наложи, да те пратя в затвора, предлагам да се подчиниш на неизбежното.

Внезапни тръпки разтърсиха стройното тяло на Еме.

— Трябва ли да бъда твоята курва?

Ник се намръщи.

— По-скоро бих предпочел да мисля за тебе като за моя любовница.

— А аз предпочитам да мисля за тебе като за копеле.

Той се усмихна тъжно.

— Сега, когато си изяснихме нещата, можем да се насочим към същественото. — Дръпна я грубо и я притисна към твърдите очертания на тялото си. — Господ да ми е на помощ, но пак те искам, Еме Тревър.

Горещите му целувки възпламениха устните ѝ, шията ѝ, връхчетата на гърдите ѝ. Изплашена от реакцията, която той винаги успяваше да предизвика в нея, Еме се опита да се отдръпне, но той не я пусна. Целувките му падаха като капки огън върху тялото ѝ, езикът му намираще чувствителни места, които тя дори не подозираше, че съществуват, устата му смучещ, галеше, докато тя не започна да се извива под него. Усещаше как сърцевината на съществото ѝ се гърчи и стяга, готова да експлодира всеки момент. Изведнъж се почувства отгоре му, докато той разтваряше краката ѝ и я караше да го язди като див жребец. Отметнала глава във върховно отдаване, тя се хвърли във вълните на страстта, олюлявайки се на ръба на бездната, между разума и лудостта, докато препускаше към върховното си предназначение.

Времето след това престана да съществува. Думите, които викаше, когато я заливаха вълните на екстаза, може би бяха излетели от паметта ѝ, но Ник ги запази дълбоко в сърцето си, за да ги изважда и да им се наслаждава винаги, щом пожелае.

Животът във „Високите дъбове“ продължаваше както обикновено. Ник излизаше всеки ден на разузнаване. Макар Еме да чуваше грохота на топовете, линията на бойните действия си оставаше все така далече от имението. Понякога Ник оставаше цяла нощ навън и в такива случаи винаги оставяше лейтенант Дил да го замества. Добрият лейтенант се отнасяше към Еме с уважението, дължимо на една дама, но не ѝ вярваше. Заповедта на Ник Еме да не излиза от къщата продължаваше да бъде в сила и никакви молби не бяха в състояние да умилюват нито него, нито войниците, оставени да пазят къщата. Във „Високите дъбове“ продължаваха да пристигат секретни съобщения, твърде важни, за да попаднат във вражески ръце. Но една вечер, по време на вечерята Ник спомена нещо, което ободри духа на Еме и затвърди решението ѝ да избяга от съкрушителния плен, в който той държеше сетивата ѝ. Врагове през деня, любовници през нощта. Не можеше да се намери друг израз, по-близък до истината.

Ник беше казал на лейтенант Дил, че конфедератите на генерал Худ отбраняват Атланта, а армията на Шърман трябва да пресече река Пийч Трий, единствената естествена преграда между Чатахучи и северните отбранителни линии на Атланта. Грант смяташе, че превземането на Атланта ще означава край за Конфедерацията. Градът беше пълен с арсенали, леярни и оръжейни работилници, там се срещаха и четирите основни железопътни линии, по които армията на Съюза получаваше необходимите припаси.

Този разговор остави Еме още по-твърдо решена да избяга от затвора си. Щом армията на Конфедерацията беше наблизко, значи тя, Бранд и Савана можеха лесно да стигнат при своите. Щом минеше зад фронтната линия, щеше да се спаси от чувствената власт на Ник Дръмънд. Почти всекинощните му посещения в леглото ѝ я оставяха обърквана и огорчена. Невероятно силната му власт над сетивата и беше направила живота ѝ истинска бъркотия, беше я почти унищожила във водовъртежа, който я отнасяше в безумния си екстаз.

Мразеше го.

Желаше го.

Еме заговори за плановете си да избяга от „Високите дъбове“ една вечер, когато двете със Савана приготвиха вечерята. Изненада се, че Савана не проявява особен ентузиазъм.

— Защо искаш да бягаш, миличка? — запита тя. — Не се държат зле с нас, Бранд яде повече, отколкото може да поеме. Ако отидем в Атланта, ще гладуваме с всички, които живеят там.

— Трябва се махна от капитан Дръмънд, Савана — настоя Еме. — Не можеш да разбереш колко мразя този мъж.

Савана изгледа многозначително Еме.

— Разбирам повече, отколкото си мислиш, дете.

Еме изпадна в паника.

— Какво искаш да кажеш?

— Разбрах защо се страхуваш от капитан Дръмънд. Той е онзи комарджия, нали? Таткото на Бранд. И сега спиш с него.

— Господи, Савана, той... той ме изнасили! — Гласът ѝ затрепери, тя отчаяно вкопчи пръсти в раменете на бавачката си. — Моля те, не му казвай за Бранд. Ако разбере, може да загубя сина си. Спя с него само защото ще ме прати в затвора, ако му откажа.

Савана я изгледа укорително.

— Сигурна ли си, че точно това искаш, дете? Не те упреквам, но мисля, че трябва да кажеш на капитан Дръмънд, че той е бащата на Бранд. Мисля, че това много ще го зарадва.

— Ако ме обичаш, Савана, няма повече да споменавах това.

— Щом така искаш, миличка, разбира се, няма да казвам нищо. Но мисля, че правиш сериозна грешка.

Ник прочете последното съобщение от щаба и веднага го изгори. Полковник Брукс подозираше, че край Пийч Крийк се съсредоточават големи части от армията на Конфедерацията и нареждаше на Ник да прати разузнавачи зад вражеските линии, за да проучи обстановката отблизо. Налагаше се две или три нощи да отсъства от „Високите дъбове“. Макар че искаше да изпълни дълга си, не му беше приятно да се отдели от Еме за толкова много време. Въпреки че лейтенант Дил щеше да бди над имението, той знаеше, че Еме няма да се поколебае да избяга дори при най-слабата възможност. И имаше намерение да не ѝ дава този шанс. Тя се бе превърнала в негова мания. Не минаваше нощ, без да отвори вратата на спалнята ѝ, без да влезе и да се люби с нея. И

макар тя да протестираше, тялото ѝ му казваше, че го иска толкова много, колкото и той нея. Просто беше ужасно твърдоглава, за да си го признае. Така и не му прости, че беше отнел девствеността ѝ, и когато беше дошъл във „Високите дъбове“, за да реквизира къщата ѝ, това само беше засилило омразата ѝ.

Тази нощ не беше по-различна от останалите. Когато всички в къщата заспаха, Ник тихо влезе в стаята ѝ. Тя не можеше да му попречи, дори да искаше, защото той я заключваше всяка вечер, след като тя сложеше Бранд да си легне. Това правило беше наложил той, когато ѝ позволи да се движи свободно из къщата, което означаваше, че може да идва в стаята ѝ всеки път, щом пожелае.

Еме спеше дълбоко. Този път Ник беше закъснял, защото беше останал в кабинета си почти до полунощ, обсъждайки с лейтенант Дил как да проникнат на територията на конфедератите. След като Дил отиде да си легне, Ник изчака достатъчно, за да е уверен, че подчиненият му е заспал, и едва тогава отиде при Еме. Разбираше, че и Дил, и Савана знаят какво става, но да стои настрана от Еме би му било по-трудно, отколкото да си отреже дясната ръка.

Стаята беше тъмна, само лъч лунна светлина осветяваше лицето на Еме. Ник се усмихна и това разведри обичайното му угрижено изражение. Кичур черна коса падна на челото му и го накара да заприлича на малко момче. Нямаше обаче нищо момчешко в хищния поглед на зелените му очи. Еме ги наричаше дяволски очи и в момента той се чувстваше наистина като дявол.

Вгледа се в нея, възхитен от красотата ѝ. Изпитваше огромен глад за нея — глад, подобен на диво животно, което беше взело властта над него. Съблече се и се пхна в леглото при нея. Тя усети дъха му на бузата си, въздъхна и започна полека да се събужда. Той беше гол, горещ и твърд, тя усети възбудата му. Настроена към жаждата му, Еме се раздвижи предизвикателно, забравяйки за момент, че той е мъжът, когото мрази. Но това, което винаги бе смятала за омраза, се беше разраснало в мания, също толкова силна, колкото и неговата.

— Не искам това да свърши, Еме. Люби ме, скъпа, люби ме така, сякаш утрешният ден няма да настъпи. Утре отивам на опасна мисия и само господ знае каква съдба ми е приготвил.

Вниманието на Еме се изостри.

— Заминаваш? За колко време?

— Не съм сигурен. Два или три дни. Ще ти липсвам ли? Мисълта на Еме се хвана за думите му.

— Кой ще те замества тук?

Остро разочарование изкриви лицето на Ник. Надяваше се Еме да признае, че поне мъничко ще ѝ липсва.

— Смятах да оставя лейтенант Дил, но той е мой заместник и трябва да ме замести в тази мисия, ако случайно... нещо ме възпрепятства. Сержант Джоунс ще остане във „Високите дъбове“ с трима войници. Опитай се да се държиш прилично, скъпа.

Еме спотаи една хитра усмивка. Двете със Савана нямаше да имат проблем да вземат от сержант Джоунс ключа за стаята ѝ. После изведнъж мислите ѝ се разпръснаха, когато ръцете и устните на Ник запалиха огън в кръвта ѝ. Чувстваше тялото си така, сякаш всеки момент ще се хвърли от някой висок връх. Опита се да се дръпне от ръба, но той я държеше плътно до себе си, отказвайки да ѝ отпусне дори миг здравомислие. Когато пръстите му започнаха да изследват хлъзгавата цепнатина на нейната женственост, я намериха влажна и готова.

— Докосни ме, скъпа — изпъшка той. — Моля те, докосни ме.

Все още колебаейки се, Еме разбра, че това е може би последният път на интимност с Ник, затова се подчини на еротичните му призови. Пръстите ѝ се плъзнаха по изпъкналите мускули на кръста и хълбоците му, по едното бедро и после по другото. Спря за миг, за да събере смелост, преди дръзко да обхване пулсиращата му мъжественост. Чу го да изохква. Ръката ѝ инстинктивно се задвижи нагоре-надолу.

Той издържа няколко мига преди да изстене:

— О, господи, стига!

В следващия миг той вече беше върху нея, разтваряйки бедрата ѝ, за да се вмъкне между тях. Краят дойде прекалено бързо и когато Еме отвори очи, усети стряскащите зелени очи на Ник да я фиксират упорито. Имаше нещо дълбоко и искрено в погледа му, нещо, с което по-скоро не би искала да си има работа. Достатъчни ѝ бяха собствените ѝ демони, за да тръгне да се бори и с тези, които преследваха Ник Дръмънд.

— Бранд готов ли е за тръгване? — прошепна Еме на Савана, докато ѝ помагаше да отнесе чиниите от вечерята.

Ник беше заминал рано тази сутрин, затова Еме искаше да тръгне веднага щом пазещите ги войници се оттеглят за сън. Сержант Джоунс беше вечерял с тях и сега седеше в дневната, очаквайки кафето и кейка, които Савана беше обещала.

— Готов е, дете, но трябва пак да помислиш добре. Цял ден не му беше добре и ми се струва, че може да се е разболял.

— Не мога да чакам повече, Савана, трябва да напусна „Високите дъбове“, преди Ник да разбере, че Бранд е негов син. Сигурна съм, че само е развълнуван, знаеш ги децата. Намери ли лауданума, който да сложиш в кафето на сержант Джоунс? Слава богу, че си спомних, че има такова нещо в медицинското сандъче на капитан Дръмънд. Лесно беше да се промъкна в стаята му и да го взема оттам.

— Тука е — каза Савана, изваждайки шишенцето от джоба си.

— Дай му повечко, искам да спи цяла нощ. Ще сме на половината път до Атланта, преди сержантът да се събуди и да открие, че ни няма.

— Надявам се да не съжالياваш за това — изрече тайнствено Савана.

8

Планът на Еме не се разви така, както тя беше предвидила. Когато внесе кафето с лауданум в дневната, сержант Джоунс, който знае защо, реши, че е стоял достатъчно дълго в къщата и отказа кафето и кейка. Пожела й набързо „лека нощ“ и веднага излезе.

— Какво беше това? — запита Савана, когато Еме се върна в кухнята с недокоснатата чаша кафе.

— Сержант Джоунс изведнъж реши, че много се е забавил на вечеря и е занемарил задълженията си — обясни Еме.

Неочакваното отлагане я вбесяваше.

— Ама че работа. Да разбирам ли, че няма да тръгнем тая нощ?

Савана изглеждаше почти очарована от неочаквания развой на събитията.

— Ще опитаме утре вечер — каза Еме, която изобщо нямаше намерение да се предава. Ако останеше още малко под един покрив с Ник Дръмънд, това сериозно щеше да застраши спокойствието на ума ѝ. — Само че този път ще направим така, че сержант Джоунс да изпие кафето. Вместо да го каним тук, в къщата, ще му занесем кафе и десерт в палатката, за да ги раздели с хората си. Така и тримата други янки ще заспят като сержанта си дълъг и дълбок сън.

Савана вдигна очи, шокирана от изобретателността на Еме. Толкова много ли искаше да избяга от Ник Дръмънд, че да използва силни лекарства, без да мисли за последиците? Савана не можеше да си отговори от какво точно иска да избяга Еме. Наистина ли се страхуваше какво ще направи той, ако разбере, че Бранд е негов син, или се боеше да се изправи пред собствените си чувства към този мъж?

— Ами ако Бранд утре не е по-добре? — запита тя.

— Ако не е по-зле, тръгваме — изрече Еме с мрачна физиономия и отчаяние в гласа. — Моля се само да ни се размине с някоя настинка. Трябва да се махна, Савана, заради Бранд и заради себе си.

За да не се покаже нелоялна, Савана предпочете да не спори с Еме. Но в сърцето си се надяваше капитан Дръмънд да се върне. Познатото беше по-добро от неизвестното. Спомни си какво беше, преди капитан Дръмънд да ги спаси от гладна смърт. Не за себе си мислеше, а за Бранд. Целият живот беше пред него и не заслужаваше да умре от глад, което неминуемо щеше да се случи, ако отиде на чуждо място. Във „Високите дъбове“ поне имаха покрив над главата и стомасите им не оставаха празни.

На следващия ден Бранд като че ли се беше поправил и Еме се обнадежди, че авантурата им ще успее. Бяха прибрали малкото си принадлежности в калъфки от възглавници и ги бяха скрили във фургона заедно с торба храна и дамаджана с вода. Щом янките потънеха в сън след изпиването на подправеното с лауданум кафе, Еме възнамеряваше да открадне един кон, да го впрегне във фургона, да напусне „Високите дъбове“ и да не се връща, докато сините куртки не си отидат. Някога великолепната къща можеше да се разпада, но поне беше нейна... преди идването на проклетите янки.

Денят се точеше отворително бавно. Еме не беше на себе си от притеснение. Страхуваше се, че Ник може да се върне преждевременно и че Бранд, който още не се беше оправил, ще се разболее още повече и няма да може да пътува. Цял ден не престана да го наблюдава. Освен че беше неспокоен и нищо не му се ядеше, тя забеляза и че е леко зачервен. Но тъй като липсваха признаци за някаква по-сериозна болест, сметна, че няма защо да отлага заминаването. С невероятно самообладание занесе кана кафе и един разкошен кейк в палатката на войниците точно по времето, когато знаеше, че те вечерят.

Въодушевляването, с което беше посрещнат десертът, едва не я размекна. Почувства се ужасно виновна, като помисли какво всъщност причинява на тези нищо неподозиращи мъже. Но бързо преодоля първоначалната си нерешителност, когато си припомни, че такива като тях бяха нахлули в дома ѝ и бяха лишили Бо от живота, който напълно заслужаваше да изживее. Един янки по-специално владееше сетивата ѝ по начин, който едновременно я плашеше и обезсилваше. Тя нямаше избор, трябваше да замине по какъвто и да било начин, за да попречи на Ник да научи истината за Бранд и да унищожи живота ѝ.

След час Еме угаси единствената лампа, която беше оставила да свети в къщата, и се обърна към Савана:

— Мислиш ли, че вече са заспали?

— Ако не са, значи не са хора. Сложих лауданум колкото за десет души в каната с кафе. Ще спят като бебета чак до утре сутрин.

— Вземи Бранд и го качи във фургона, а аз ще ги проверя. Всичко трябва да стане по план. Ще се видим в обора.

Опасенията на Еме бяха безпочвени. Лауданумът си беше свършил работата. Двама войници бяха облеgnати на масата, потънали в дълбок сън, друг лежеше направо на леглото си, сержант Джоунс се беше проснал на пода до вратата, сякаш беше усетил какво става и тръгнал да търси помощ. След като се увери, че мъжете спят дълбоко, тя се разбърза, за да остави колкото може повече разстояние между себе си и Ник Дръмънд.

Тъй като нямаше нужда да се прикриват, двете със Савана бързо и тихо подбраха един от конете на кавалеристите и го впрегнаха във фургона. На Еме никак не ѝ се искаше да прибавя и кражба към списъка с простъпките си, но ако не вземеше този кон, щеше да се наложи да впрегне старото муле. Бранд не се събуди, когато Савана го намести сред одеялата, които беше постлала на пода на фургона.

— Детето има силна треска, миличка — каза тя.

С всяка изминала минута съмненията ѝ относно тази авантюра все повече се задълбочаваха.

Еме задъвка ожесточено долната си устна, тревожно вгледана в Бранд. Наистина изглеждаше зачервен. И спеше по-скоро като упоен.

— Много късно е да променяме плановете, Савана. Когато стигнем зад линията на Конфедерацията, ще намерим лекар.

Еме взе юздите и тупна коня по задницата. Несвикнал да стои впрегнат във фургон, той се възпротиви, но упорството и решимостта на Еме го накараха да тръгне. Потеглиха по алеята, обградена от старите дъбове, и потънаха в тъмнината, бягайки от Ник Дръмънд и от фаталната му власт над Еме.

Напредваха бавно. Много бавно според Еме. Но нощта беше толкова тъмна, че трудно можеха дори да различават тясната ивица на пътя. Но още по-страшно беше това, че тя дори не беше сигурна накъде трябва да поеме. „Високите дъбове“ се намираха на север от Атланта, затова потегли на югоизток, или поне така ѝ се струваше.

Преди изгрев слънце можеше само да се моли дано усетят ѝ за посоките да не ѝ е изневерил.

Бранд се събуди с плач. Еме остави на Савана да го успокоява, страхувайки се да отмести поглед от едва видимия път. Бранд се успокои сравнително бързо, но продължи да хленчи насън. Еме започна да се безпокои, но за нищо на света не би го признала пред Савана. Синът ѝ беше преболедувал повечето детски болести в първите пет години от живота си и сега тя се разтревожи да не е прихванал някаква по-тежка болест. Възможно беше да се е заразил с нещо от някой от войниците във „Високите дъбове“, помисли тя. Вероятно нещо, което скоро щеше да мине.

Когато той се събуди следващия път, Еме предаде юздите на Савана и легна на пода на фургона до него. Заплака, когато усети как малкото му телце се разтърсва от тръпки, непреставайки да отделя огромно количество топлина през порите си.

— Какво има, миличка?

— Права беше, Савана, не трябваше да тръгваме с това болно дете. Има треска.

— Искаш ли да обърна? — запита Савана с надежда в гласа.

— Не, не сега, когато сме стигнали толкова далече. Нима забрави, че упоихме четирима мъже и откраднахме един кон? Сигурно ще ме пратят в затвора. Ще умра, ако ме отделят от Бранд.

Малко след разсъмване срещнаха патрул на янките. За тяхно щастие, не беше капитан Дръмънд. Войниците спряха фургона и започнаха да разпитват Еме накъде пътува. Примигвайки начесто, с невинен и безпомощен израз на лицето, тя каза, че води болното си дете на лекар в най-близкия град. Един поглед към зачервеното лице на Бранд убеди капитана да ги пропусне. Предупреди ги да внимават и даде знак на войниците да не ги задържат повече.

— Предлагам ви следващия път да се снабдите с пропуск, ако искате да пътувате през територия на Съюза. Шпионите прибягват до какви ли не методи, за да пренасят съобщения през бойната линия. Няма да се поколебаят да използват и болно дете. Следващият патрул, който срещнете, може да не бъде чак толкова добре настроен и да ви позволи да продължите без писмено разрешение или надлежни документи.

Еме се надяваше, че никой не чува дивото туптене на сърцето ѝ, докато войниците се отдалечаваха. Пропуск! Защо не беше помислила за това? Лесно можеше да подправи някакъв официален документ, използвайки името на Ник.

— Какво ще правим, ако срещнем още янки? — запита тревожно Савана. — Чу капитана, следващия път може да не ни пуснат.

— Никой няма да ме върне — изрече Еме с яростно блеснали очи.

— На тяхна територия сме.

— Знам. — И тя се замисли. — Най-добре ще е да пътуваме през нощта, докато не минем на територията на Конфедерацията. И знам едно прекрасно място, където да се скрием.

— Къде е това, дете?

— В плантацията на Пиндър. Разбрах, че нищо не е останало от голямата къща, само опожарени руини, но е последното място, където ще се сетят да ни търсят. И е достатъчно далече от главните пътища, така че търсачите скоро ще се откажат.

След по-малко от час Еме вече караше фургона по прашния път, водещ към плантацията на Пиндър. Бранд вече се беше събудил и се оплакваше на висок глас, че го боли тук и там. Беше силно зачервен, с изцъклени очи, капки пот обсипваха челото му.

Къщата на Пиндър беше в още по-лошо състояние, отколкото си я беше представяла Еме. Нямахше нито една здрава стена, зад която да се подслонят или да прикрият фургона. Надеждите на Еме започнаха да се сгромолясват, но внезапно погледът ѝ откри с огромна радост, че голяма част от дървената конструкция на обора е все още непокътната.

— Виж, Савана! — извика тя, показвайки към обора. — Можем да прекараме деня тук и никой няма да ни открие. Така ще имаме възможност да се погрижим за Бранд и да си починем, преди да тръгнем отново, след като се стъмни.

След като скриха фургона и разпрегнаха коня, похапнаха малко от храната, която бяха взели със себе си. Бранд не яде нищо, искаше само вода. Еме се осмели да излезе предпазливо от обора, за да отиде до помпата в двора и с благодарност установи, че е в пълна изправност. Изкъпаха Бранд със студената вода, но това като че ли почти не повлия на треската му. Беше толкова горещ, че на Еме ѝ се струваше, че допирът до кожата му ще изгори пръстите ѝ. Когато се

смрачи, и Савана, и Еме вече разбираха, че не могат да продължат пътя си, без да изложат на опасност живота на Бранд.

— Какво ще правим, дете? — запита със страх Савана. — Бранд трябва да си легне в неговото си легло, трябва му бульон да го подсили и лекарство за треската.

— Трябваше да те послушам, Савана — призна Еме. Вината гризеше душата ѝ. Никога не би помислила съзнателно да застраши живота на детето си. — Не съм искала да го излагам на опасност. Трябва незабавно да го откараш обратно във „Високите дъбове“.

— Ти няма ли да дойдеш?

Еме се изчерви.

— Не мога, Савана. Ще умра в затвора. Не, ти върни Бранд. Имам ти доверие, ще можеш да се погрижиш за него. И колкото и да не ми се иска да го призная, Ник също ще се погрижи за него. Той много се привърза към детето.

— Не мога да те оставя тук съвсем самичка — протестира Савана. — Какво ще правиш?

— Точно каквото смятах. Ще продължа, докато стигна на територията на Конфедерацията. Ще се върна във „Високите дъбове“, когато сините куртки се махнат оттам. Сега върви, Савана, и потърси помощ за Бранд. Ако тръгнеш веднага, ще стигнеш в имението преди залез.

Сякаш като предизвикателство към думите ѝ, по небето се изтъркаля гръм, изпълвайки околността със застрашително ехо. Последваха го куп ярки светкавици.

— Не сега, дете, всеки момент ще завали. Бранд е достатъчно зле и без да го мокрим.

След броени минути гъста дъждовна завеса обгърна обора, прогнилите дъски и процепите между тях пропускаха достатъчно вода, за да накара временните обитатели да измръзнат. Еме се пъкна под фургона, за да намери поне малко подслон от стихията, прегърнала Бранд, за да го стопли с тялото си, колкото и недостатъчно да му беше това. Заточи се един безкрайно дълъг ден. Нощта не беше по-различна. На разсъмване пороят премина в ситен дъждец и Еме отнесе Бранд обратно във фургона, покри го с одеялата, които бяха взели, и го целуна за сбогом.

— Няма ли да дойдеш с нас, мамо? — запита детето, когато Савана се качи във фургона и взе юздите.

— Ще дойда по-късно, скъпи — обеща Еме, сдържайки сълзите си. — Слушай Савана, бъди добро момче. Тя ще се грижи добре за тебе.

— Капитан Дръмънд пак ще ти се разсърди — намръщи се детето. — И ще те заключи в стаята ти.

— Не, Бранд, никога повече няма да ме заключи — увери го Еме. — Обичам те, скъпи.

Целуна го пак, изплашена от горещината, която излъчваше, и даде знак на Савана, фургонът потегли и скърцането на колелата изпълни сърцето на Еме с отчаяние, което би могло да я погуби. Сълзи се затъркаляха по бледите ѝ бузи и единственото, което я спасяваше да не рухне съвсем, беше мисълта, че прави това, което е най-добро за сина ѝ. Ник Дръмънд можеше да е проклет янки, но тя инстинктивно съзнаваше, че той няма да допусне детето да страда заради нейните грешки.

На смрачаване все още продължаваше да вали, когато Ник се прибра във „Високите дъбове“. Мисията му беше много успешна. Той и хората му бяха проникнали дълбоко в територията на конфедератите и бяха получили доста точна представа за силите на вражеската армия, която генерал Шърман щеше да срещне по пътя си към Атланта. Ник беше пратил един от войниците в щаба да занесе известията, а самият той беше препуснал с адска бързина обратно към „Високите дъбове“. Еме и Бранд му липсваха, ужасно много. Ако това чувство можеше да му даде представа какво би бил животът му без тях, то никак не му харесваше.

Измокрен до кости, Ник отведе коня си в обора и влезе в къщата, нямайки търпение да види Еме и Бранд. Стомахът му къркореше от глад и той се запита какви ли вкусни неща е сготвила Савана за вечеря. Може би пак някое възхитително задушено с питки и пай за десерт.

Странно чувство го обхвана, когато влезе в къщата. Обикновено вечер в преддверието имаше поне една запалена лампа, но сега то беше тъмно. Когато усети, че във въздуха не се носят никакви кухненски миризми, го обхвана странно вцепенение. Еме! Разбра, че я няма, още преди да беше говорил със сержант Джоунс. Как, защо — това сега

нямаше значение. Изчезването ѝ отвори огромна празнина в сърцето му.

— Сержант Джоунс! — изрева Ник с всичка сила.

Викът му отекна застрашително в къщата и чак навън в двора. След минути Джоунс с виновно изражение се представи пред своя началник.

Без да чака въпросите му, сержантът започна да докладва:

— Знам какво си мислите, сър, но не беше нарочно. Пазих жената, точно както заповядахте, но тя ни преметна.

— Една слаба жена да измами четирима печени войници? — произнесе Ник с върховно неверие, ясно личашо в тона на гласа му.

— Да, сър, точно така се получи. Госпожа Тревър беше сложила нещо в каната с кафе, която ни донесе преди две вечери, и... и когато заспахме, тя и слугинята ѝ взели един кон, впрегнали го в оня раздрънкан фургон и сега ги няма.

Ник изригна една ругатня, от която и на сержанта му стана неудобно.

— Какво ви е сложила в кафето?

— Трябва да е било лауданум, сър. Имаше едно шишенце в медицинското сандъче в стаята ви, но като проверих после, не го намерих. Никога не съм подозирал... тоест, не мислех, че госпожа Тревър толкова иска да избяга. Тук никой не се отнасяше лошо с нея.

— Да, така е — съгласи се Ник. Но това, което пропусна да добави, беше, че я принуждаваше да спи с него, заплашвайки я, че ще я вкара в затвора, ако не се подчини. Макар да му се искаше да вярва, че и тя го иска също толкова много, колкото и той нея, нямаше особено голяма вероятност тя да изпитва точно такива чувства. Той носеше синя униформа, беше врагът. — Предполагам, издирвали сте я.

— Да, сър, аз и двама войници веднага тръгнахме да я търсим, но не намерихме нито фургона, нито нея и другите. Просто не разбирам. Как е могла да изчезне? Не е лесно да се пътува през нощта, сигурно не са стигнали далече, обаче по пътищата нямаше никой, само патрули.

— Сигурно са се запътили към територията на конфедератите — предположи Ник. — Утре ти и двама войници ще дойдете с мене. Тръгваме призори, лично аз ще ръководя търсенето. Дадох дума на полковник Брукс, че ако остави госпожа Тревър под мое попечителство, вместо да я праща в затвора, ще нося изцяло

отговорността за постъпките ѝ. Когато намеря тази малка вещица, лично ще ѝ извия врата. Не разбира колко е опасно сама жена с дете да се разхожда насам-натам?!

— Засекли са дезертъори в района, капитане. В отчаяно положение и готови на всичко. Фургонът и конят може да бъдат доста примамливи за хора, които няма с какво да се придвижват. А жената е достатъчно красива, за да омагьоса и някой светец.

— Аз ли не го знам — измърмори Ник под нос и добави на висок глас: — Ще я намеря, сержанте.

Стисна решително устни. Дори това да беше последното, което ще направи, щеше да намери Еме и да я доведе обратно във „Високите дъбове“. А после по някакъв начин щеше да я накара да си признае, че Бранд е негов син.

Напоследък той доста мислеше за момчето. Първия път, когато го беше видял, то му напомни за някого, сега вече знаеше — напомняше му самия него на тези години. Еме му беше казала, че Бранд е на четири години, но той сериозно се съмняваше. Струваше му се, че детето е по-скоро на пет години, а не на четири. И ако е така, значи това момче е негов син.

Когато Еме призна, че е била девствена в нощта, когато я беше взел, преди пет години, всичко си дойде на мястото. Ако тогава не се стремеше така отчаяно да влезе в нея колкото може по-скоро, щеше да разбере, че е взел девица, но в онзи момент беше толкова заслепен от страстта, че не усети леката съпротива, която срещна проникването му. Нито пък остана повече време при нея на другата сутрин, за да провери чаршафите. Просто сметна, че е спал с професионална комарджийка, която няма нищо против да използва тялото си, за да си плаща дълговете на карти. Времето и зрелостта бяха променили това мнение.

Ник се забави, за да се изкъпе и да се преоблече, преди да отиде при хората си. Вървейки под ситния дъжд през двора, забеляза един фургон в далечината. Намръщи се, наблюдавайки бавното му приближаване по алеята с високите дървета. Когато разпозна Савана на капрата, сърцето му заби болезнено в гърдите. Къде е Еме? Защо се връщат? Да не се е случило нещо?

Другите също бяха забелязали фургона и стояха наоколо, втренчени в него. Джоунс и Дил тръгнаха заедно с Ник по посипаната

с чакъл алея. Когато приближиха фургона, Ник сграбчи юздите.

— Слава богу — изрече Савана, полуприпаднала на капрата. Бе мокра до кости и трепереше, облечена в окъсани дрехи.

— Какво се е случило, Савана? Къде е Еме?

Тревога разтърсваше цялото тяло на Ник. Сигурно се е случило нещо ужасно, за да се наложи Савана да се върне сама.

— Капитане, елате бързо!

Дил беше дочул шум от вътрешността на фургона и реши да види какво става. Отметна одеялото и откри отдолу Бранд. Детето също беше мокро до кости и тялото му трепереше неудържимо.

Ник бързо се хвърли към момчето. Това, което видя, го изпълни с ужас. Бранд изглеждаше толкова зле, че Ник помисли, че това е краят. Радостен вик се изтръгна от устата му, когато забеляза, че гърдите на детето се вдигат и спадат равномерно.

— За бога, какво става тук?

— Болно е детето — захлипа Савана. — Мъничкото ми детенце е болно. — След като слезе от фургона с помощта на един от войниците, тя се наведе над Бранд, хленчейки и кършейки ръце. — Трябва да му помогнете, капитане.

По-нежно, отколкото би допуснал, че може, Ник взе детето на ръце и бързо се запъти към къщата.

— Да го внесем вътре, Савана.

Топлината, излъчваща се от малкото телце, проникваше през дебелия плат на униформата на Ник и той се уплаши за живота на детето.

Когато го настаниха в леглото му, Ник се зарови в медицинското си сандъче и внимателно сипа една лъжица от намерената отвара против треска в устата на момчето. По време на войната беше научил, че да пътуваш без лекар означава да си подготвен да лекуваш всякакви неразположения. Преди да замине за „Високите дъбове“, беше напълнил сандъчето си с всевъзможни лекарства, одобрени от лекаря в щаба. Благодарни на бога, че беше предвидил това, защото отварата може би щеше да спаси живота на Бранд.

Савана не се отделяше от детето, дори не беше сменила мокрите си дрехи. Стоеше и чакаше Ник да избухне, защото знаеше, че точно това трябва да се случи.

— Как стана всичко това, Савана? — запита тихо Ник, след като направи всичко, което може, за Бранд. — Защо Еме не се върна с вас? Къде е тя сега?

— Не... не знам точно, капитане. Бранд не се чувстваше добре, когато заминахме, но вече беше много късно да се връщаме.

— Много късно! — изсъска Ник през зъби. — Каква е тази майка, която ще изложи на опасност живота на детето си? Мислех, че Еме обича сина си. Върви да се преоблечеш, Савана. Когато се върнеш, искам пълни обяснения.

Старата негърка не помръдна.

— Обещах на Еме да се грижа за Бранд.

— Не се притеснявай, аз ще се погрижа за него. Освен това, ако се разболееш, няма да можеш да му помогнеш. Като те гледам, сигурно часове наред си карала фургона под дъжда.

Бранд се събуди малко след като Савана излезе от стаята. Погледът му попадна на Ник и той се опита да се усмихне, но не успя.

— Радвам се, че се върнахме, капитане. Не исках да заминавам.

Ник приглади тъмната коса на изгарящото от треска чело на детето.

— Знам, синко. И аз се радвам, че се върнахте. Но трябва да се справиш, ако искаш пак да яздиш Скаут.

Детето притвори сънено очи, но изведнъж пак ги отвори с тревожен израз.

— Къде е мама? Тя знае как да ми стане по-добре, когато съм болен.

— Няма я. Но не се тревожи, ще си дойде, преди да си усетил.

Доволен от отговора, Бранд се унесе.

Сержант Джоунс влезе в стаята.

— Мога ли да направя нещо, сър? И аз имам деца, може би ще успея да поуспокоя момчето.

— Поседи при него, Джоунс, докато аз разпитам Савана. Ако се събуди, дай му една лъжица от това лекарство. Скоро ще се върна.

Ник намери старата прислужница в кухнята.

— Много добре, Савана, сега разказвай. Защо Еме реши да избяга и къде е сега?

— Опитвах се да я разубедя, капитане, но не можах. Нали знаете колко упорита може да бъде.

Знаеше го много добре.

— Толкова малко ли я е грижа за сина й?

— Еме е добра майка — защити я Савана. — Ако не беше така отчаяна, нямаше да избяга.

— Отчаяна? — Ник се стегна. — В какъв смисъл? Никой не се е отнасял зле с нея. — Савана стисна устни, решена да не казва нищо повече. — Можеш да ми кажеш, знам, че криеш нещо.

— Знам всичко за вас! Знам, че съсипахте детето ми. А сега е принудена да спи с вас, иначе ще я пратите в затвора.

Ник пребледня. Обрисован по този начин, той се видя като безподобен негодник. Но нещата изобщо не стояха така.

— Аз изпитвам дълбоки чувства към Еме, Савана. Надявах се тя да е променила мнението си за мене.

— Ами! Не и когато сте тук, за да заплашвате тези, които обича.

Ник я изгледа смаяно.

— Не съм заплашвал никого, доколкото ми е известно.

— Страхува се, че можете да... — Изведнъж негърката разбра, че може да се изпусне, и спря на средата на изречението. — Няма да кажа нищо повече.

— Да не би Еме да се тревожи, че може да разбере, че Бранд е мой син? Това ли е заплахата от моя страна? Да не би да мисли, че искам да й го отнема?

Савана го изгледа стреснато, после отмести очи, отказвайки да отговори на въпросите му.

— Погледни ме, Савана! Прав съм, нали?

— Не ми е работа да казвам кой е прав и кой не е. Ако сте свършили с мене, отивам при Бранд.

— Още не съм свършил, Савана. Къде е сега Еме?

— Не знам.

— Защо те прати обратно с детето?

— Знаеше, че ще се погрижите за него вместо нея.

Това признание накара сърцето му да затупти радостно. Еме мислеше, че може да му повери сина си.

— Накъде тръгна тя?

— При конфедератите — каза Савана след дълга пауза.

— Има ли кон?

— Не. Нито кон има, нито храна, само единия кураж. И това е повече, отколкото имате вие, капитане. Ако я обичате, защо не ѝ казахте това, вместо да я карате да спи с вас като някаква курва?

Вдигнала предизвикателно побелялата си глава, старата негърка мина край Ник, развяла полите на парцаливата си рокля.

Ник се вгледа в нея, опитвайки се да овладее разпокъсаните си мисли. Любов ли беше това объркващо чувство, което го беше разтърсило, когато пристигна във „Високите дъбове“ и намери отново Еме? Каза на Савана, че Еме не му е безразлична, но в сърцето си знаеше, че тези чувства бяха по-дълбоки и по-силно вкоренени в него, отколкото би му се искало да признае. Но как да обича жена, която все му повтаря, че го мрази? Макар че през тези дълги седмици, откакто беше тук, във „Високите дъбове“, не беше направил кой знае колко, за да накара Еме да го заобича. Тя реагираше на докосването му по начин, който му вдъхваше надежди, но той разбираше, че напразно се надява. Да си въобрази, че Еме го обича, означаваше да подхранва фантазии, които нямат корени в реалния живот. Той беше янки, а тя мразеше всичко, което беше ценно за него. И ако Бранд наистина беше негов син, както Ник дълбоко подозираше, значи Еме имаше още една причина да го мрази. Той беше посял семето си в нея и я беше изоставил.

— Капитан Дръмънд, бързо елате!

Застанал на вратата, сержант Джоунс, необикновено развълнуван, правеше знаци на Ник. После се обърна и забърза надолу по стълбите. Ник веднага го последва. Сърцето му се блъскаше диво в гърдите, кръвта замръзваше във вените му. Да не е станало нещо с Бранд? Нима нещо лошо се е случило с момчето?

Втурна се в стаята, готов и за най-лошото. Савана, наведена над детето, издаваше задавени хлипове. Тя се дръпна, за да направи място на Ник, който се отпусна на колене до леглото.

— О, господи, помислих...

Очите му се изпълниха със сълзи. Не можеше да си спомни откога не беше плакал — във всеки случай, откакто беше не по-голям от Бранд. Но сега сълзите му бяха от благодарност.

Лицето на момчето беше покрито с дребни червени точки.

— Шарка, сър, веднага я познах — каза убедено сержант Джоунс, явно говорейки от личен опит. — Цялото му тяло е в обриви.

Само след една-две седмици ще се оправи.

9

Тежестта на окаляните поли дърпаше Еме към влажната земя и забавяше стъпките ѝ. Ситният дъждец не преставаше, но тя почти не го усещаше под гъстите корони на дърветата. Дрехите и обувките ѝ бяха порядъчно подгизнали, тя чувстваше как влагата прониква в костите ѝ. Потръпна, питайки се колко още трябва да върви, докато стигне позициите на конфедератите.

Мизерното ѝ физическо състояние обаче не беше нищо в сравнение с тревогата ѝ за Бранд. Безпокоеше я болестта, която я беше накарала да го върне във „Високите дъбове“. Макар да не искаше да си го признае, тя знаеше, че Ник ще се погрижи за детето и ще му осигури съответните медицински грижи. Раздялата с Бранд беше ужасно болезнена за нея, но тя беше направила това, което трябваше да се направи. Благополучието на детето беше най-голямата грижа на Еме. Тя знаеше, че Ник няма да навреди на момчето, че ще се погрижи за него и ще се отнася добре с него. Савана щеше да бъде там, за да се погрижи това да стане. Еме знаеше, че не може да става и дума самата тя да се върне във „Високите дъбове“.

Ник Дръмънд се беше отнесъл към нея с ужасно пренебрежение още от деня на първата им среща, беше спал с нея и я беше изоставил с дете в корема, а сега гледаше на нея само като на курва. Никак не ѝ ставаше по-добре от мисълта, че беше започнала да държи на него, докато сърцето ѝ казваше, че трябва да го мрази, фактът, че беше янки, го правеше достатъчно ненавистен в очите ѝ. Ако му отдадеше сърцето си, щеше да се намрази повече, отколкото мразеше Ник Дръмънд.

Денят полека се изнизваше, докато Еме продължаваше да върви из гората. Нарочно избягваше пътя, от страх, че може да срещне друг патрул на янките. Ако правилно беше преценила, значи скоро щеше да стигне позициите на конфедератите. Когато се почувства уморена, се сви под едно дърво, уви се с наметката си и почти веднага се унесе в сън. От него я изтръгна звукът на човешки гласове.

— Я виж тука!

— Хубавичка е, нали? Какво прави в тоя пущинак?

— Отде да знам! На харизан кон зъбите не се гледат.

Светлината в гората беше толкова оскъдна, че Еме виждаше само две неясни фигури, извисяващи се над нея. Тя се надигна, уви се още по-плътено в наметката и запита:

— Кои сте вие?

— И ние можем да те питаме същото, госпожичке — отвърна един присмехулен глас.

Лек ветрец раздвижи листата на близкото дърво и лъч угасваща дневна светлина си проби път през клонките. Еме видя двама мъже. Парцаливите остатъци от униформените им дрехи бяха сиви и през нея премина радостна тръпка. Беше стигнала позициите на конфедератите!

— Вие сте войници на Конфедерацията!

— Кой го казва? — запита мрачно единият мъж.

— Близо ли съм до линията на конфедератите? — запита Еме. — Слава богу, страхувах се, че съм се заблудила.

Мъжете се спогледаха. По-високият, който беше и по-млад, сви вежди и каза:

— Вече не сме войници.

Предупредителни камбани прозвъняха в главата на Еме.

— Аз... не разбирам.

— Югът вече загуби войната, макар и неофициално. Няма да чакаме да видим края. Има и други начини да се изхранваме, ще си вземем нашия дял от плячката.

— Вие сте дезертъори!

— Може и така да се каже. Ние с Кълън живеем тук в гората, посещаваме ферми и плантации, когато припасите ни по-изтънеят. Нали така, Кълън?

— Точно така, Роли — потвърди Кълън. — И не сме виждали нищо такова като вас, вече има доста време.

Кожата на Еме настръхна. И преди се беше разправяла с дезертъори, но тогава имаше пушка. Този път нямаше нищо, с което да им попречи да направят с нея това, което явно бяха намислили. Разполагаше само с думи и умът ѝ заработи трескаво, търсейки начин да се измъкне невредима от ситуацията.

— Аз съм вдовица, съпругът ми загина в защита на Конфедерацията.

— Е и? — измърмори Роли, който вече си представяше Еме просната под него.

— Ще ме оставите ли да си вървя по пътя?

— Няма да я оставим, нали, Роли? — запита Кълън, безсрамно потърквайки чатала си.

— Не, няма да я оставим — отвърна Роли с мръснишка усмивчица. — Ще си имаме наша собствена курва, ето какво ще направим.

— Не! — извика Еме. — Не можете да направите това! И аз съм конфедератка като вас. Янките ме държаха затворена и успях да избягам. Защо ще наранявате свой човек?

— Това не е наша война, госпожичке — изсмя се Роли. — За мене няма значение кой ще живее и кой ще умира. Единствените, които имат полза от тая война, са богатите плантатори, които искат да си задържат робите. Никога през живота си не съм имал роби.

— И аз — допълни Кълън.

— Така че можем да се възползваме от войната за себе си — продължи Роли.

— Може ли аз да я имам първо? — запита Кълън. — След тебе нищо свястно не остава.

— Нито ти, нито аз — озъби се Роли. — Тоя патрул на янките, дето го видяхме преди малко, още се мотае наблизо, не ми се иска да ме хванат. Може да има и конфедератски патрули. Напоследък нито янките, нито конфедератите ни обичат.

— Защо просто не ме пуснете? — запита Еме. — Може би по-скоро ще съм ви в тежест.

Роли се изсмя с дълбок, противен смях, от който по гърба на Еме полазиха тръпки.

— Ще има да вземаш. Отдавна не съм бил с жена.

— Откакто хванахме оная, черничката, дето се криеше в гората — припомни си Кълън, облизвайки устни. — Цял разкош ще е да чукаме бяла жена.

Еме реши, че няма да допусне да стане тяхна жертва. Обърна се и побягна навътре в гората, надявайки се да се скрие сред дърветата и в настъпващия мрак. Задъхана, тя бягаше с всички сили и чуваше как Роли и Кълън тичат по стъпките ѝ. Подлудяла от страх, с треперещи от изтощение крака, тя отчаяно търсеше къде да се скрие от двамата

негодници, които все така бяха по петите ѝ. Едва не припадна от облекчение, когато зърна едно огромно паднало дърво, което ѝ се стори кухо. Падна на колене и се пъхна отдолу, скривайки се изцяло в тъмната, влажна хралупа.

Като се постара да не мисли за пълзящите твари, които сигурно населяваха гниеция паднал ствол, Еме укроти забързаното си дишане. Но да лежи тук неподвижна във все по-сгъстяващата се тъмнина беше истинско мъчение за нея.

След броени мигове Кълън и Роли минаха покрай падналото дърво — толкова близо, че чу стъпките им. Тя остана да лежи мирно доста време, след като те се отдалечиха, страхувайки се да излезе от благословеното си скривалище, защото мъжете можеше да се върнат и да я намерят.

Защо изобщо беше избягала от Ник, запита се тя. Какво я беше накарало да мисли, че ще може да го забрави? Защо не беше преценила, че е напълно възможно да срещне дезертъори, които нападат невинни хора? Нима беше осъдена да стане жертва на похищение и смърт в зората на живота си, когато синът ѝ още имаше нужда от нея? Еме благодари на бога, че беше пратила Бранд обратно при баща му. Ако тези отчаяни мъже го бяха хванали, можеше да го убият, за да не им се пречка. Накрая изтощението я овладя и тя потъна в дълбок сън.

В същия момент във „Високите дъбове“ Ник се взираше в Бранд, така облекчен, че болестта е чисто и просто шарка. Засмя се на глас. Беше си представял какви ли не страшни болести, но нито за миг не помисли за нещо толкова обикновено за децата като една шарка. Разбира се, това не означаваше, че момчето е извън опасност. Но с подходящо лечение щеше да се възстанови напълно. Много се беше уплашил, когато Савана се върна във „Високите дъбове“ с детето, изгарящо в треска. Сигнал до заключението, че Бранд е негов син, Ник се уплаши да не го загуби, преди да е имал възможност да го опознае.

Прокара пръсти през черната си коса. Мисълта за Еме го вбесяваше и това се виждаше по намръщената му физиономия. Искаше му се да ѝ извие врата, задето беше застрашила живота на детето. Във „Високите дъбове“ за него имаше достатъчно храна и беше в пълна

безопасност. Не знаеше ли Еме, че той никога няма да допусне нещо да се случи на момчето? И защо беше избягала? Той не се беше отнасял зле с нея, искаше само да я обича, не да си навлече омразата ѝ. За съжаление, фактът, че беше янки, ѝ стигаше, за да го мрази. И никак не му помагаше обстоятелството, че преди пет години я беше изоставил с дете в корема.

Боже господи, никога нямаше да си прости, че беше взел девствеността ѝ и си беше отишъл след една нощ на невъобразима наслада. Макар че после я беше търсил, сега тази мисъл не му донасяше успокоение. Чисто и просто я беше изоставил. И когато пак я беше открил във „Високите дъбове“, отново си беше спечелил омразата ѝ, като се беше превърнал в заплаха за нея и сина ѝ... неговия син. За бога, Бранд беше негов син! Чувстваше го с всяка пора на силното си тяло. Някой ден, закле се той, щеше да накара Еме да признае това.

— Ще се оправи, капитане, момченцето ми ще се оправи — каза Савана, когато видя Ник да стои до леглото на Бранд. — Иска ми се да мога да кажа същото и за Еме. Това дете е в голяма опасност. Чувствам го в тия стари мои кости.

Вниманието на Ник се изостри.

— Какво искаш да кажеш, Савана? Знаеш ли нещо, което аз не знам?

Савана поклати отрицателно глава.

— Просто казвам какво ми казват старите ми кости.

Тревожно изражение помрачи лицето на Ник.

— Страхувам се, че може да си права, Савана. Сама жена винаги е лесна плячка на дезертъори, разбойници и всякакви отрепки. Еме сигурно не е била с всичкия си, за да избяга от „Високите дъбове“.

— Не, сър, сигурно не е била. Не си е с акъла още откакто се появихте на вратата.

И тя му хвърли поглед, изпълнен с обвинение.

Ник се изчерви, безмълвно съгласявайки се със Савана.

— Ще я намеря, Савана. Сега, когато знам, че Бранд не е тежко болен, мога да тръгна веднага. Ще можеш ли да се грижиш за него, докато ме няма?

— Не се тревожете за Бранд, той ще се оправи. Страх ме е за Еме. Грижа се за нея още откакто беше бебе, само тя ми е останала на

тоя свят.

— Ще я намеря, Савана — каза твърдо убеден Ник.

Обърна се и излезе от стаята. Прекара остатъка от деня, давайки инструкции на лейтенант Дил, после отдели няколко часа да поспи, което му беше абсолютно необходимо, преди да напусне „Високите дъбове“ призори на следващата сутрин. Тъй като всички войници му бяха необходими за патрулите, които проникваха дълбоко на територията на конфедератите, Ник реши да тръгне сам. Нямаше представа колко близо е стигнала Еме до линиите на конфедератите, затова сметна, че не бива да излага на опасност живота на хората си в една мисия, която беше важна само за него. Макар че беше обещал на полковника, че ще държи Еме под строг надзор, основната причина да иска да я намери беше свързана предимно с нейната сигурност, а не толкова с желанието на полковника. Нямаше да си прости, ако ѝ се случеше нещо лошо.

Изруга дъжда, който беше превърнал пътя в блато. Макар сега да не валеше, макар слънцето да грееше ярко, гъстата кал и дълбоките ровове затрудняваха движението му. Помисли как Еме се придвижва из калта без кон и пришпори животното си. До момента не беше видял нищо, което да подсказва, че Еме е минавала по този път. Помисли, че тя може да е тръгнала направо през гората, но реши да върви по пътя, докато не наближи територията на конфедератите. Тъй като наскоро беше водил патрула си из тези местности, от опит знаеше къде са линиите на противника.

Около пладне срещна патрул на съюзната армия. Веднага позна капитана и двамата се поздравиха приятелски.

— Брус Бърч, какво правиш тук толкова близо до линиите на конфедератите? Мислех, че си с генерал Шърман.

— Радвам се да те видя, Ник — отвърна Брус. — Отскоро ме прехвърлиха. Сега трябва да ловя конфедерати дезертъори. Нападнат околните ферми, грабят и убиват. Няма и седмица, двама дезертъори убили един фермер и изнасилили жена му — пред децата им. Искам да хвана тези мъже, Ник, непременно трябва да ги хвана.

— Отдавна ли обикаляш тук? — запита Ник.

— От няколко дни — отвърна Брус. — И няма да си тръгнем, докато не заловим тези двамата.

— Да сте виждали наблизно една жена? — запита Ник с надежда.
— Красива млада жена с руса коса и светлокафяви очи?

Бърч потърка замислено брадичката си.

— Не съм сигурен дали е същата жена, която търсиш, обаче вчера видях една жена. Но не беше сама. С нея имаше една слугиня и болно дете. Каза, че отиват да търсят лекар. Какво е направила?

— От няколко седмици е под мой надзор — каза Ник, внимателно избягвайки да споменава факта, че Еме е шпионка. — Тръгна без мое позволение и непременно трябва да я намеря. Прати болното си дете и слугинята обратно във „Високите дъбове“, където сме разквартирувани, и замина сама.

— Сама? — повтори Бърч, поклащайки глава с явно неодобрение. — Глупаво е било от нейна страна. Наоколо се навъртат опасни мъже.

— Трябва да я намеря, Брус, преди да й се е случило нещо лошо. Сигурен ли си, че наблизно има дезертъори?

Бърч кимна.

— Зърнахме ги вчера, но ни се изплъзнаха, скриха се в гората. Тъкмо щях да наредя на войниците да тръгнат да претърсват, когато те видях.

Внезапно предчувствие стресна Ник.

— Имаш ли нещо против да дойда с вас?

— Напротив. — Бърч издаде заповед и патрулът потъна сред гъстия храсталак. Двамата с Ник потеглиха редом. — Каква ти е тази жена, Ник? Чух, че си се сгодил за дъщерята на генерал Блекуел.

— Дълга история, Брус. Достатъчно е да кажа, че отношенията ни с Еме са доста сложни. Колкото до Реджина Блекуел, съмнявам се, че ще си подхождаме.

— Значи така — проточи Брус. — Твоята Еме трябва да е забележителна жена, за да се откажеш от генералската дъщеря. Предполагам, южнячка е.

— Напомни ми да ти разкажа цялата история, след като свърши войната — каза Ник, не желаейки да говори за Еме, когато чувствата му бяха още толкова кипящи. — Най-важното сега е да я намеря.

Еме се събуди с чувството, че бавно се задушава. Видя светлина пред себе си и в пристъп на паника си спомни, че снощи се беше

укрила под един паднал ствол, за да избяга от Кълън и Роли. Насочи се към светлината, подаде глава и предпазливо се огледа на всички страни. Не видя жив човек, затова излезе и се опита да се свести, застанала на треперещите си крака.

Намръщи се и се помъчи да си спомни в коя посока бяха линиите на конфедератите. Решавайки, че се е загубила, тя тръгна напосоки, като се оглеждаше за Кълън и Роли. Беше прекарала отвратителна нощ в една мизерна хралупа и нямаше намерение да се остави пак да я хванат. Но за съжаление злата съдба беше решила другояче. Докато се опитваше да намери пътя и да излезе от гората, усети как някой се хвърля изотзад и я хваща за косата.

— Пипнах я! — изграчи Кълън.

Еме извика от болка, но ръката на Роли запуши устата ѝ.

— Млъквай, кучко! Да не искаш янките да ни извият вратовете?

Точно в този момент Еме не би имала нищо против да види някой янки.

— Мърдай — заповяда Роли и я бутна. — Да не мислиш, че можеш да ни избягаш?

Тъй като вече се беше напълно развиделило, Еме можа добре да огледа нападателите си.

Роли, по-младият, беше висок и мършав. Изглеждаше лукав, с бягащ поглед. Черно-синя четина скриваше лицето му. Косата му висеше на мръсни кичури, дрехите му представляваха съчетание между сиви и кафяви парцали. Кълън изглеждаше десетина години по-стар от приятелчето си, но явно се подчиняваше на по-младия. Беше среден на ръст и слаб като клечка. Побелялата му коса стърчеше на всички страни, брадата му беше прошарена и рядка. Облеклото му беше също толкова окъсано, колкото и това на Роли, изтърканите му ботуши се крепяха с помощта на платнени превръзки, откъснати от дрехите.

Устата на Еме пресъхна. Трябваше по някакъв начин да убеди тези ужасни мъже да не я закачат.

— Моля ви, не ме наранявайте. Имате ли съвест? Аз съм конфедератка като вас. Съпругът ми умря за каузата.

Роли опря мръсната си ръка в гърба ѝ и я тласна силно напред.

— Млъквай. Никъде няма да ходиш. С Кълън сме се наострили като пръчове. Цялата нощ не сме спрели да мислим за тебе.

— И воните като пръчове! — извика тя с погнуса. Нямахте да им се остави лесно. — Вие сте срам за почтените южняци!

Тя се запрепъва през гората, подбутвана безмилостно от Роли, и накрая започна да чувства краката си като вдървени. Когато стигнаха една малка полянка, Роли ѝ заповяда да спре.

— Тук е достатъчно далече — реши той.

— Хайде, Кълън — обърна се той към другаря си, хвърляйки жаден поглед към Еме, — заемай се с нея. Може да се наложи да я понатупаш, обаче не се бави, че и аз нямам търпение.

— Копелета! — извика Еме през стиснатите си зъби.

— Ти кого наричаш копеле? — изрева Роли. Наведе се, вдигна роклята ѝ и прокара ръка по бедрото ѝ — Виждал ли си такава бяла кожа, а, Кълън?

Слюнка капеше от отворената уста на Кълън. Преглътна няколко пъти, преди да успее да проговори.

— Не съм.

И потърка чатала си, все така втренчен в Еме.

— Ще почваш ли или ще стоиш да зяпаш? — подвикна му Роли.

Кълън клекна пред Еме и разтвори краката ѝ, мъчейки се същевременно да развърже връзките на панталоните си. Тя успя да извика, преди той да ѝ запуши устата с ръка.

— Чу ли това? — запита Ник, спирайки под един голям клен.

— Като че ли някакво животно — предположи Бърч.

— Или жена — възрази Ник.

— Господи, нима мислиш, че...

Ник не дочака Бърч да довърши и пришпори коня си. Скаут литна напред, подчинявайки се и на най-слабото подръпване на юздата. Интуицията подсказваше на Ник, че Еме е наблизо, че има нужда от него. Инстинктът го тласкаше по посоката на звука. Но не можеше да се движи бързо и това го отчайваше. Гората беше гъста и непроходима. Накрая, вече съвсем отчаян, той скочи от седлото, върза Скаут на един храст и продължи пеша. Бърч го следваше по петите. Излязоха на една полянка и попаднаха на сцена, дошла сякаш от ада.

Кълън беше успял да свали панталоните си, но не можеше да се справи с Еме. Тя се бореше със зъби и нокти. Роли се разхождаше наоколо и се присмиваше на усилията на Кълън да я укроти. Като видя мръсните ръце на Кълън да докосват бялата плът на Еме, Ник побесня.

Изрева и се хвърли към тях. Роли реагира моментално, но Кълън беше твърде погълнат от усилията си, за да го забележи.

Ник се развъртя. Скочи към Кълън и го блъсна настрана. Шокиран, с широко отворени очи, той се търкулна и пусна Еме. Тя се надигна и оправи роклята си.

— Какво, по дяволите! — изръмжа Роли, измъкна пистолета от кобура и го насочи към Ник.

В същия момент Бърч, стигнал полянката, извади оръжието си и стреля по Роли. Пистолетът излетя от ръцете на дезертъора, изстрелът беше улучил ръката му. Бърч нямаше намерение да го убива, искаше само да го обеси заради деянията му.

Кълън се отпусна на земята, все още със смъкнати панталони, и се взря неразбиращо в Ник. Но той нямаше време за него. Хвърли се към Еме и ѝ помогна да се изправи. Тя хлипаше, цялата разтреперана, затворила очи. Ник изригна солена ругатня, когато забеляза драскотините по ръцете и лицето ѝ. Хората на Бърч, чули гърмежа, вече изпълваха полянката и се заеха с дезертъорите. Но Ник не забеляза нищо от това.

— Всичко е наред, Еме, няма да ти направят нищо повече — заговори ѝ той успокоително, притиснал я в прегръдките си. — Тихо, скъпа, не плачи, сега си в безопасност.

Интимната сцена привлече вниманието на войниците, затова Бърч нареди да отведат веднага пленниците. Войниците нерешително се отдалечиха, оставяйки Бърч, Ник и Еме сами на полянката.

— Тя добре ли е? — запита Бърч съчувствено.

Гласът му беше изпълнен със състрадание към красивата жена, която Ник прегръщаше толкова нежно.

— Струва ми се.

Всъщност, Ник не беше сигурен дали Еме не е била изнасилена. Нямаше представа колко време е била пленница на тези дезертъори или какво са сторили с нея, докато е била в тяхна власт. Но знаеше, че сега тя не е в състояние да отговаря на никакви въпроси. Освен това, не искаше да я излага пред Бърч.

— Нали няма да имаш нищо против да ви оставя? Искам да закарам тия негодници в щаба, колкото може по-скоро.

— Разбира се — увери го Ник. — Аз ще отведа Еме обратно при сина ѝ във „Високите дъбове“, щом бъде в състояние да пътува.

Бърч кимна, осъзнавайки, че Ник може да защити и себе си, и Еме, ако стане нужда.

— Тогава тръгвам. Потърси ме, след като свърши войната, Ник, ако не се видим и преди това.

Той се обърна и се отдалечи сред дърветата към мястото, където беше оставил коня си.

През цялото това време Еме държеше лицето си скрито на рамото на Ник и тихичко хлипаше. Знаеше какво са видели янките и изгаряше от срам. Никак не искаше да се показва слаба и уязвима пред тях, но беше благодарна, че дойдоха точно навреме, за да я спасят. Еме, погледни ме — изрече меко Ник. Тя поклати глава. — Моля те, скъпа, трябва да знам какво са ти причинили. Да те заведе ли на лекар? Има лекар в щаба.

Еме си възвърна гласа.

— Не, никакъв лекар. Добре съм.

Ник я изгледа скептично.

— Сигурна ли си? Тези... тези негодници изнасилиха ли те?

Тя поклати глава в яростно отрицание, но той още не се решаваше да ѝ повярва. Полека вдигна брадичката ѝ и впи поглед в кехлибарените ѝ очи. В изражението му се четеше неприкрито вълнение, докато очите му тревожно опипваха лицето ѝ.

— Всичко е наред, Еме, можеш да ми кажеш истината.

— Първо ми кажи за Бранд — отвърна тревожно Еме. — Добре ли е? Савана доведе ли го навреме във „Високите дъбове“? Моля те, Ник, не ме дръж в напрежение.

— Бранд е добре, Еме, наистина. Стоях до него, докато не се уверих, че ще се оправи. Има шарка. Савана е сега при него.

Еме като че ли се сгромоляса вътрешно и захлипа от облекчение.

— Толкова се уплаших за него.

Тя скри лице в ръцете си, после погледна отново към Ник и сълзи потекоха по бузите ѝ. Плачеше от облекчение заради Бранд и заради това, че беше спасена от Ник. Болката от това, че през всичките тези години го беше мразила, я разкъсваше. Още ли изпитваше тази омраза, запита се тя. Години наред я беше подхранвала. Боже господи! Проблясъкът, който освети като мълния потайностите на сърцето ѝ, едва не я заслепи. Не! Не можеше да е любов... не беше възможно! Не би допуснала това да се случи.

— Еме, ти не ми отговори — изрече Ник със загрижен тон. — Какво ти направиха тези мъже?

Тя преглътна и отговори:

— Нищо. Не са ме наранили. Избягах им вчера и цялата нощ се крих в един кух дънер. Хванаха ме отново тази сутрин, но ти пристигна навреме.

Напрежението в погледа му пробуди у нея смуцаващото усещане, че е уязвима. Но когато тя не отмести очи, той като че ли ѝ повярва.

— Слава богу. Като видях онзи мъж да те... малтретира, така се уплаших...

Влага проблесна в ъгълчетата на очите му, подозрително приличаща на сълзи, но Еме бързо отхвърли мисълта, че такъв силен мъж като Ник може да плаче. Мъжете не плачат.

— Можеш ли да вървиш?

— Да — отвърна Еме и се облегна с цялата си тежест на него. Той се вгледа в лицето ѝ, питайки се дали драскотините са от това, че се беше крила в кухня дънер, или от ударите на онзи негодник. Косата ѝ представляваше объркана маса, по кожата и дрехите ѝ имаше парченца гнило дърво и петна от трева.

— Наблизо има един поток, можеш да се изкъпеш, преди да се върнем във „Високите дъбове“ — предложи той. — В последните седмици бродих доста из тези гори и вече ги познавам добре. Искаш ли да се изкъпеш?

— Да.

— Радвам се, че ми вярваш достатъчно, за да пратиш Бранд при мене — изрече той след няколко мига мълчание. — Но това, което не разбирам, е защо реши да избягаш от „Високите дъбове“.

— Не виждаш ли? Трябваше.

Думите се изтръгнаха от дъното на измъчената ѝ душа.

10

Потокът беше по-близо, отколкото Еме предполагаше. Разбира се, тя знаеше, че това е ръкав на река Чатахучи, която минаваше през плантацията ѝ, но беше изгубила ориентация, докато Роли и Кълън я влачеха през гората.

— Дай да ти видя ръцете — каза Ник.

Протегна ръце с обърнати длани и тя положи изранените си ръце в неговите. Той ги огледа внимателно с изражение на едва сдържан гняв.

— Не ме боли много.

— Ами! В дисагите имам неща за превързване. Ще ти сложа малко мехлем и ще те превържа.

Преди да стигнат до потока, Ник беше се върнал при мястото, където беше оставил Скаут.

— Няма нужда — измърмори Еме.

Обърна се към потока, не знаейки какво да направи, когато почувства ръцете на Ник на раменете си.

— Искаш ли да ти помогна да се съблечеш?

Той не дочака отговора ѝ, а започна да разкопчава кукичките на гърба на роклята.

— Ник, почакай, ами ако някой ни открие? Ако има още дезертъори, които да се крият наблизо в гората?

— Не се тревожи, скъпа, ще те пазя. Но сериозно се съмнявам, че някой ще ни обезпокои. Бърч и патрулът му от няколко дни претърсват района за дезертъори. Негодниците, които те нападнаха, сигурно са били последните. Няма вероятност други да се навъртат наоколо.

Увереността на Ник като че ли вдъхна сигурност на Еме. Тя смъкна роклята от раменете си, свали скъсаната фуста и влезе във водата, облечена в тънката си риза. Нагази до колене, гмурна се и след миг излезе с пръхтене.

— Студено е.

— Ще се освежиш, преди да тръгнем обратно към „Високите дъбове“.

Наистина беше прекрасно, призна пред себе си Еме, така освежително за изподраната ѝ кожа. За миг забрави целия ужас от преди малко и причината, която я беше накарала да напусне „Високите дъбове“, докато обръщаше лице към слънцето и се плискаше в студената вода.

Ник не можеше да откъсне очи от тази морска нимфа, лудуваща в плиткия поток. Гърдите ѝ под ризата бяха високи и меко заоблени и той си спомни как съвършено прилягаха в дланите му. Искаше да запрати предпазливостта по дяволите и да нагази при нея във водата, да я вдигне високо в ръцете си и да я притисне към мъжествеността си.

Искаше да я натупа, задето беше изложила себе си и Бранд на такава опасност.

Искаше да я люби, докато главата ѝ не се замае от наслада.

Искаше...

Еме.

Не съзнаваше, че беше изрекъл името ѝ на глас, когато тя се обърна и го погледна с широко отворени очи, в които се четеше въпрос. Не каза нищо, само го погледна, сякаш в отговор на неизреченото му желание. Той не дочака тя да направи първата стъпка, а сам тръгна към нея. За миг дрехите му се озоваха на земята при нейните. Еме стоеше неподвижна като статуя, когато той се приближи към нея, не можейки да помръдне, дори да беше искала. Зелено-синият цвят на водата се отразяваше в очите му. Но не само това видя Еме в напрегнатия му поглед. Тя зърна там отчаяна жажда и изгарящо желание, и нещо друго... нещо, което стигаше много по-дълбоко.

Той стоеше пред нея, горещото му тяло предаваше топлината си на ледената вода. Тя усети дъха му на лицето си, вдъхна дълбоко аромата му, затвори очи пред болката на мисълта, която се разрастваше в сърцето ѝ. Борещите се една с друга мисли замряха, когато устата му плени нейната със своя изгарящ плам. Целувката му нямаше край, устните му изгаряха шията и клепачите ѝ, после отново се връщаха на устата ѝ, похищавайки я с нежни целувки, докато дъхът не започна да не ѝ достига.

— Господи, Еме, не разбираш ли, че можех да те изгубя? Трябва да те напляскам, задето замина така, но искам само да те любя. Вече не

съм същият, откакто те намерих отново. Не знам какво става с мене, но знам, че когато те любя, получавам повече наслада, отколкото съм си мислил, че е възможно.

Еме вдигна очи над рамото му, без да казва нищо. Страхуваше се от думите, които можеше да изрече, страхуваше се да не загуби гордостта си, душата си. Но когато беше в прегръдките на Ник, не се страхуваше от нищо. Ако тези противоречиви мисли я плашеха, последната я ужасяваше. Любов и омраза — можеше ли да ги обърка?

— Кажи нещо, Еме, каквото и да е — замоли я Ник, смутен от мълчанието ѝ.

Нима още беше в шок от неотдавнашното изпитание?

Тогавя тя го погледна с мек, блеснал поглед. Искаше да му каже, че е трябвало да избяга от „Високите дъбове“, че не е можела да си позволи да го обича, че нейният син е негов син, но не е можела да го признае от страх, че може да загуби Бранд. Отвори уста, но думите, които произнесе, бяха толкова шокиращи, в такъв контраст с мислите ѝ, че тя се усъмни в здравия си разум.

— Люби ме, Ник.

Ник изстена, реагирайки с готовност на молбата ѝ. Слабините му пулсираха, болезнено изпълнени с желание.

— Еме!

Той я зацелува, притискайки я плътно до себе си, карайки я да се изправи на пръсти, като същевременно събличаше тънката риза, за да я хвърли на обраслия с трева бряг. Когато тя отговори на целувката му, притискайки се плътно към него, той затрепери от силата на желанието си.

Тя вече не беше отпусната и неподвижна в ръцете му. Беше подлудяла, прегръщаше го здраво и почти го задушаваше в стремежа си да се слее с него. Той я хвана през кръста, вдигна я, докато гърдите ѝ се оказаха на височината на устата му, и засмука силно зърната ѝ, което я накара да извика. Тя се впи в него. Водата закипя наоколо им, когато той я пусна отново да стъпи на дъното, раздели краката ѝ и плъзна ръце нагоре по мократа вътрешна повърхност на бедрата ѝ.

Когато пръстите му я намериха, тя извика, а краката ѝ се разтрепериха. Стисна раменете му, едва дишайки, с отметната глава, а дългата ѝ руса коса се разстла във водата.

— Тихо, скъпа — изрече той, изгаряйки кожата ѝ с дъха си. — Знам какво искаш, и аз го искам.

Пръстите му се пъгнаха в нея и той усети разтърсващите я спазми, пое виковете ѝ в устата си, усещайки как нараства и се втвърдява. Вдигна я, накара я да увие крака около кръста му и влезе мощно в нея, толкова дълбоко, че усети как докосва утробата ѝ. Забил крака в пясъчното дъно на потока, той започна да влиза и да излиза с мощни тласъци, хвърляйки тялото ѝ в такава треска, че тя едва не полудя.

Плискащата се наоколо им вода увеличаваше удоволствието, докато Ник не преставаше да влиза и да излиза, търсейки да я докара до кулминация, преди сам да се отдаде на огъня на своето удовлетворение. Изведнъж той рязко излезе от нея. Всичко се развиваше бързо, прекалено бързо и имаше опасност да загуби контрол над себе си. Еме извика, протестирайки, когато той я понесе към брега, все така плътно притисната до него.

— Удоволствието тепърва идва, скъпа — обеща ѝ той, полагайки я на затревения бряг под сянката на един огромен дъб.

Тя лежеше там замаяна, взряна в слънчевата светлина, която се процеждаше през листата на дъба, не можейки да събере разпилените си мисли. Той легна върху нея, раздели коленете ѝ, започна нежно да облизва корема ѝ, а ръцете му галеха вътрешната повърхност на бедрата ѝ. Когато устата му я докосна, тя се разтрепери и извика. Усети нещо, което никога досега не беше изпитвала.

Ник държеше бедрата ѝ раздалечени, усещайки как мускулите ѝ се напрягат, докато устата му пленяваше меката плът на нейната женственост. Тя извика, разтърсена от спазми, когато той я задържа, положил ръка на корема ѝ, докато силата на кулминацията ѝ се оттече и тя остана да лежи неподвижна, без да реагира на докосването му.

— Отвори очи, скъпа — каза Ник, надвесвайки се над нея. — Искам да гледаш как свършваме заедно. Искам да знаеш кой те люби. Не искам да мислиш за покойния си съпруг, докато се любиш с мене.

Еме се смути. Да мисли за Бо, докато се люби с Ник? Това никога не ѝ беше хрумвало. Бо беше много мил, но не можеше да изтръгне силна страст от тялото ѝ. Ник беше нейният любовник, пламъкът, който гореше в нея — нейният враг. Но мислите ѝ се разбягаха, когато

той повдигна ханша ѝ и навлезе дълбоко и рязко в нея. Еме никога не се беше чувствала толкова много като част от друго човешко същество.

Той зарови лице в шията ѝ, дишайки тежко, отнесен от прилива на собственото си удовлетворение, но не толкова, че да не усети нарастващата страст на Еме. Тя реагира мигновено и той се помъчи да се овладее, докато усещаше как Еме достига до кулминацията си. Зацелува я, пъхвайки език в устата ѝ, наслаждавайки се на вкуса и аромата ѝ. Заглушените ѝ викове го възбуждаха още повече, той изстена в отговор, така близо до експлозията, че помисли, че ще умре. Изведнъж я усети да замръзва, почувства как мускулите ѝ се разтреперват, усети напрежението в тялото ѝ да се освобождава в прилив на невероятна горещина. Едва тогава позволи на собствената си кулминация да избухне. Да го потопа в забрава.

Лежеше върху нея и чувстваше как лудо туптящото му сърце забавя бесния си ритъм. Никога не се беше чувствал така спокоен, така невероятно задоволен. Надигна се на лакът и се вгледа в Еме. Очите ѝ бяха затворени, изражението — неразгадаемо, невъзможно му беше да разбере за какво мисли. Отдръпна се леко и се търкулна настрани на тревата.

— За какво мислиш? — запита, когато сърцето му се успокои и затуптя по-равномерно.

Очите на Еме се отвориха бавно. Тя премига няколко пъти, заслепена от ярката слънчева светлина, която проникваше през листата.

— За нищо — излъга.

— Не ме лъжи, Еме. След това, което преживяхме току-що, предположих, че си забравила за враждебните си чувства към мене и ще ми кажеш истината, поне веднъж. Тъкмо ти ме помоли да те любя.

Плътна червенина изби по бузите на Еме.

— Сигурно не съм била на себе си.

— Харесваш ми, когато не си на себе си — пошегува се Ник. Но думите му не предизвикаха усмивка на лицето ѝ. — Еме, защо продължаваш да ми се противиш? Искаш ме толкова силно, колкото и аз тебе. Не можеш ли да забравиш, че сме противници?

— Някои неща не могат да се забравят. Това, че си янки, е само част от проблема.

Ник въздъхна, уморен и леко ядосан, после се обърна към нея. Но Еме още лежеше по гръб, отказвайки да погледне към него. Той я дръпна към себе си нежно, но решително и се вгледа в очите ѝ.

— Каж ми за какво мислиш, Еме. Каж ми защо представлявам заплаха за тебе.

Смяташе, че знае отговора, но искаше да го чуе от нея. На лицето ѝ се изписа такъв страх, че Ник съжали, задето изобщо е попитал.

— Еме, няма да те нараня. Досега вече трябва да си се убедила в това.

— Ти вече ме нарани — изрече тя с предизвикателен тон.

— Несъзнателно.

— Какво искаш от мене?

Викът ѝ го прониза като с нож. Нямахше представа, че тя мисли за Бранд, че се страхува, че той може да ѝ отнеме сина, ако научи, че е негов баща.

Ник сви вежди, искаше да сподели с Еме подозренията си относно Бранд, но осъзна, че сега не е най-подходящият момент за това. Чувствата ѝ бяха още толкова горещи, а тя беше достатъчно упорита, за да откаже да признае истината. Един ден, каза си той, много скоро Еме ще разбере, че той не иска да нарани нито нея, нито Бранд. Ако детето беше наистина негов син, той искаше да се грижи за него. И искаше да направи нещо повече — много повече. Трудно щеше да му бъде да убеди Еме в добрите си намерения, защото тази безсмислена война го правеше неин естествен враг. Но въпросът ѝ го обезпокои. Какво всъщност искаше той от нея?

Искаше тя да признае, че Бранд е техен син. Искаше тя да престане да мисли за него като за враг. Искаше... любовта ѝ.

— Скъпа — изрече той, — не мисля, че отговорът на твоя въпрос ще ти хареса. Но и аз искам да те питам нещо — ти какво искаш от мене? Виждам, че ти харесва да се любим, но твърдиш, че ме мразиш.

Въпросът му отне въздуха от гърдите ѝ.

— Да, мразя те. Винаги съм те мразила.

— Не и когато се любиш с мене. Толкова ли ти е липсвало мъжко внимание, че да приемеш всекиго? Отдавна си вдовица.

— Приемаш твърде много неща за дадени! — избухна Еме. — Не ми трябва мъж, за да направи живота ми пълен! Имам Бранд.

— А покойният ти съпруг? Толкова ли го обичаш, че никой не може да заеме мястото му?

Еме се изчерви още по-силно.

— Разбира се, че обичах Бо, той е бащата на сина ми.

— Наистина ли?

Тръпка премина по тялото ѝ.

— Студено ли ти е?

— Не.

— Тогава отговори на въпроса ми. Бранд наистина ли е син на Бо?

— Копеле такова! Това, че си ме направил своя курва, не означава, че не съм била вярна на Бо.

— Не това искам да кажа, Еме. И много добре го знаеш.

Тя се опита да стане, но Ник положи ръка на корема ѝ и я задържа.

— Моля те, Ник, не ми причинявай това. Въпросите ти не водят доникъде.

— Мислиш ли за Бо, докато се любиш с мене?

Ник нямаше представа откъде му дойде този въпрос, но не можа да се сдържи да не го зададе.

Почувства как мускулите ѝ се стягат под дланта му.

— Аз... не.

Защо не можеше да го излъже?

Ник искаше да ѝ повярва, но тя го беше лъгала за толкова много неща, че той не можеше да вярва много на думите ѝ. Изведнъж това престана да има значение, защото плътта под дланта му беше топла, русите косъмчета между краката ѝ бяха влажни и приканващи. Той я желаше отново. Желаше я така отчаяно, че свят му се зави.

— Няма значение — изрече той задавено. — Дори да мислиш за Борегар Тревър в най-интимните ни моменти, ще те накарам да го забравиш. Ще те любя отново и когато свърша, само моето име ще бъде на устните ти и в мислите ти.

Той хвана седалището ѝ и отново се озова върху нея. Вече беше твърд и пулсиращ, когато навлезе в нейната мекота. Не можеше да си припомни друг път, когато толкова скоро да е бил отново готов за действие. Само Еме имаше властта да сведе съществуването му до яростна жажда и властен глад.

— Разтвори крака, скъпа.

Тя се поколеба само миг, преди да го възседне. Тогава той стисна седалището ѝ и рязко я дръпна към себе си, като я разпъваше и изпълваше, изтръгвайки въздишка на наслада от устните ѝ.

Еме изгуби представа за времето, докато отново се отдаваше на дивия изблик на трескава наслада, която само този мъж беше в състояние да ѝ даде.

Нейният враг.

Нейният любим.

— Ник!

Той се усмихна вътрешно. Името му, изтръгнало се от устните ѝ, беше като музика за ушите му. За първи път беше абсолютно сигурен, че никой друг мъж не изпълва мислите ѝ.

Не мина много време, преди да се отправят към „Високите дъбове“. Еме яздеше замислена и мълчалива, седнала пред Ник на широкия гръб на Скаут. Имаше много неща, за които да мисли, макар че никое от тях не беше успокояващо. Беше се държала разпуснато с Ник, казваше едно, а мислеше друго. Беше го молила да я люби, когато всъщност искаше той да бъде възможно най-далече от нея. Това искаше, нали? Да бъде колкото може по-далече от Ник Дръмънд, докато той престане да изпълва душата и тялото ѝ. Докато вече не представлява заплаха за нея и сина ѝ. Но вместо това тя безумно му се предлагаше, реагираше му така, че оставаше без дъх, и се държеше като същинска курва.

Ник изведе Скаут на пътя, не виждаше защо да яздят сред гората, където напредваха трудно и бавно. Ако имаше късмет, щяха да стигнат във „Високите дъбове“ малко след смрачаване. Но внезапно, точно преди да започне да се свечерява, завая дъжд, и се наложи да потърсят подслон. Еме разбра, че са близо до плантацията на Пиндър, където беше прекарала една нощ заедно с Бранд и Савана, и Ник подкара Скаут нататък. Прекараха нощта в руините на обора. Еме не протестира, когато той я притегли в прегръдките си и спря треперенето ѝ със своята топлина.

— Спи, скъпа, сигурно си изтощена.

Еме беше изтощена. Но не чак толкова.

— Ник, какво наистина искаш от мене? — запита тя.

Очите му блеснаха в яркозелено. Очите на дявола.

— Тебе, Еме. Искам тебе.

Стигнаха „Високите дъбове“ по пладне на следващия ден. Завариха невероятно оживление. Лейтенант Дил веднага притича към тях.

— Слава богу, че се върнахте. Тъкмо щях да пращам хора да ви търсят. Получихме заповеди от щаба.

Ник слезе пръв, после свали Еме от седлото.

— Какви заповеди?

— Местят ни.

Вниманието му веднага се изостри.

— Напускаме „Високите дъбове“? И къде ни пращат?

Дил погледна предпазливо към Еме. Ник веднага разбра, че той вече не ѝ се доверява.

— Бранд сигурно с нетърпение чака майка си, Еме. Защо не идеш при него?

Еме не можеше да ги обвинява, че не ѝ вярват, но я заболя, че става обект на такова явно презрение от страна на един янки. На път към къщата се размина със сержант Джоунс. Той не каза нищо, но погледът му беше невероятно красноречив. Тя се опита да не обръща внимание на киселите физиономии на войниците, бързайки да влезе в къщата.

Бранд още беше доста болен, но личеше, че скоро ще се възстанови. Тя влезе в спалнята му и намери Савана, надвесена над него. Когато се приближи към леглото, той подскочи.

— Мамо! — И протегна ръце към нея. — Къде беше? Казах на капитан Дръмънд, че знаеш как да ме излекуваш. Толкова се радвам, че те е намерил.

— И аз се радвам, скъпи — каза напълно сериозно Еме. Как беше могла да повярва, че като остави Бранд с Ник, всичко ще бъде наред? Сигурно е била невероятно отчаяна и глупава, че да го прати обратно във „Високите дъбове“ сам, без нея.

— Надявам се, че си си научила урока, скъпа — измърмори Савана. — Капитани Дръмънд побесня, като научи, че си изчезнала. Искаше веднага да тръгне да те търси, но не се реши, докато не разбра, че с Бранд всичко ще е наред. Обича това дете, сякаш е негово собствено.

— Савана! Внимавай какво говориш!

— Е, да не би да лъжа? — отвърна Савана нацупено. — И ти щеше да го видиш, ако не беше такъв инат. Не мисля, че той иска да ти навреди с нещо, миличка. Защо не му кажеш?

— Не знам за какво говориш — заупорства Еме.

И се обърна отново към сина си, за да не даде възможност на старата бавачка да продължи разговора.

— Мамо, капитан Дръмънд ли те доведе?

— Да, скъпи, той ме доведе.

Бранд се усмихна едва-едва. Лицето му беше покрито с толкова много червени петна, че приличаше на гримиран клоун.

— Сърби ме, мамо.

— Ще кажа на Савана да забърка сода за хляб и вода, за да те намажем и да спрем сърбежа. А ти внимавай да не се чешеш.

— Искам да видя капитан Дръмънд.

Еме раздражено сви устни.

— Сигурна съм, че той си има какво да върши, а не да забавлява едно болно дете.

— Не говори вместо мене, Еме — чу се гласът на Ник, който тъкмо влизаше в стаята, за да чуе забележката й.

— Отивам за содата — каза Савана.

Излезе възможно най-бързо от стаята, за да не увеличава и без това нарастващото напрежение между Еме и Ник.

— Как си, Бранд? — запита Ник, приближавайки се към леглото на момчето.

— Не чак толкова зле, сър.

Гласът му трепереше от болестта, която още вилнееше в тялото му.

— Сега майка ти е тук, тя ще се грижи за тебе.

Бранд възприе думите му по-скоро като сбогуване.

— Заминавате ли, сър?

Ник се учуди на схватливостта на момчето.

— Да, Бранд. Скоро заминавам, но искам да се постарая да оздравееш.

Стори му се, че детето всеки момент ще се разплаче.

— Ще се опитам, сър. Ще дойдете ли пак?

— Обещавам ти, синко, че ще се върна. — Произнесе тези думи, без да отмества очи от тези на Еме. — Може да е чак след като свърши

войната, но непременно ще се върна във „Високите дъбове“.

— Не обещавай нещо, което нямаш намерение да изпълниш — изшептя гневно Еме.

— Винаги държа на думата си. — Нито искрица чувство не трепна в зелените му очи, в тях се четеше единствено увереността на мъж, който знае какво иска. — А сега, ако ме извините, имам да прочета няколко съобщения.

Лейтенант Дил чакаше Ник в кабинета му.

— Заповедите пристигнаха тази сутрин — каза той, подавайки му плик с официални документи.

Ник веднага го отвори и пробяга с очи по редовете.

— Трябва да се присъединим към част от армията на Шърман в Джоунсбъро, на юг от Атланта — изрече той бавно. — Там се срещат четири важни железопътни линии и завземането им е много важно за победата над Конфедерацията. Генерал Шърман смята, че ако прекъснем жп линиите и осуетим доставките на припаси и оръжия, можем да очакваме бързо падане на Атланта и другите важни градове.

— Кога заминаваме? — запита Дил.

— Утре призори. Атаката е определена за 30 август. Имаме време само колкото да се срещнем с основната част от армията, преди да влезем в бой. Докато атакуваме Джоунсбъро, друга част от армията на Шърман ще обкръжи Атланта и ще накара конфедератите вътре да капитулират.

— Краят приближава, нали, сър?

— Господ да е на помощ на Юга, лейтенанте, защото, боя се, краят наистина приближава. Не само краят на войната, но и краят на цял един начин на живот. Погрижи се лагерът да бъде вдигнат по устав и хората да се приготвят за тръгване утре призори. Искам всичките запаси от храна да останат за госпожа Тревър.

Беше много късно, когато Еме слезе на пръсти по стълбите. Беше разбрала, че Ник напуска „Високите дъбове“, но не знаеше нищо повече. Не беше го виждала след разговора в стаята на Бранд. Не го беше чула и да минава покрай нейната спалня. Когато стигна до кабинета, забеляза слабата светлина, излизаща изпод вратата. Не почука, а направо натисна дръжката и влезе съвсем тихо. Видя Ник наведен над някаква карта, потънал в дълбок размисъл. Все пак той усети присъствието ѝ и вдигна очи.

— Влез, Еме.

— Вярно ли е? Наистина ли заминаваш?

Беше облечена в свободна бяла рокля, която по-скоро я разголваше, отколкото да я прикрива. Ник загуби нишката на мислите си, припомняйки си с пределна яснота всяка разкошна подробност от тялото ѝ под тънката дреха.

— Да се надявам ли, че ще ти липсвам?

Тя нарочно пренебрегна въпроса му.

— Ще има ли сражение?

— Това е нещо, за което не мога да говоря.

— Какво ще стане с мене, когато заминеш? Ще дойдат ли да ме отведат в затвора?

— От това ли се страхуваш? Да не те отведат в затвора?

— Бранд има нужда от мене.

— Известно ми е.

— Ако в душата ти има поне капчица състрадание, ще ме оставиш във „Високите дъбове“. Не съм шпионка, вече не застрашавам янките.

— И това ми е известно. Затова ли дойде, да ме убеждаваш да те оставя във „Високите дъбове“?

— Знам при какви условия ме освободи. Трябваше да остана под твой надзор, докато не заминеш отук. Но никой не каза какво ще стане с мене, когато заминеш.

— Нищо няма да стане с тебе, Еме. Вече сигурно никой не си спомня името ти. Убедих полковника, че ти вече не си заплаха за нашата сигурност. Никога не съм искал да те пращам в затвора.

— Никога... — Еме всеки момент щеше да избухне. — Копеле такова! Подведе ме да смятам, че ще ме пратиш в затвора, ако не ти стана...

— Любовница.

— ... курва!

— Еме, говорех съвсем сериозно, като казах, че ще се върна след войната. Между нас има твърде много неща, за да се разделим и никога повече да не се срещнем. Имаме твърде много спомени. И Бранд. Знам, че не ти се иска да го признаеш, но в сърцето си чувствам, че би могъл да бъде мой син.

— Не! Не смей да си помисляш подобно нещо! Бранд е син на Бо.

— Нямам време сега да споря за това, но един ден ще науча истината. Ако излезе, че Бранд е мой, можеш да бъдеш абсолютно сигурна, че ще искам да отгледам собствения си син.

Еме замръзна, страховете ѝ се възвърнаха. Ако Ник разбереше, че Бранд е негов син, щеше да ѝ го отнеме. Той усети, че тя се уплаши, но не можа да разбере от какво. Толкова много ли го мразеше, че да откаже да се омъжи за него, за да отглеждат заедно сина си? Не можейки да понесе мисълта, че ще загуби детето си, тя се обърна, готова да избяга.

— Еме, почакай! — Той я настигна при вратата. — Възможно е да не изляза жив от битката. Направих ново завещание. В чекмеджето на бюрото е. Ако умра, го занеси на адвоката ми в Чикаго, името е написано на плика.

— Не ме интересува завещанието ти.

Мисълта, че той може да умре, беше твърде болезнена за нея.

— Въпреки това, искам да ми обещаеш още сега, че завещанието ми ще стигне до моя адвокат.

— Аз... много добре.

Тя го загледа втренчено, искаше да се хвърли в прегръдките му, да го моли да я люби, да му каже, че Бранд е негов син. Но се страхуваше от последиците. Той я беше направил своя курва, беше откраднал сърцето ѝ и тя се закле, че никога няма да допусне да ѝ отнеме и сина.

— Това ли е всичко, скъпа? Няма нежно сбогуване, нито прощални думи, ако умра в боя?

— Не искам смъртта ти, Ник.

Думите ѝ бяха изречени с такова дълбоко убеждение, че Ник ѝ повярва.

— Тогава ме целуни, скъпа. Целуни ме заради всичките тези пропиленни години, преди отново да се открием един друг. Целуни ме и ме накарай да повярвам, че наистина те интересува какво ще стане с мене.

Тя се вгледа в устата му, в тези плътни, чувствени устни, които ѝ даваха толкова много удоволствие. Той чакаше. И тогава тя се наведе напред бавно, ужасно бавно и докосна с устни неговите. Шокът от

докосването им накара цялото ѝ тяло да затрепти. Тя запомняше очертанията на устните му с езика си, попивайки вкуса им, за да го запомни за цял живот.

Дълъг, мъчителен стон се откъсна от гърлото на Ник, който повече не можеше да се сдържа. Сграбчи я и я притисна към твърдата стена на гърдите си. Отвърна на целувката ѝ с целия жар на огромното си тяло, притискайки я към себе си, изгаряйки я с топлината си, която проникваше през тънката материя на роклята ѝ. Грабна я на ръце, отвори вратата с крак и се заизкачва по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Когато стигна стаята ѝ, я хвърли на леглото, твърде възбуден, за да се занимава с дрехите. Освободи се, вдигна роклята ѝ над кръста и навлезе мощно в нея. Поддавайки се на страстта му, Еме извика и се притисна към него, за да посрещне тласъците му.

На следващата сутрин, когато тя се събуди, него вече го нямаше.

11

Два дни след като Ник и войниците му напуснаха „Високите дъбове“, в околността започна да се чува застрашителен топовен грохот. За Еме това означаваше само едно. Битката за Атланта наистина беше започнала. Шърман беше твърдо решен да изгони конфедератите от града и войската му вършееше из околностите, без да щади нищо по пътя си. Тъй като Ник вече не беше във „Високите дъбове“, за да опази имението да не бъде разрушено от войниците на Съюза, Еме се молеше дано нашествениците да имат други намерения и домът ѝ да бъде сметнат за твърде незначителен, за да го подлагат на опустошение.

Колкото до Ник, сега тя научи, че е получил заповед да влезе в битката за Атланта и можеше вече да е убит. Тази ужасна мисъл я накара да потръпне. Не искаше смъртта му. Само искаше той да не се доближава до сина ѝ. Еме усещаше огромна вина, задето не беше казала на Ник, че Бранд е негов син, когато животът му беше изложен на такава опасност. Мъжът има право да знае, че е създал дете, но дълбоко в себе си тя се страхуваше, че може да загуби Бранд и това я възпираше да признае истината дори когато Ник настояваше.

Той беше казал, че ще се върне, и тя нито за миг не се съмняваше, че ще го направи, макар и само да я притиска с въпроси, на които не ѝ се искаше да отговаря. Ако разбереше, че Бранд е негов син, това щеше да застраши самото му съществуване. Какво щеше да стане с нея тогава, запита се Еме. Нито веднъж беше чула думата „любов“. Той се любеше с нея така, сякаш държеше много на нея, но не беше казал и дума за брак. Бракът между тях поне щеше да позволи двамата заедно да отгледат Бранд.

Но ти мразиш Ник Дръмънд, шепнеше един вътрешен глас.

Еме се изсмя презрително. Как би могла да мрази един мъж и същевременно да го обича до полуда? Как можеше така отчаяно да копнее за докосването му и същевременно да го ненавижда?

Кога омразата ѝ се беше превърнала в любов?

В края на август 1864 към „Високите дъбове“ започнаха да прииждат бегълци. Всички бяха конфедерати, евакуирали се от Атланта с армията на генерал Худ. Някои бяха ранени, други просто изтощени от атаката на армията на Шърман срещу жп линиите и града, трети просто се бяха уморили да гледат смърт и разрушения. Повечето идваха да търсят храна и вода по пътя си към някакво неизвестно бъдеще с цел да се прегрупират и да продължат борбата. Но почти всички, с които говореше Еме, бяха убедени, че Югът е обречен. След един разговор с капитан от конфедератската армия и неговия помощник тя разбра колко е загънал Югът, борейки се да остане самостоятелна територия. Получи и неясна представа къде би могъл да се бие Ник.

— Бойното поле е осеяно с мъртъвци — каза капитан Фелдън, когато тя започна да го разпитва.

Далечният поглед в почти безизразните му сини очи я плашеше. Лицето му беше сиво като изпокъсаната му униформа, той изглеждаше безкрайно изтощен.

— Отстъпва ли конфедералната армия? — запита Еме.

— Шърман изтегли цялата си армия от окопите край Атланта и тръгна към жп линиите в Джоунсбъро — отвърна Фелдън с треперещ от мъка глас. — Можехме да се преборим, ако генерал Худ, който беше пратен вместо генерал Джонсън, знаеше какво става. Но Худ мислеше, че Шърман се оттегля на север. Можехме да ги бием, ако бяхме атакували, докато те сменяха позициите си. Но едва когато Шърман отрязва пътя на влаковете, Худ разбра къде е врагът. Прати два корпуса да ги спрат. Загубихме много хора, нападението беше неуспешно. На другия ден Шърман контраатакува и ни смаза. За да не попаднем в капан, Худ заповяда Атланта да се евакуира.

— Много убити ли има от двете страни?

— И в Атланта, и в Джоунсбъро паднаха много, но силите на Конфедерацията претърпяха по-големи загуби. Чух, че подпалили Атланта и голяма част от града изгоряла. Повечето цивилни вече са избягали, но жертвите сред войската са огромни. По улиците лежат мъртви или умиращи и конфедерални, и съюзни войници.

След като се подкрепиха с храната и напитките, които им бяха предложени, капитан Фелдън и помощникът му продължиха по пътя

си, оставяйки Еме дълбоко замислена. В Атланта ли е Ник или в Джоунсбъро? Мъртъв ли е или жив? Не можеше да разсее ужаса, който тегнеше в сърцето ѝ.

Бранд оздравя от шарката и поради някаква необяснима причина прекарваше часове наред на верандата, загледан в дългата алея, която водеше към главния път. Когато Еме го запита какво търси, отговорът му я стресна.

— Гледам за капитан Дръмънд, мамо. Той обеща да се върне. Нали не мислиш, че му се е случило нещо?

Еме не можа да намери думи. Знаеше, че Бранд е привързан към Ник, но кога този янки беше успял да стане толкова важен за сина ѝ? Макар че помежду им имаше кръвна връзка, тя нямаше представа, че Бранд може да я усеща. Ако Ник загинеше във войната, той щеше да бъде лишен и от истинския си баща, както беше лишен от приемния. Нищо честно нямаше във войните.

На втория ден на септември Бранд, кацнал на парапета на верандата, забеляза един фургон, който бавно свръщаше към алеята.

— Мамо, идва някой!

Предполагайки, че това са поредните бежанци от Атланта, Еме излезе при него на верандата. Храната, която Ник им беше оставил, почти беше привършила и тя се разтревожи, че може да предложи само вода на горките хора, които сигурно идваха тук да търсят храна и подслон. Малкото останала храна трябваше на всяка цена да се запази за Бранд.

Когато фургонът спря, Еме с изненада видя, че го кара войник със синя униформа. Досега всички идващи в имението бяха конфедерати. После позна сержант Джоунс и сърцето ѝ заби силно. Да не би Ник да се връща? Да не би сержант Джоунс да кара трупа му? Изтича към фургона още преди да беше спрял.

— Какво има, сержант Джоунс? Капитан Дръмънд ли е?

— Не, госпожо — отвърна Джоунс, без да смее да я погледне в очите. — Лейтенант Дил е. Улучиха го при Джоунсбъро. Полевата болница е толкова претъпкана, че предпочетох да го доведа тук. Не е сериозно, но се страхувам, че може да се получи гангрена, ако куршумът не се извади.

— Внесете го вътре — разпореди се Еме. — Сложете го в предишната му стая горе. Не съм лекар, но двете със Савана ще успеем

да извадим куршума. Къде е ранен?

— В лявото бедро. Загуби много кръв, но успях да спра кръвенето.

Дил изстена, когато Джоунс го изнесе от фургона.

— Съжалявам, че ви притеснявам, госпожо Тревър, но ме е страх да не загубя крака си, ако лежа на земята, докато лекарите стигнат до мене.

— Всичко е наред, лейтенанте. Раненият си е ранен, без значение какъв цвят е униформата му. — И към Джоунс: — Свалете му дрехите, докато Савана приготви нещата, които ще ни трябват, за да извадим куршума.

— Виждали ли сте капитан Дръмънд? — запита Бранд. Гласчето му сепна Еме. Тя беше забравила за него, докато се разпореждаше какво да направят за ранения. Но сега се обърна към Джоунс, очаквайки напрегнато отговора му. И тя самата нямаше търпение да му зададе този въпрос още щом го зърна.

— Да, сержанте, какво става с капитан Дръмънд?

— Той ни водеше при Джоунсбъро, госпожо Тревър — каза Джоунс, подбирайки внимателно думите си. Всички в отделението на Ник знаеха за странните отношения между вдовицата Тревър и капитана. — Бяхме в състава на армията на генерал Хауърд, трябваше да се срещнем по-късно в Атланта с останалите войски на Шърман.

— Значи той е добре! — каза тя въодушевено.

— Аз... ами, тоест... Не съм сигурен.

— Какво?

Лейтенант Дил го видял да пада на бойното поле.

— И сте го оставили? — изрече смаяна Еме. — Как можяхте да направите такова нещо? — Изведнъж тя замръзна. — Не е мъртъв, нали?

Бранд започна да плаче и Савана веднага дотича от кухнята.

— Какво има? Какво става с Бранд?

— Всичко е наред, скъпи — каза Еме и взе детето на ръце. Честно казано, и на нея ѝ се щеше да се разплаче. Но каза на Савана: — Лейтенант Дил е видял Ник да пада в боя. Моля те, заведи Бранд вътре, докато поговоря със сержант Джоунс. Лейтенантът е ранен. Кипни вода и приготви инструменти да извадим куршума от крака му. Когато се приготвиш, донеси всичко горе.

Бранд се задърпа, но когато Еме го увери, че никой не е казал, че Ник е мъртъв, той последва кротко Савана.

Тя започна отново да разпитва Джоунс едва след като той занесе Дил горе и го настани на леглото.

— Сега, сержанте, разкажете ми всичко, което знаете за капитан Дръмънд.

— Не знам много, госпожо Тревър. Лейтенант Дил го е видял да пада.

— Защо не го потърсихте?

— Потърсих го, но не можете да си представите каква касапница е край Джоунсбъро. Дори проверих в полевата болница, но не са го занасяли там.

Дил изведнъж отвори очи и прошепна няколко думи, които накараха Еме да настръхне.

— Бях наблизил, когато той падна от коня. Стори ми се, че раната е смъртоносна. Съжалявам, госпожо Тревър. Не можах да му помогна, защото точно тогава ме улучиха. Сержант Джоунс го потърси сред мъртвите и ранените, но не можа да го открие.

— Ако не е на бойното поле, какво е станало с него? — запита Еме.

Джоунс отговори със сведени очи:

— Сметнахме, че гробарите са го взели и са го отнесли, преди да го открия.

— Не, не вярвам! — извика Еме.

Не можеше да повярва, че Ник е мъртъв.

Точно тогава Савана дойде с врялата вода и един остър нож вместо скалпел, с който щяха да извадят куршума от бедрото на Дил. Нямаха етер. Дадоха му да ухапе парче дърво и сержант Джоунс го натисна здраво, докато Савана търсеше куршума. След първите няколко минути Дил припадна и това улесни операцията. Макар че беше загубил доста кръв, организмът му беше здрав и щеше да се възстанови. Куршумът беше заседнал до бедрената кост и когато го извадиха, Джоунс като по магия измъкна шишенце с уиски от вътрешния джоб на куртката си и поля раната, за да я дезинфекцира. Една фуста на Еме послужи вместо превръзка. След това тя помоли Джоунс да поговорят насаме.

Савана смята, че лейтенант Дил ще се оправя

— Когато оздравее, сигурна съм, че ще ви бъде много благодарен.

— Не търся благодарности, сержанте — отвърна рязко Еме. — Искам помощта ви.

Докато вадеха куршума, беше стигнала до едно решение. Може би не беше мъдро, но във всеки случай, тя трябваше да направи нещо.

— Помощ ли, госпожо?

— Какви са плановете ви, сержанте?

— Когато лейтенант Дил бъде в състояние да пътува, смятам да го отведа в полевата болница, а оттам ще го пратят в някоя болница на север да се възстановява.

— Няколко дни няма да може да пътува. Джоунс изглеждаше озадачен.

— Разбирам.

— Заведете ме в Джоунсбъро, сержанте. Искам да потърся капитан Дръмънд.

Джоунс се смая.

— Не мога да направя това, госпожо Тревър. Много е опасно.

— Битката свърши, нали?

— Битката е свършила, но войната продължава.

— Ако не ме заведете, сама ще отида. Не разбирате ли? Ник може да лежи ранен там някъде.

— Не, вие не разбирате, госпожо Тревър. Наоколо още се водят боеве. Атланта падна, но армията на генерал Худ се прегрупира. Може да налетим на тях по пътя към Джоунсбъро.

— Не можете да ме спрете — каза предизвикателно Еме.

Упорито вирнатата ѝ брадичка накара Джоунс да осъзнае, че тя ще направи точно каквото си е намислила, независимо дали той ще я придружи или не. Заради мъртвия си капитан, за когото знаеше, че храни нежни чувства към вдовицата, той реши да изпълни молбата ѝ.

— Много добре, госпожо Тревър. Ще ви заведа. Но първо трябва да ми обещаете, че ако не намерим тялото на капитана на бойното поле, ще се върнете тук безпрекословно.

— Обещавам — каза Еме, но изобщо нямаше намерение да спази обещанието си.

Щом стигнеха в Джоунсбъро, щеше да се успокои едва когато намери Ник или получи безспорни доказателства за смъртта му. Дори ако се наложеше да отиде до Атланта — все едно, тя щеше да разбере какво е станало с мъжа, който беше откраднал сърцето ѝ, без тя да разбере. Интуицията ѝ казваше, че Ник е жив и има нужда от нея. С друго не би могла да си обясни настоящия импулс, който я тласкаше да предприеме това толкова опасно пътуване.

Тръгнаха призори на следващия ден. Пътят не беше дълъг. Всъщност имението беше по-близо до Джоунсбъро, отколкото до Атланта, но пътуването с фургон беше доста по-бавно, отколкото на кон. Ако нямаха нужда от фургона, за да пренесат Ник във „Високите дъбове“ в случай, че го намерят, тя щеше да настоява за по-бързо придвижване. Изобщо не ѝ хрумваше, че той може и да е мъртъв. Пристигнаха в Джоунсбъро в късните часове на следобеда.

— Дали да не идем първо в полевата болница, госпожо Тревър?
— запита Джоунс, когато приближиха мястото на битката близо до пресичащите се жп линии.

— Не, отведете ме на бойното поле — отвърна без колебание Еме.

Бяха пристигнали твърде късно. Повечето ранени войници на Съюза бяха вдигнати и отнесени в болницата. Бяха останали малко на брой ранени сред конфедератите и убитите войници на Съюза. Миризмата беше ужасна, но Еме не се побоя, закри нос с кърпичката си и продължи да търси. Вървеше сред мъртвите, вглеждаше се в подутите им лица, от време на време помолваше сержант Джоунс да обърне някого, легнал по корем. Мислеше за всичките майки, които никога повече нямаше да видят синовете си, за жените, чиито любими никога нямаше да се върнат.

Когато над бойното поле започна да се разстила здрач, сержант Джоунс предложи да си тръгнат.

— Може би са го отнесли в полевата болница, след като съм тръгнал — каза той с надежда в гласа. — Стъмнява се, няма къде повече да търсим.

Еме се огледа, обгръщайки с очи ужасната касапница, и разбра, че Джоунс може би има право. Търсенето им беше траяло часове наред, но не намериха Ник сред мъртвите.

— Отведете ме в болницата, ще го потърсим и там.

Щателното търсене в полевата болница се оказа също толкова безплодно. Не намериха Ник сред ранените, името му го нямаше и в регистрите на мъртвите.

— Да се връщаме ли, госпожо Тревър?

Еме не можеше да каже „да“. Нещо дълбоко в нея отказваше да приеме неизбежното.

— Не, още не, сержант Джоунс. Моля ви, отведете ме пак на бойното поле. Имам чувството, че Ник е жив и се нуждае от мене.

Джоунс поклати глава.

— За конфедератка имате странен начин да показвате омразата си към врага.

Спомняше си, че беше чувал Еме много пъти да повтаря, че мрази Ник.

— Аз... аз не мразя Ник — каза тя със задавен глас. — Вие... вие не разбирате. Дори аз не се разбирам. Просто знам, че трябва да продължа да го търся.

Тя изглеждаше толкова разстроена, че на Джоунс не му даде сърце да ѝ откаже.

— Имаме още един-два часа до смрачаване. Но ако дотогава не намерим нищо, се връщаме във „Високите дъбове“.

Еме кимна с жален поглед.

Чувстваше се като някакъв лешояд, докато двамата с Джоунс вървяха сред трупове. Взираше се напрегнато в лицата, застинали в смъртни гримаси, и от време на време повръщаше при вида на обезобразените тела. Не преставаше да се моли, макар че тези мъже вече бяха в ръцете на бога. Натъкнаха се на двама санитаря, но не научиха нищо освен това, което вече им беше известно — че всички ранени са били закарани в полевата болница.

— Огледахме всички тела на бойното поле, госпожо Тревър — каза сержант Джоунс с глас, изпълнен със съжаление.

Не можейки да произнесе дори една дума, Еме само кимна. Да си признае, че е победена, беше най-трудното, което някога беше правила. Обърна се, за да последва Джоунс. Но изведнъж спря, защото погледът ѝ беше тайнствено привлечен от горичката недалече от жп линиите.

— Сержант Джоунс, почакайте. Някой търсил ли е в гората? Сержантът се извърна и я погледна.

— Няма вероятност някой да е останал в гората.

— Но все пак е възможно — настоя Еме.

— Може би сте права — измърмори Джоунс, — ако смятате така.
— Това искаше да чуе тя. — Госпожо Тревър, къде отивате?

— Наречете го интуиция, наречете го безразсъдство — подхвърли Еме през рамо, — но няма да тръгна, докато не претърсим гората.

Джоунс се затича след нея.

— Обещахте ми, госпожо Тревър. Защо се измъчвате? Вече е много тъмно, нищо не се вижда. Защо не можете да приемете, че капитан Дръмънд е мъртъв?

— Защото не е! — изрече ожесточено Еме. — Върнете се, ако искате, но аз оставам, докато не претърся гората.

— Господ да ме пази от упорити жени — изсумтя сержант Джоунс, докато вървеше подир Еме към гъсто израсналите дървета в горичката. — Чувал съм, че любовта прави хората безразсъдни, и сега го виждам с очите си.

Но нищо, казано от Джоунс, не можеше да отклони Еме и тя неотстъпно навлизаше все по-навътре в гората. Нито тъмнината, нито неизвестните опасности, нито мрачните предчувствия на сержанта бяха в състояние спрат трескавото ѝ търсене. Накрая умората надделя... заедно с предупреждението на сержанта, че насила ще я откара във фургона.

Ако някой я беше попитал впоследствие, Еме не би могла да каже какво я беше накарало да се обърне надясно и да навлезе в една малка полянка. Първо зърна Скаут, свел глава, да пасе спокойно сочната трева, която растеше в изобилие на полянката. Сякаш познал кой приближава, той вдигна глава и изпръхтя приветствено. Еме отвори уста и повика Джоунс.

Предполагайки, че тя е точно зад него сержантът се извърна. Но като не я видя, се обезпокои.

— Къде сте?

— На една малка полянка вдясно от вас. Елате бързо!

Той веднага се озова до нея.

— Какво има?

— Това не е ли Скаут?

В тъмното беше трудно да се каже с точност, но Джоунс беше почти сигурен, че това е жребецът на неговия капитан.

— Щом Скаут е тук, Ник не може да е далече.

Джоунс усети въодушевление — за първи път, откакто Еме беше настояла да предприемат това злощастно търсене. Слава богу, че беше решила да не се предава. Двамата започнаха да оглеждат внимателно полянката, като се стремяха да не оставят нито инч непретърсен. Намериха го в най-далечния край, полускрит от един храст. Изглеждаше мъртъв.

— Не! — изпищя Еме, когато видя страшното петно кръв, засъхнало на земята под него.

— Жив е, госпожо Тревър — каза Джоунс, но в гласа му се долавяше несигурност. Внимателно разгърна дрехата на Ник и се взря в зейналата рана на сред гърдите му. — Трябва незабавно да се погрижим за него, иначе ще умре.

— Можем ли да го закараме във „Високите дъбове“?

— Няма време — каза сержантът. — Полевата болница е по-близо. Можете ли да го задържите на Скаут, ако го кача пред вас на седлото?

Еме кимна, не можейки да произнесе нито дума. Устата ѝ беше пресъхнала от страх. Ами ако се беше отказала, когато сержант Джоунс настоя да си тръгнат? Ник сигурно щеше да умре тук сам, без да има кой да му помогне. Скаут не възрази, когато Джоунс я настани на широкия му гръб. Но след това запристъпя нетърпеливо, явно разбирайки сериозността на ситуацията, когато сержантът внимателно намести Ник на седлото пред Еме. Тя можеше само да крепи отпуснатото му тяло, за да не падне. Все още в безсъзнание, той изстена слабо, после притихна.

Джоунс хвана юздите и поведе коня към края на гората. Когато стигнаха до фургона, той взе Ник от ръцете на Еме и го настани вътре. Еме се настани до него, държейки ръката му, и му зашепна, че няма да го остави да умре, че има нещо много важно, което иска да му каже, във връзка с Бранд.

Полевата болница представляваше същински хаос. Тук бяха донесли не само ранените от Джоунсбъро, но и тези от боевете край Атланта. Съюзни и конфедерални войници лежаха едни до други пред палатката, където се правеха операциите, чакайки реда си според това, колко сериозни бяха раните им. Онези, за които нямаше надежда, че ще могат да оживеят, бяха настанени отделно, за да дочакат края си във

възможно най-удобни условия. Джоунс повика един санитар, докато Еме седеше във фургона и придържаше главата на Ник. Сержантът вдигна високо фенера, докато санитарят оглеждаше ранения. Еме беше толкова разстроена, че не забеляза погледите, които двамата мъже си размениха над главата ѝ.

— Закарайте го ей там, сержанте — каза санитарят. — Ще го настаним, докато...

Внезапно изречението му прекъсна. Еме като че ли се съживи.

— Трябва веднага да му помогнете! Не виждате ли колко тежка рана има? Настоявам лекарят да го прегледа незабавно!

— Лекарите работят колкото могат по-бързо, госпожо — каза любезно санитарят. — Има и други мъже, също толкова тежко ранени, колкото и капитанът.

— Не ме интересуват другите, тревожа се за Ник. Не разбирате ли? Той ще умре, ако не му се помогне веднага.

— Госпожо Тревър, мисля, че това, което санитарят се опитва да ви каже, е, че може вече да е твърде късно за капитана.

Еме му хвърли поглед, изпълнен с такава отрова, че той се отдръпна.

— Какво е това място? Мислех, че лекарите спасяват хората. Тук има ранен човек, спасете го.

— Какво става тук?

— Съжалявам, майор Белоус, но тази жена настоява да оперирате този ранен преди другите.

— Вие ли сте лекарят? — запита Еме, готова да се бие, само и само да осигури помощ за Ник.

— Да, аз съм.

— Доведох един човек, който отчаяно се нуждае от помощта ви. Намерихме го в гората. Ако не се погрижите веднага за него, ще бъде твърде късно.

— Вижте, млада госпожо, тук санитарят решава в какъв ред да бъдат прегледани ранените. Трябва да се съобразите с него. Но ако това ще ви успокои, аз ще го прегледам. — Той се качи във фургона, огледа ранения и стигна до същото заключение, каквото си беше извадил и санитарят. Изрече с тъжно лице: — Има мъже, чиито шансове да оживеят са далеч по-големи. Върху тях трябва да се съсредоточа. Съжалявам.

— Да не сте господ? — извика Еме, неописуемо потресена от думите на лекаря. — Няма да допусна това!

Следващото ѝ движение така стресна тримата, надвесени над почти безжизненото тяло на Ник, че те не успяха да реагират. С мрачен и решителен израз на лицето тя грабна пушката на Джоунс и я насочи към лекаря.

— Аз също мога да се направя на господ.

— Госпожо Тревър, оставете оръжието — каза Джоунс, който се чувстваше отговорен за неочакваната ѝ реакция.

— Не и преди лекарят да оперира Ник. — Тя размаха оръжието, държейки пръста си на спусъка. — Знаете, че се оправям с оръжия.

Еме беше толкова разстроена, че всички повярваха, че наистина може да стреля. Тъмнината и суматохата наоколо бяха причина никой да не забележи отчаяната сцена, разиграваща се във фургона. Тогава лекарят взе решение. Ако вземеше да спори с една побъркана жена, нямаше да спаси ничий живот, а тази нощ му предстоеше още много работа.

— Внесете го в палатката.

— Сигурен ли сте, докторе? — запита санитарят. Лекарят кимна утвърдително и скочи от фургона. Еме го последва, скрила пушката в гънките на роклята си, без да го изпуска от прицел. Но лекарят, вече решил да оперира Ник, не ѝ обръщаше внимание. Раздаваше къси, отсечени заповеди на санитарите, които бързаха да подготвят операционната маса. През ума му мина мисълта, че ако до него имаше жена, която толкова да се безпокои за него, колкото тази жена за този мъж, би се смятал за щастливец. Малцина мъже бяха благословени с такава безрезервна любов от такава красива жена, която би убила, само и само да спаси живота на мъжа си.

Застанала в дъното на операционната палатка, Еме наблюдаваше отдалече операцията. Виждаше само това, че лекарят действа, но не и как ръцете му се ровят в разкъсаната плът на Ник. Операцията като че ли продължаваше до безкрайност. По едно време сержант Джоунс влезе в палатката и взе пушката от омекналите ѝ пръсти. Помоли я да излезе навън с него, за да си почине малко, но тя отказа. Ако имаше изгледи Ник да умре, тя трябваше да го знае.

След два часа лекарят отстъпи крачка назад и погледна към Еме — за първи път, откакто беше започнала операцията.

— Свърших. Сега е в божиите ръце.

— Какво е положението?

— Белите дробове бяха сериозно увредени. Куршумът е пробил дупка колкото орех. Извадих го и се погрижих за увредените тъкани. Има изгледи да оцелее, ако не умре от инфекция. Трудно е да се държи стерилна такава рана в тези условия тук, в полевата болница. Разбира се, ще бъде изпратен да се възстановява на север, ако изкара следващите няколко дни.

Еме се приближи към Ник. Изглеждаше ужасно блед и неподвижен, че тя се уплаши да не би да е издъхнал, докато е говорила с лекаря. Той забеляза тревожното й изражение и се опита да я успокои.

— Не е мъртъв, просто е загубил твърде много кръв. Капитанът ваш съпруг ли е?

Еме премисли внимателно отговора.

— Капитан Дръмънд е бащата на сина ми.

Нямаше време за повече въпроси, защото вече изнасяха Ник от операционната и внасяха друг ранен. Еме последва носилката. Сержант Джоунс тръгна след нея.

— Намерих ви място, където да поспите, госпожо Тревър. Един от санитарите ви предлага да ползвате неговата палатка, защото ще бъде нощна смяна.

— Оставам при Ник.

— Толкова сте изтощена, че едва ли ще можете да му помогнете с нещо тази нощ.

Тази жена никога ли не приемаше съвети от никого, запита се Джоунс. Нищо чудно, че все се караха с капитана.

— Няма значение, ще остана при Ник.

Сержантът въздъхна и се отказа да спори с нея. На нея може и да не й се спеше, но на него — със сигурност.

Еме прекара цялата нощ край одъра на Ник в една палатка, където бяха настанени още неколцина ранени. Имаше само един дежурен санитар и той с радост прие помощта й. Тя не само беше близо до Ник, в случай че има нужда от нея, но помагаше и на другите ранени, които молеха за вода или просто да има кой да постои малко край тях. Ник дойде в съзнание само веднъж през тези дълги часове и

тя веднага притича до него, за да му даде вода. Когато той отвори очи и я видя, погледът му се проясни за кратко.

— Еме! Къде съм?

— В болница, Ник. Раниха те при Джоунсбъро.

Челото му се набръчка в мъчително съсредоточение.

— Скаут. Последното, което си спомням, беше как Скаут ме понася към гората.

— Значи така си се озовал там. Двамата със сержант Джоунс те намерихме там на следващия ден.

— Не разбирам. Какво правиш...

Усилието беше твърде голямо за нестабилното му състояние. Несвързаните му мисли го унесоха и той отново потъна в тъмната бездна на безсъзнанието.

Еме закърши отчаяно ръце над него.

— Моля те, Ник, не умирай.

Изведнъж той отвори очи и произнесе ясно:

— Не ме оставяй.

Ник се вкопчи в живота с упорство, което изненада и самия лекар. Доктор Белоус усещаше, че волята за живот на Ник се дължи изцяло на красивата блондинка, която го обсипваше с нежни грижи. Еме почти не напускаше леглото на Ник. Сержант Джоунс се беше върнал към задълженията си, оставяйки я почти без никого в тази болница на войските на Съюза. Но състраданието, което тя проявяваше и към войниците на Съюза, и към конфедератите, лекувани без разлика от лекарите на Съюза, скоро ѝ спечелиха уважението на всички. За Ник тя беше ангел пазител, седеше до него в кратките моменти, когато той идваше в съзнание, успокояваше го, когато болката вземеше връх.

Доктор Белоус беше потресен от предаността на младата вдовица към капитана янки. Вече беше научил доста неща за Еме от разказа на сержант Джоунс. И макар сержантът да не знаеше много неща, на лекаря това му беше достатъчно, за да има представа, че никоя жена не би се посветила така безрезервно на един мъж, ако не го обича. И когато Еме го запита дали е възможно да откара Ник във „Високите дъбове“, където да се грижи за него в домашни условия, Белоус веднага се съгласи.

— Мисля, че ще може да пътува, госпожо Тревър — каза майор Белоус. — Капитан Дръмънд още е много зле, но както виждате, тук е претъпкано и няма изгледи положението да се подобри. Освен това, не съм сигурен дали ще оживее, ако сега го пратим на север.

— А лейтенант Дил? Сержант Джоунс каза ли ви, че е във „Високите дъбове“ и се възстановява след раняването?

— Каза ми. Каза, че имението не е далече от болницата. Скоро ще напуснем Атланта и ще пренесем ранените в истинска болница. Тогава ще пратя хора да докарат лейтенант Дил и капитан Дръмънд. Междувременно, когато пращам рапорта си до щаба, ще пиша, че двама от ранените се възстановяват във „Високите дъбове“.

— Благодаря ви, докторе, няма да съжалявате — изрече с благодарност Еме. — Оставих сина си в имението преди една седмица

и съм сигурна, че вече се безпокои.

— Можете ли сама да карате фургона?

— Ще се справя — увери го Еме.

— В такъв случай, ако капитан Дръмънд днес е достатъчно добре, можете да заминете утре. Може би превишавам правомощията си, но ми се струва, че е в интерес на капитана да замине с вас. Не ме опровергавайте, госпожо Тревър. Казахте, че Дръмънд е бащата на вашия син, нали?

Еме се изчерви силно.

— Това е дълга история, но не съм ви излъгала. Синът ми е на пет години и капитан Дръмънд е неговият баща. При мене няма да му се случи нищо лошо.

Белоус кимна доволен.

— Ще ви дам необходимите лекарства. Имате ли достатъчно храна във „Високите дъбове“?

На Еме никак не ѝ се искаше да признае, че почти нямат храна от страх, че добрият доктор няма да ѝ разреши да вземе Ник при себе си, но разбра, че не може да лъже за нещо толкова важно като храната.

— Има малко запаси, привършваме тазгодишната реколта от градината.

— Ще пратя каквото мога да отделя, но няма да е много. Съмнявам се, че капитанът ще прекара дълго време у вас. Веднага щом уредят прилична болница в Атланта, сигурен съм, че щабът ще прати хора да вземат него и лейтенанта.

По-късно същия ден, когато Ник се събуди и я погледна с по-прояснени очи, отколкото в последните дни, Еме се опита да му обясни какво възнамерява да направи.

— Ще те откарам във „Високите дъбове“, Ник. Там е по-тихо и по-скоро ще се оправиш. Трябва да се върна при Бранд, но не искам да те оставя тук.

— А... докторът одобрява ли?

Гласът му беше предрезгавял от слабост, но той явно разбираше какво му говори Еме.

— Имам позволенията му. Ти си още много болен, но съм сигурна, че ще можем да се грижим добре за тебе във „Високите дъбове“ — по-добре, отколкото могат тук да те наглеждат санитарите, те и без това са претрупани с работа.

— Вярвам ти — прошепна Ник.

После отново изпадна в безсъзнание, изчерпил силите си в този макар и кратък разговор.

Беше все така в полусъзнание и докато го настаняваха във фургона на следващата сутрин. Под наблюдението на Еме санитарите го положиха на дебел слой слама и го покриха с няколко одеяла. Натовариха малко прясно месо и други хранителни продукти и Еме зае мястото си на капрата. Доктор Белоус ѝ даде пакет с лекарства и писмено разрешение, което трябваше да ѝ послужи като пропуск, за да стигне до „Високите дъбове“. Тя плесна юздите по задницата на коня и се отдалечи от вонята и ужаса на полевата болница.

Нарочно караше бавно, знаейки, че всяка буца по изровения път усилва и без това непоносимите болки на Ник. Слънцето печеше безмилостно. Макар че вече беше септември, джорджийският климат още не беше възприел факта, че лятото е свършило. Тя спираше често, за да даде на Ник вода и лекарства. Бяха само на три мили от дома, когато ги срещна патрул на съюзните войски. Еме веднага позна капитана. Беше същият, който навремето помогна на Ник да я спаси от избягалите конфедерати.

— Госпожо Тревър, не очаквах да ви срещна тук толкова скоро. Този път кой се вози във фургона ви?

— Ваш приятел — отговори Еме. — Ник беше тежко ранен при Джоунсбъро. Разрешиха ми да го откарам във „Високите дъбове“, за да се възстанови.

Сърцето на капитан Бърч трепна, когато се качи във фургона и видя ранения.

— Боже господи, та това е Ник Дръмънд! Каква е раната? Изглежда ми в безсъзнание.

— Ще мине много време, докато оздравее, но доктор Белоус се надява това да стане. Даде ми писмено разрешение да го закарам във „Високите дъбове“, докато не се уреди постоянна болница в Атланта.

И тя му подаде пропуската.

— Всичко изглежда наред — каза Бърч, след като го разгледа. — Не мисля, че навремето се запознахме както трябва, госпожо Тревър. Аз съм Брус Бърч. С Ник сме приятели от много години. Радвам се, че успях да му помогна да ви спаси от онези дезертьори.

— Не, капитане, аз съм благодарната. Ако всичко е наред, ще си продължа по пътя. Не съм виждала сина си вече цяла седмица.

— Брус, ти ли си?

Ник отвори очи и веднага позна приятеля си.

— Не са ли те учили как да избягваш куршумите? — пошегува се Бърч.

Но Ник изглеждаше тъй блед, че той се уплаши не на шега.

— Случва се и на най-добрите — каза Ник с напразен опит да се усмихне.

— В добри ръце си, Ник. — И Бърч погледна многозначително към Еме. — Следващия път, когато те видя, надявам се да си много по-добре.

— Няма да е скоро — отвърна Ник, — но бих искал да съм във „Високите дъбове“, не на друго място.

Краткият разговор го беше изтощил и той затвори очи.

— По-добре тръгвайте, госпожо Тревър — каза Бърч, поглеждайки тревожно към приятеля си. — Ще ви дам охрана до „Високите дъбове“.

Смрачаваше се, когато фургонът пое между двете редици дъбови дървета по алеята, която водеше към къщата. Бранд изскочи да ги посрещне. Савана пъхтеше подире му.

— Мамо! Толкова се притеснявахме за тебе.

— Детето е добре, миличка, но много се разтревожихме. Намерили капитан Дръмънд? — Тя изгледа подозрително патрула, който съпровождаше Еме. — Защо янките са дошли тука?

— Ник е във фургона — каза Еме, слизайки от капрата, и вдигна Бранд на ръце. — Ранени са го тежко при Джоунсбъро и аз го докарах във „Високите дъбове“, за да се възстанови. Капитан Бърч и хората му ме придружиха.

— Ще умре ли, мамо?

Тревогата на Бранд късаше сърцето на Еме.

— Не и ако аз имам думата по въпроса. — И тя се обърна към капитан Бърч. — Може ли хората ви да пренесат Ник горе в стаята му? Страхувам се, че това е извън нашите възможности.

— Разбира се.

Само за минути войниците изнесоха Ник от фургона и го отнесоха на горния етаж в стаята, която доскоро беше заемал.

Като чу шума, лейтенант Дил се появи на прага на своята стая, подпирайки се на рамката на вратата. Като видя Ник, той извика радостно:

— Жив е!

Стреснат от факта, че намира още един ранен съюзнически офицер, настанен в конфедератското имение, капитан Бърч веднага се отправи към Дил и му помогна да се върне в леглото.

— Какво правите тук, лейтенанте?

— Докараха ме след битката — каза Дил, настанявайки пулсиращия от болка ранен крак в по-удобно положение. — Раниха ме при Джоунсбъро и като видях ужасните условия в полевата болница, разбрах, че ще минат часове, преди някой да може да се заеме с мене. Уплаших се да не развия гангрена, затова наредих на сержант Джоунс да ме докара във „Високите дъбове“. Госпожа Тревър и прислужницата ѝ извадиха куршума от бедрото ми и засега няма никакви усложнения.

— Ще съобщя, че вие с капитан Дръмънд се лекувате от раните си във „Високите дъбове“ — осведоми го Бърч. — Сега тръгваме за Атланта.

Бърч поговори с Еме, преди да даде заповед за тръгване.

— Разбирам, че това е много необичайно, госпожо Тревър, но и Ник, и лейтенантът като че ли са доволни от грижите, които получават тук, затова няма да подам оплакване.

— Вие и хората ви сте добре дошли да лагерувате в имението, ако искате — предложи Еме.

— Тази вечер трябва да сме в Атланта, затова не смея да се бавя. Ще съобщя на висшестоящите къде са двамата офицери и че за тях се полагат необходимите грижи.

— Вярвам, доктор Белоус ви е споменал, че смята да подаде рапорт относно Ник и лейтенант Дил.

— В такъв случай ще тръгвам. — Той замълча за миг, после добави: — Грижете се добре за Ник. Той ми е скъп приятел и не бих искал да го загубя.

— За мене е повече от приятел, капитане, няма да го оставим.

В следващите дни Бранд прекарваше цели часове край леглото на Ник и не искаше да се отдели от него, за да не би той да умре, докато него го няма. Еме се опита да убеди детето, че Ник няма да умре, в

което самата тя не беше сигурна, но Бранд упорито отказваше да се откъсне от болния.

От време на време Ник идваше в съзнание, радостен, че вижда край себе си Бранд и Еме всеки път, щом отвори очи. Мислите му още бяха объркани и разпокъсани, но той знаеше, че не е възможно Еме да го мрази и в същото време да се грижи за него така нежно и предано. Нито пък би настояла да го докара във „Високите дъбове“, за да се грижи за него, вместо да го остави в полевата болница, където можеше да умре от инфекция или липса на грижи. Но това, което истински го учудваше, беше фактът, че тя беше рискувала опасности и дори смърт, за да стигне до Джоунсбъро и да го намери. Само да можеше да я убеди да си признае, че Бранд е негов син.

Еме размишляваше дълго и усилено дали да каже на Ник, че той е бащата на Бранд. Въпреки факта, че се беше заклела да му каже истината, когато той укрепне достатъчно, за да я чуе, тя все още се колебаеше. Не можеше да не си спомни какво ѝ беше казал преди да замине. Подозираше, че е възможно той да е бащата на Бранд, и ѝ каза, че има намерение да отгледа сина си, ако подозренията му се окажат истина. В какво положение я поставяше това?

Възможността да загуби Ник беше катализаторът, който накара Еме да си признае, че го обича. Да го загуби завинаги беше толкова страшна мисъл, че тя беше рискувала живота си, за да отиде до Джоунсбъро и да го намери. А когато го беше намерила, след като отказа да се предаде и да се върне във „Високите дъбове“, не можеше да го остави да умре заедно с останалите безнадеждни случаи, чието положение беше твърде тежко, за да бъдат лекувани. Знаеше, че беше поела сериозния риск да пусне някой куршум срещу горкия измъчен от работа лекар, но трябваше да го накара да погледне сериозно на молбата ѝ.

За щастие, майор Белоус беше състрадателен човек и не настоя тя да бъде пратена в затвора, задето се беше осмелила да се прави на господ с пациентите му. Еме много лесно успя да го убеди да ѝ позволи да откара Ник във „Високите дъбове“, защото изтъкна, че там ще може да му осигури много по-добри грижи, отколкото претрупаните с работа санитарии в полевата болница. Нямахше представа колко време ще ѝ бъде позволено да го задържи при себе си

в имението, но дори няколко дни можеха да натежат много в битката за запазването на живота му.

Няколко дни, след като Еме беше докарала Ник във „Високите дъбове“, той се събуди с абсолютно ясно съзнание — за първи път. Знаеше къде се намира, спомняше си, че е бил ранен при Джоунсбъро, че го бяха отнесли в полевата болница, че там Еме се беше грижила за него. Дори си спомняше пътуването с нейния фургон до „Високите дъбове“ и появата на капитан Брус Бърч.

През прозореца навлизаха ярки слънчеви лъчи и Ник премига няколко пъти, за да проясни погледа си. Озърна се наоколо, търсейки да види Еме, и очите му попаднаха на сериозното лице на Бранд, надвесено над него. Изражението му толкова приличаше на неговото собствено, че дъхът му заседна мъчително в гърлото. Изведнъж Ник осъзна, че не за първи път се събужда и вижда Бранд да бди над него. Опитва се да се усмихне, но лицето му се сгърчи от болка. Изведнъж Бранд излетя от стаята. След броени минути се върна, дърпайки Еме след себе си.

— Виж, мамо — завика възторжено, — нали ти казах, че капитан Дръмънд се е събудил.

— Как се чувстваш, Ник?

Тя искаше да му каже толкова много неща, но не можеше да се съсредоточи — от радост, че за първи път след раняването му го вижда напълно способен да се владее.

— Сякаш съм ходил до ада. — Гласът му беше изтънял и дрезгав, защото дълго време не го беше употребявал. — Откога съм тук?

— Почти една седмица. Сега за първи път даваш признаци, че осъзнаваш къде си. Гладен ли си?

— Умирам от глад.

Още един добър признак, помисли радостно Еме.

— Савана вари бульон долу в кухнята. Доктор Белоус беше така добър да ни даде малко храна. — Тя се обърна към Бранд. — Кажи на Савана да донесе бульон, докато аз сменям превръзката на Ник.

Момчето изскочи, без да възрази.

— Еме, не знам как да ти благодаря. Ако не беше ти, вече да съм умрял.

Той се взря в нея, видя тъмните сенки под очите ѝ, уморените гънки около устата ѝ и разбра, че ѝ дължи много повече от живота си.

— Как накара доктора да се заеме толкова бързо с мене? Знам как работят полевите болници. Които имат по-големи шансове, ги оперират първи, безнадеждните случаи ги оставят за най-накрая. Знаех, че раната ми е тежка.

Лицето на Еме се обагри в гъст пурпур.

— Стой спокойно, докато ти сменям превръзката.

Той хвана ръката ѝ.

— Еме, зададох ти въпрос. Какво направи, за да накараш доктора да ме поеме веднага?

— Направих каквото трябваше, Ник. Щеше да умреш, ако не се бяха заели незабавно с тебе. Куршумът те беше улучил в гърдите и беше разкъсал белия дроб. Ако доктор Белоус не те беше оперирал на момента, нямаше да оживееш, затова аз... насочих пушката към него и той се съгласи да се заеме веднага с тебе. После останах в операционната палатка и наблюдавах как те оперира.

— Господи, ти си направила това? Изненадан съм, че не е заповядал да те обезоръжат и да те затворят.

— Доктор Белоус е състрадателен човек, Ник. Мисля, че разбра колко съм отчаяна.

Ник се взря в лицето ѝ.

— Беше ли отчаяна, Еме?

Тя сведе очи.

— Повече, отколкото би допуснал.

Той се усмихна — истинска усмивка, не просто движение на устните. Но Еме разбра, че разговорът му бе струвал доста усилия. Лицето му беше сиво и изтощено, затова тя сложи пръст на устните си, за да го накара да си запази силите за яденето. Сякаш като по даден знак, Савана влезе в стаята, носейки купа с димящ бульон. Бранд я следваше по петите. Детето седна тихо и загледа как Еме сменя превръзката на Ник, а после сипва по малко бульон в устата му. Когато Ник погълна толкова, колкото успя да поеме, Еме накара Бранд да излезе от стаята, за да може раненият да си отпочине.

— Не — протестира Ник, — нека остане. Приятно ми е да стои при мене.

— Ще пазя тишина, мамо — обеща Бранд и се настани на стола, откъдето преди миг беше станала майка му.

Ник обаче още не беше готов да заспи. Предпочиташе да си поговори с Бранд. Гласчето на детето му даваше подтика, който му беше нужен, за да оздравее. Когато куршумът го беше повалил, той се уплаши, че може би никога повече няма да види Бранд и Еме.

— Няма нужда да стоиш при мене, Бранд. Сигурно е трудно за такова подвижно дете като тебе да седи толкова време на едно място.

— Нямам нищо против, сър — отвърна момчето. — Свикнах вече. Седя тук всеки ден, когато мама и Савана са заети.

— Няма нужда да ме наричаш „сър“, Бранд. Засега ми казвай Ник. По-нататък...

Гласът му секна. Не можеше да обсъжда това „по-нататък“, докато не поговореше с Еме, за да я убеди да му каже истината относно Бранд. Тя беше единственият човек, който със сигурност знаеше кой е бащата на детето ѝ.

— Щеше ли да кажеш нещо... Ник?

— Трябва да почака, Бранд. Мисля, че майка ти е права, уморен съм.

Когато Ник се събуди отново, видя, че на стола, заеман от Бранд, сега седи лейтенант Дил. Доста се учуди, че го вижда.

— Какво, за бога, правиш тук? — запита той.

Дил се усмихна.

— Същото като тебе. Раниха ме при Джоунсбъро и казах на сержант Джоунс да ме докара тук.

— Нямах представа, че Еме се грижи за двама инвалиди. — възхищението му от нея растеше непрестанно. Не че и без това не беше си загубил ума по нея. — Слава богу, че раната ти не е много тежка.

— Смятам скоро да се върна на фронта, ако войната не свърши преди това. Чу ли? Атланта падна и Шърман се закле да стигне до морето. Краят вече се вижда.

— Не, не знаех. Раниха ме, преди да науча какво е станало в Атланта.

— Съмнявам се, че ще ти се наложи да се безпокоиш за военните действия, капитане. Раната ти е тежка, ще те пратят на север да се възстановяваш. Капитан Бърч каза, че ще съобщи в щаба, че двамата сме във „Високите дъбове“. Предполагам, скоро някой ще дойде да ни отведе оттук.

Малко след това Дил си тръгна по молба на Еме, която го беше предупредила да не стои дълго при Ник, за да не го уморява.

Слънцето провираше лъчите си през листата на огромния дъб, растящ на поляната пред къщата, и правеше весели петна по стълбите на верандата. Ник седеше на един разнебитен люлеещ се стол на широката веранда, наслаждавайки се на пресния въздух и дъха на отиващото си лято. Беше минала пяла седмица, след като той отвори очи и се върна към живота под погледите на Бранд и Еме. Оттогава започна да се възстановява, бавно, но сигурно и това радваше Еме. Ник вече можеше да слиза по стълбите с нейна помощ и да отива до верандата. Още беше доста слаб и щяха да са необходими много седмици почивка и грижи, за да може белият му дроб да се оправи, но беше абсолютно сигурно, че здравето му ще се възстанови.

Еме се появи на верандата и Ник ѝ се усмихна.

— Седни при мене.

— Не ти ли е омръзнало да ме гледаш? — пошегува се тя.

— Никога няма да ми омръзне, Еме. И винаги ще съм ти благодарен.

— Няма защо, Ник, не можех да те оставя да умреш. Както не можех да откажа помощ на лейтенант Дил.

— Ако не знаех каква е работата, щях да си помисля, че вече не ме мразиш.

Еме замълча. После проговори с едва чут глас:

— Никога не съм те мразила, макар господ да ми е свидетел, че се опитвах.

— Почти успя да ме заблудиш. Надявам се, че си ми повярвала, когато ти казах, че не съм разбрал, че си девствена, първия път, на борда на „Дикси Бел“. След това наистина се опитах да те намеря, но ти беше изчезнала от лицето на земята. Сигурен съм, че съдбата ни срещна повторно.

— Аз... вече съм ти простила за онази нощ на кораба.

— И че те имах против волята ти, докато бях тук, във „Високите дъбове“? Ужасно много те исках, скъпа. Толкова, че да те накарам да повярваш, че ще те пратя в затвора, ако не ми позволиш да те любя.

— Мразех те заради това.

— Тази ли беше причината да избягаш от „Високите дъбове“?

— Една от причините. Но въпреки това ми харесваше да се любя с тебе. В действителност, аз не те мразя. Не ми харесва, че си янки, но вече не намирам в сърцето си омраза към тебе.

— Какво всъщност изпитваш към мене, Еме?

Тя още не беше готова да признае какво всъщност чувства. Най-напред трябваше да знае със сигурност как Ник възнамерява да използва тази информация. Ако искаше да я накара да признае, че Бранд е негов син, трябваше да почака, преди тя да се убеди, че той няма намерение да ѝ го отнеме.

— Знаеш, че не си ми безразличен... иначе нямаше да стигна чак дотам, че да те издирвам на бойното поле.

— Не са ти безразлични домашните любимци, приятелите... Надявах се на нещо повече.

— Съжалявам, Ник, не... не съм готова да ти дам нещо повече от това.

— Не ти вярвам, Еме, но засега няма да настоявам. Това, което наистина искам от тебе, е да ми кажеш истината за Бранд. Вече трябва да си разбрала, че имам причина да подозирам, че той е мой син, заченат онази нощ на борда на „Дикси Бел“.

Противоречиви чувства разпъваха душата на Еме. Искаше ѝ се да каже истината, да признае, че Бранд е син на Ник, но ужасно я тревожеше това, че не знаеше как ще използва той тази истина. Засега беше достатъчно това, че възнамеряваше да му каже в близко бъдеще.

— Ник, аз...

Думите ѝ бяха прекъснати от появата на Бранд, който изхвъркна отвътре и се настани до стола на Ник.

— Как се чувстваш, Ник? — запита той весело.

— По-добре съм сега, когато и ти си тук — отвърна Ник, говорейки съвсем сериозно.

Между него и Бранд се беше установила здрава връзка. Връзка, която никога нямаше да бъде прекъсната, независимо чий син беше това дете. Можеше ли Еме да разбере това? Но ако Бранд беше негов син, той искаше да поеме отговорност за него, да осигурява живота му, да го възпита като един Дръмънд.

— Ще ви оставя — каза Еме, благодарна, че не се налага да отговаря на настоятелните въпроси на Ник.

Един ден щеше да бъде готова да признае истината, но не сега, не и преди да получи обещанието на Ник, че няма да ѝ отнеме Бранд. Най-голямата грижа на Еме в следващите дни беше бързото намаляване на запасите от храна. Притокът от войници на Конфедерацията, които се отбиваха във „Високите дъбове“, беше престанал, но Еме щедро беше делила с тях храната си, докато не започна да усеща недостиг. Запасите, които доктор Белоус беше пратил, отиваха към привършване и тя се чудеше как ще изхранва Ник, Бранд и лейтенант Дил.

Дил пое известна част от бремето и, когато каза, че се чувства достатъчно добре, за да се върне на фронта. Три седмици, след като беше докаран във „Високите дъбове“ с куршум в бедрото, той замина за Атланта. Още понакуцваше, но раната беше достатъчно заздравяла, за да му позволи да язди.

За съжаление, заминаването му не се отрази особено много върху недостига на храна. Еме и Савана почти не докосваха ястията, които приготвяха, оставяха ги предимно за Ник и Бранд. Ник се възстановяваше забележително бързо. Сега вече можеше да обиколи цялата къща, преди умората от усилието да го накара да си легне. Накрая, една нощ той помоли Еме да спи в леглото до него, но тя категорично отказа.

— Ник! Смяташ ли, че си достатъчно добре за... за това!

— Просто искам да спиш до мене, скъпа. Много ли искам?

— Твърде много — беше непреклонният ѝ отговор.

— Моля те, Еме, ще си почивам много по-добре, ако ти си до мене. Освен това, нямаме представа кога ще дойде някой да ме отведе в Атланта.

Това беше истина. Еме се чудеше, че още никой не е дошъл да потърси Ник и да го откара в болница в Атланта. За него войната вече беше свършила и двамата го знаеха. Щом пристигнеше в Атланта, веднага щяха да го изпратят на север да се възстановява. Това можеше да означава, че вече никога няма да се видят. Тъкмо тази мисъл я накара да отстъпи пред настойчивата му молба.

Внимавайки да не навреди на раната му, Еме се вмъкна в леглото до него. Бранд вече беше заспал, а Савана само я беше изгледала неодобрително, чувайки от устата на бившата си господарка, че тя ще прекара нощта при Ник. За да бъде сигурна, че Бранд няма да нахлуе в

стаята при тях рано сутринта, Еме се погрижи да спусне резето на вратата на Ник. А той побърза да я прегърне. Тя се сгуши в ръцете му, доволна, че ще прекара нощта в такава приятна компания. Затвори очи и потъна в дрямка. Почти беше заспала, когато усети ръката на Ник да гали гърдите ѝ.

Отвори очи и се извърна да го погледне.

— Ник, не си в състояние да правиш това.

— Нищо няма да правя, скъпа — обеща той.

Забулени от тъмнината, зелените дяволчета в очите му танцуваха в сладостна възбуда. Доволна, Еме утихна. Когато ръката на Ник се плъзна към корема ѝ, тя потръпна, предусещайки какъв ще бъде следващият му ход. Знаеше, че никога не би му позволила да я люби, но толкова отдавна не беше чувствала ръката му, че не можеше да не се наслади на усещането.

— Свали си нощницата, скъпа. Искам да те почувствам гола до себе си.

— Аз не...

Но той вече надигаше нощницата над кръста ѝ и търпеливо изчака тя да вдигне ръце, за да я измъкне през главата ѝ.

— Така е по-добре. Иска ми се да беше оставила лампата да свети.

Но щеше да се наложи да се задоволи с бледите лунни лъчи, които обливаха тялото ѝ със сребристи и златисти отсенки.

Когато ръката му се плъзна надолу между бедрата ѝ, Еме ахна и изрече задавено:

— Какво правиш?

— Знам, че не мога да те любя както трябва, но още мога да ти дам удоволствие.

— Не, Ник, не е необходимо, удоволствието ми може да почака, докато се оправяш.

— Нека направя това за тебе, скъпа. — Пръстът му се пъкна в нея и протестът ѝ заглъхна, когато той полека се надигна и започна жадно да я целува. — Исках да те целувам навсякъде още като отворих очи и те видях надвесена над мене в полевата болница.

Започна да целува влажните ъгълчета на устата ѝ, ушите, брадичката, чувствителната ямка в основата на шията. Макар че

енергичността му беше намаляла, още имаше властта да обръща вътрешностите ѝ в разтопена лава.

— Ще се нараниш — протестира Еме, страхувайки се, че той може сериозно да увреди заздравяващата си рана.

— Не се тревожи за мене, лежи и ме остави да те любя както искам. Има много начини да любиш една жена и ти обещавам, че това изобщо няма да ми навреди.

Устата му продължи надолу към връхчетата на гърдите ѝ. Поемайки тръпнещите зърна в устата си, той ги засмука, сякаш беше бебе, наслаждавайки се на реакцията ѝ. Пъхна още един пръст в нея, докато палецът му масажираше миниатюрната пъпка на нейната женственост, скрита в нежните гънки на влажната ѝ плът.

— Ник!

— Харесва ли ти, скъпа? Не се дърпай, наслаждавай се на това, което мога да направя за тебе.

— Но ти...

— Не се тревожи за мене, радвам се, че мога да ти дам наслада.

Пръстите му се пъгнаха по-навътре, разпъвайки я нежно. Той усети как соковете ѝ го овлажняват, улеснявайки пръстите му да се движат с лекота напред-назад. Ритъмът на палеца му и движенията на пръстите я възбуждаха все повече, карайки я да се задъхва, докато пред очите ѝ не остана нищо друго освен звездно небе, към което тя се устреми, за да се разбие в следващия миг на милиони късчета, изкрещявайки върховния изблик на кулминацията си. Ник се отдръпна едва след като тя притихна неподвижна под ласките му.

— Спи, скъпа. Сънувай деня, когато ще се слея с тебе в този свят, където току-що те отведох. Може би не е далече денят, когато ще разбереш, че не желая да ти навредя, и ще ми кажеш истината за Бранд.

Думите му потънаха в мрака. Еме вече беше заспала.

След два дни във „Високите дъбове“ пристигнаха посетители. Беше към средата на следобед. Ник и Бранд бяха легнали да спят. Еме беше в градината, ровейки за последните остатъци от картофи и цвекло, а Савана седеше в кухнята, оплаквайки се от липсата на прясно месо. Предния ден беше застреляла един заек, но той беше съвсем малък и вече изяден. Днешната вечеря щеше да се състои от постни задушени зеленчуци — каквито Еме успееше да изрови от градината. Ако имаха пари, мислеше мрачно Савана, щеше да впрегне стария дръглив кон и да отиде с фургона до Атланта. Но май нямаше да намери храна и там, беше унилото ѝ заключение.

Савана първа чу конниците. Втурна се към задната врата, за да предупреди Еме. Грабна пушката и пистолета, които държеше винаги заредени, и излезе в градината при нея. Двете заедно се запътиха към алеята. Оттам се задаваха десетина въоръжени конници. Униформите им бяха сини. Еме загледа уплашено как спират на няколко крачки от нея. Нямаше никакъв офицер, най-старшият по чин беше сержант. Дали не са ги пратили да вземат Ник, запита се тя, но това ѝ се видя съмнително. Ако идват от Атланта, трябваше да знаят, че Ник не може да язди след такова тежко раняване.

— Вие ли сте собственичката на тази плантация? — запита сержантът.

Изглежда я от височината на седлото с присвити очи и пусна бавна, мазна усмивка. Еме изтръпна, усещайки, че я съблича с очи.

— Аз съм госпожа Тревър — изрече тя със стиснато гърло. — Какво искате?

— Имаме заповед да изгорим всички постройки. Смятам, че се отнася и за тия тук. Имате пет минути да излезете със семейството си.

— Не, почакайте! — извика Еме. — Не можете да направите това! Горест има ваш офицер, който се възстановява след тежко раняване.

Сержантът се изплю с арогантност, която поразя Еме.

— И очаквате да ви повярвам? — Обърна се към хората си, стълпени зад него. — Хайде, момчета, започвайте.

Мъжете слязоха от конете. Един извади факли от един конопен чувал, друг започна да ги пали.

— Предупредих ви, госпожо, най-добре изкарайте семейството си от къщата.

С предизвикателно блеснали очи Еме вдигна пушката, докато Савана се целеше с пистолета.

— Само да мръднете, и сте мъртви. Вътре има малко дете и един от вашите капитани. Никой няма да подпалва „Високите дъбове“.

Сержантът се ухили мрачно.

— Кой казва това? Може би ще се позабавляваме малко с вас, след като свършим, щом се държите така лошо.

Хвана дулото на пушката и го бутна настрана. Куршумът изхвърча, без да нарани никого. Пистолетът на Савана беше обезвреден по същия начин. Но изстрелът на Еме все пак успя да събуди Ник.

— Може пък първо да се позабавляваме, а после да се занимаем с къщата — каза сержантът, хващайки Еме, и я притисна плътно към себе си.

Допирът на тялото ѝ събуди други, по-настойтелни нужди. Мъжете наоколо се спогледаха алчно.

— Не я пипай! — изкрещя Савана, борейки се да се освободи от стискация я войник.

Старата негърка получи силен удар по главата, който я просна в безсъзнание.

— Савана! — изпищя отчаяно Еме, когато я видя да пада. Дори ако Ник се събудеше от шума, какво би могъл да направи един мъж срещу десет?

— Няма ѝ нищо, госпожо — каза сержантът. — И на вас няма да ви се случи нищо, ако ни дадете това, което искаме.

Грубите му ръце започнаха да мачкат гърдите ѝ и се спуснаха надолу към корема.

— Махни си мръсните ръце от нея.

Десет глави се обърнаха към гласа. Ник стоеше на прага, стиснал зареден пистолет, със свирепо изражение на лицето. Беше успял да си

облече униформата и Еме разбра, че сигурно му е струвало огромни усилия.

— Кой сте вие, по дяволите?

— Капитан Никълъс Дръмънд от федералната армия. Вие кой сте?

— Сержант Уейн Пурди от федералната армия. Откъде да знам дали казвате истината? Може да сте смъкнали униформата от някой умрял.

— Ако не искате да ви пратя на военен съд, предлагам да се махнете оттук заедно с хората си. Госпожа Тревър е дала подслон на ранени войници от федералната армия и не заслужава домът ѝ да бъде изгорен.

— Заповедите са си заповеди, капитане... ако сте капитан. Не трябва да остават никакви постройки. Шърман смята, че преди да спечелим войната, трябва духът на противника да бъде пречупен, а това означава да бъдат изгорени домовете и посевите.

— Не и този дом, сержант Пурди. Горещта ми има заповед, с която се забранява разрушаването на този дом, докато в него има федерални войски.

— Не виждам войски — възрази намусено сержантът.

— А аз какво смятате, че съм? — отвърна студено Ник. Лицето му беше изтощено и пепеляво, Еме се уплаши, че всеки миг ще припадне, преди да е успял да убеди войниците да си тръгнат.

— Еме — повика я Ник. Гласът му беше достатъчно уверен, макар тя да знаеше, че силите всеки момент могат да го напуснат. — Иди горе и донеси заповедите, за които казах на сержант Пурди. В бюрото са, в една кожена папка.

Пурди не възрази, когато Еме мина с рамото напред покрай него и побърза да влезе в къщата, за да изпълни молбата на Ник. Той можеше да се съмнява в претенциите на Ник, но имаше достатъчно разум, за да поиска да види доказателствата. Неподчинение на заповед, издадена от офицер, представляваше сериозно нарушение, а посегателство срещу офицер беше напълно достатъчно, за да го изправят пред взвода за разстрел.

Еме се върна след малко, носейки папката. Ник извади един лист и го подаде на Пурди.

— Можете да четете, нали? — запита той презрително.

Пурди му хвърли поглед, пълен с отровни чувства, и се намръщи, мъчейки се да вникне в съдържанието на документа. Наистина, в образованието му имаше сериозни пропуски, но въпреки това разбра достатъчно думи, за да му стане ясно, че Ник казва истината. Плантацията „Високите дъбове“ трябваше да бъде изключена от заповедта за всеобщо унищожение. Най-малкото, докато там се намират федерални войски. Спорно беше дали един офицер представлява войска или не, но Пурди реши да не насилва късмета си.

— Ако вие наистина сте капитан Дръмънд, съжалявам, че се усъмних — каза сержантът, все още недостатъчно убеден.

Не го беше грижа толкова за опожаряването на плантацията, но искаше жената. Можеше заедно с хората си съвсем лесно да обезоръжи този, който се представяше за федерален офицер, но рано или късно щеше да стане ясно, че са извършили посегателство срещу офицер. Пурди имаше намерение да гради кариера в армията и един такъв инцидент лесно би могъл да съсипе плановите му. Не си струваше да рискува заради една жена.

Ник се облегна на рамката на вратата, изтощен до краен предел. Капчици пот лъщяха на челото му, той отчаяно се мъчеше да прикрие слабостта, която изцеждаше и без това недостатъчните сили от тялото му. Само Еме усети усилията му да се задържи изправен. Само да проявеше слабост, хората насреща му можеха да решат да не му се подчинят.

— Предлагам да се качите на конете и да си тръгнете — изрече той със суров тон. — Когато се върнете в Атланта, споменете името ми в щаба и съм сигурен, че ще потвърдят самоличността ми.

— Да, добре, може би сме направили грешка — призна Пурди, пристъпвайки неловко от крак на крак.

— Кажете им, че се възстановявам след раняването — прибави Ник за всеки случай.

В мига, когато войниците се качиха на конете си, Еме коленичи до Савана, която тъкмо започна да се размърдва. На челото ѝ имаше цицина колкото яйце, но иначе, изглежда, не беше сериозно пострадала. Еме ѝ помогна да се изправи и я задържа, докато конниците се отдалечаваха.

— Добре съм, миличка — каза уморено Савана. — Тръгнаха ли си?

— Ник ги убеди да си отидат — отвърна Еме. Огледа се към него и извика: — Ник!

Главата му беше клюмнала, пръстите му всеки миг щяха да изпуснат оръжието, ръката му висеше безсилно, сякаш изнемощяла под тежестта на пистолета. Облягаше се с цялото си тяло на рамката на вратата, от челото му течеше пот.

— Добре съм, Еме, само да си почина за миг.

Тя го загледа със страх как се бори да овладее неподдаващото се на волята му тяло. Въздъхна облекчено, когато след няколко мига той се отдели от опората си.

— Дай да ти помогна да идеш горе — предложи тя, притичвайки се към него.

Той се облегна с цялата си тежест на рамото ѝ и двамата бавно се заизкачваха по стълбите към стаята му. Тя му помогна да съблече униформата и да си легне.

— Едва не умрях, като видях ръцете му върху тебе — каза Ник. Гласът му беше тих и изпълнен с едва потискан гняв. — Ти беше много смела... да предизвикаш толкова мъже.

— Ти беше смелият — възрази Еме. — Можеше да те убият, когато видяха колко си слаб.

— Това са федерални войници, сериозно се съмнявам, че биха предизвикали един офицер.

— Но те не ти повярваха.

— Остави това, скъпа, вече всичко свърши. Отидоха си, няма да ти досаждат, докато аз съм тук.

— Няма да останеш тук завинаги — изрече Еме с натъжен глас.

— Така е — съгласи се Ник, — но ще се върна. Толкова неща имам да ти кажа, толкова неща имам да те питам. Сигурно знаеш какви са чувствата ми към тебе.

— Ник, трябва да си починеш. Ще говорим друг път за това. Изтощен си, не искам състоянието ти да се влоши, вече си доста оздравял.

Еме се нуждаеше от време за размисъл. Тя отлично разбираше за какво намеква Ник. Вече няколко дни не ѝ беше натяквал за Бранд, но тя знаеше, че не се е отказал. Но може би прекаляваше с предпазливостта или просто инатът ѝ не знаеше граници. Може би беше крайно време да му каже, че е баща на Бранд. Той вероятно

подозираше истината, но само тя можеше да я потвърди. И въпреки че не ѝ беше казал изрично, че я обича, неведнъж ѝ бе повтарял, че не е безразличен към нея. Интересно дали чувствата му стигаха дотам, че да ѝ предложи брак, след като му каже за Бранд. И дали би го направил защото я иска, или само заради детето?

Не беше лесно да вземе решение, но накрая Еме си каза, че ще съобщи истината на Ник. Молеше се всичко да се нареди според надеждите ѝ. Трудно беше обаче да се избере подходящият момент. И тъй като Ник не се още възстановил от нападението на войниците, дошли да запалят „Високите дъбове“, тя реши да изчака още няколко дни, за да може той да се съвземе. Може би просто ѝ се искаше да отложи неизбежното, но след като вече беше решила, сякаш ѝ олекна на сърцето.

Ник проспал остатъка от деня и цялата следваща нощ. Когато се събуди на другата сутрин, състоянието му се беше подобрило значително, а настроението му изглеждаше също така добро. Той обаче помръкна, когато забеляза колко слаба и крехка изглежда Еме. Когато тя му донесе обяд, той реши да я разпита подробно какво я мъчи.

— Добре ли си, скъпа? — изрече той угрижено. — Изглеждаш толкова слаба и бледа. Сигурна ли си, че се храниш добре?

— Добре съм, Ник, въобразяваш си.

— Много грижи ли ти създадох? Сигурно не ти е било лесно да се грижиш за мене и за лейтенант Дил.

Еме прехапа долната си устна, надявайки се Ник да не разбере, че тя не се храни редовно, за да може той и Бранд да имат достатъчно храна.

— Изобщо не си ми създавал никакви грижи — настоя тя.

— Но нещата не ми харесват. — Изведнъж лицето му просветна. — Нали... нали не си бременна? Възможно е да чакаш дете от мене.

— Не! Искам да кажа, не е това. Просто... — Господи, какво да му каже?

— Какво има, Еме? Най-добре е да ми кажеш, защото рано или късно ще разбере.

Наистина щеше да разбере, предположи тя. Скоро нямаше да остане никаква храна.

— Аз... от време на време не ям.

— Защо? — Внезапно лицето му се наля с гъста червенина, когато разбра отговора. — Разбира се, няма достатъчно храна за всички. Колко съм глупав! Имаш ли някакви пари?

Еме поклати отрицателно глава. Малкото пари, които имаше, отдавна бяха похарчени.

— Защо, по дяволите, не ми казваш нищо? Имам малко пари. Не са кой знае колко, но ще стигнат да се купи храна. Савана може да отиде до Атланта. Донеси ми портупея.

Еме го взе от облегалката на стола, където беше преметнат, и му го подаде. Той извади оттам пачка банкноти и ги пхна в ръцете ѝ.

— Парите сега не ми трябват.

Нуждата от провизии беше огромна, затова Еме не се възпротиви на щедростта на Ник.

— Може би трябва аз да ида до Атланта.

— Не, изпрати Савана. За тебе не е безопасно да се движиш сама из града. Мога да си представя какъв хаос е там в момента.

Тя кимна и се приготви да излезе.

— Еме. — Блестящите му зелени очи я изгледаха сериозно. — Моля те, остани да спиш при мене тази нощ. Имам странното усещане, че скоро ще трябва да си замина.

След моментно колебание тя кимна в знак на съгласие, и на нея ѝ се струваше, че предположението му е вярно. Освен това, тази нощ щеше да бъде идеалният момент да му каже за Бранд. Беше изчакала достатъчно дълго и каквото и да станеше, той трябваше да узнае, че Бранд е негов син.

В стаята светеше само една лампа, когато Еме дойде и се мушна в леглото до Ник. Помисли, че е заспал, и се опита да не го събужда, но ръцете му се плъзнаха около нея и я придърпаха към него. Той беше гол под завивките.

— Мислех, че спиш.

— Чаках те.

— Ето ме, сега можеш вече да заспиваш.

— Спах почти цял ден вчера и цялата последна нощ. Точно сега не ми се спи.

Едната му ръка погали гърдите ѝ. Той я милваше бавно, ръката му изследваше всяка извивка, пръстите му се вмъкваха във всяка ямка.

Започна да търкаля зърната ѝ между палеца и показалеца си, докато не се превърнаха в твърди възелчета.

— Ако бях заподозряла, че имаш предвид нещо друго освен съня, щях да откажа да дойда. Още не си достатъчно добре за онова, което имаш предвид.

— Ще ти докажа, че грешиш, скъпа.

Той се наведе над нея и устата му плени нейната властно и настоятелно. Нямаше нищо безсилно в целувката му. Устата ѝ се отвори, езикът ѝ срещна неговия, приканвайки го вътре във влажната топлина.

Ник изстена в устата ѝ. Усещаше болка, но не от раната. Отдавна — толкова отдавна — не се беше любил с нея.

— Докосни ме, скъпа. Почувствай колко силно те желая.

Тя не можа да устои. Ръцете ѝ започнаха да гаят широките му гърди, вкусвайки топлината и твърдостта им. После бавно слязоха към стегнатия му плосък корем, тесния ханш и почти плахо се насочиха към мощта, издигаща се сред твърдите къдриви косми.

— О, господи!

Одързостила се от вика му, Еме хвана члена му в двете си ръце и започна да го гали нагоре-надолу в инстинктивен ритъм. Задържа го така няколко мига, преди Ник да извика: „Спри!“ и да хване ръцете ѝ.

Твърде дълго беше останал без жена, за да понесе това мъчение.

— Свали си нощницата, скъпа.

Помогна ѝ да измъкне изпокъсаната дреха над главата си, а после я хвърли на пода.

— Не искам да ти причинявам болка.

Гласът ѝ трепереше от страстта, който той беше пробудил у нея.

— Няма да ми причиниш, ако го направим както трябва.

Когато ръката му се плъзна надолу между бедрата ѝ, тя издаде лек вик и се притисна към пръстите му. Той я намери влажна и готова за него.

— Разтвори си краката. Така. Ох, колко си топла и влажна. Пошироко, скъпа.

Тя се подчини, докато пръстът му се пъхаше в нея. Той се надвеси над нея и започна нежно да облизва твърдите връхчета на гърдите ѝ, после ги засмука и тя извика. След това той ги успокои с нежни облизвания. Всяко докосване на устните му като че ли

достигаше до онова скрито място между бедрата ѝ, където пръстите му я подлудяваха от разпалващо се желание.

— Ник, о, моля те.

— Скоро, скъпа, скоро. Искам да почувстваше нещо прекрасно.

Когато възглавничката на палеца му започна да дразни извънредно чувствителното възелче на плътта ѝ, скрита сред русите косъмчета, кръвта забуча в ушите ѝ.

През нея премина внезапна, дива тръпка, докато пръстите на Ник продължаваха сладкото мъчение.

— Толкова си чувствителна — изстена той в наслада.

Тя още трепереше от кулминацията си, когато Ник я обърна настрана, сложи крака ѝ върху ханша си и навлезе във влажната ѝ топлина. Тялото ѝ се стегна конвулсивно около него и тя отново започна да се изкачва към кулминацията, докато той стигаше до разтърсващото си освобождение. Нежелаейки да прекъсва контакта, Ник остана в нея, учудващо твърд за мъж, който току-що е зърнал седмото небе.

— Ти ме караш да се чувствам силен, дори когато съм слаб от това, че те любя.

Тя още дишаше тежко, отвърщайки:

— Ти си силен, Ник. Усещам те вътре в себе си. Силата ти е невероятна.

Тя помръдна ханша си и Ник отговори с още по-силно втвърдяване.

— Не мога да повярвам, че пак те искам толкова скоро. Винаги те искам, Еме, винаги.

Думите му повдигнаха духа ѝ. Те премахнаха и последните съмнения относно Бранд. Ник сигурно я обичаше, щом я искаше винаги, нали?

— Ник, време е да ти кажа за Бранд.

— Сигурен съм, че знам какво ще ми кажеш, скъпа, но в този момент не мога да мисля за друго освен за това, че отново те искам. Ще те любя отново, Еме, а после можеш да ми кажеш за Бранд.

Легнали настрана, обърнати един към друг, те се притиснаха и той раздвижи ханша си, изстенвайки от радост, когато Еме посрещна движението му с леко помръдване на таза си. Той намери устните ѝ и я зацелува дълбоко и настоятелно. Тя му отвърна със също такава

страстна целувка, отваряйки уста, за да приеме езика му. Обичаше вкуса му, аромата му, всичко в него.

— Да не ти причинявам болка? — запита тя загрижено, когато от устните му заизлизаха леки стонове. — Може би трябва да спрем.

Ник само успя да изпъшка:

— Да спрем ли? Господи, ако спра сега, това ще ме убие. Еме се опита да протестира, но Ник вече я беше довел до границите на разума. Тя се рееше в небесата. Трепереше цялата. Беше ѝ едновременно горещо и студено. Умът и мислите ѝ се подчиняваха само на тласъците на Ник, на движението му в нейната мекота. И в един миг тя достигна онова място, където нямаше друго освен блаженство, и изкрещя. Ник покри устата ѝ със своята, поглъщайки виковете ѝ, смесвайки ги със собствените си глухи стонове.

Мина доста време, преди някой от двамата да успее да проговори. Еме внимателно отмести крака си от ханша на Ник, надявайки се, че не я е излъгал, когато каза, че тя не му причинява болка. Той не помръдваше. Под оскъдната светлина на лампата видя, че очите му са затворени. За миг се вгледа в успокоеното му лице, уверена повече от всякога в любовта му. Толкова много приличаше на Бранд, че сърцето ѝ се сви от болка и тя си спомни, че още не му е казала, че е баща на детето ѝ.

— Ник, знам, че подозираш, че Бранд е твой син, и аз наистина все твърдях, че не е така, но е време да научиш истината — започна Еме колебливо.

Нищо.

— Ник. Чуваш ли ме? Вярно е. Бранд беше заченат на борда на „Дикси Бел“ преди пет години.

Никакъв радостен вик. Никакви укорителни думи за досегашното ѝ мълчание. Нищо. Ник спеше дълбоко. Любенето с Еме не му беше причинило болка, но го беше изтощило, беше му отнело малкото сили. Той беше потънал в дълбок сън малко след като беше достигнал кулминацията си.

Еме си тананикаше, слизайки по стълбите, за да отиде да пригответи закуската. Беше станала рано, оставяйки Ник да се наспи. Той не беше помръднал нито веднъж през нощта, толкова беше изтощен. И понеже нямаше защо да става, тя не го беше събудила.

Савана беше вече в кухнята, оплаквайки се от липсата на храна.

— Имаме малко каша, скъпа, това е всичкото. И бекон да опържим. Не знам какво ще стане, когато и това свърши. Ако имаме късмет, някой заек или катерица може да наминат към двора и да имаме нещо за вечеря.

— Ник ми даде пари, Савана. Една от нас може да впрегне стария кон във фургона и да отиде до Атланта. Надявам се там още да може да се купи някаква храна.

— Аз ще ида — предложи Савана. — Ти вече видя, че не е безопасно да се разхождаш сама из горите.

— И за тебе не е безопасно.

— Аз съм една стара негърка, никой няма да се занимава с мене. Тръгвам утре сутрин.

След като уреди този въпрос, Еме започна да реже бекона. След малко Бранд дойде в кухнята, огладнял както обикновено. Намръщи се на кашата, но изгълта порцията си, преди Еме да го накара да излезе навън да си играе. Беше почти пладне, когато Ник се събуди и слезе долу. Еме се зарадва много. Сега нищо нямаше да я спре да му каже за Бранд. Савана усети настроението ѝ и излезе от кухнята, като каза, че отива на лов. Взе пушката от ъгъла и бързо се измъкна навън.

— Нямах намерение да спя до толкова късно — каза Ник, сядайки пред голямата дъбова маса. — Или пък да заспивам толкова бързо... снощи.

— Имаше нужда от почивка.

— Сега съм напълно буден и съм готов да чуя това, до което така и не стигнахме снощи.

Еме му сипа каша с бекон и седна срещу него.

— Няма ли да ядеш?

— Вече ядох — отвърна тя.

Беше хапнала една-две лъжици каша, без нищо друго.

— Защо ли не ти вярвам? Много си слаба, не ми се вижда да се храниш добре. Ето. — Той отсипа половината от своята порция в една чиния и я бутна към нея. — Не съм много гладен тази сутрин.

Еме започна да рови из кашата, ядеше, без да усеща вкуса ѝ. В ума ѝ се въртяха други, много по-важни неща.

— Ник, относно Бранд...

— Мамо, Ник, някой идва по алеята!

Бранд влетя в кухнята.

— О, господи — каза Ник и скочи на крака. — Пак ли?

— Какво видя, сине? — запита Еме.

— Нима янките идваха отново, за да изгорят дома ѝ?

— Янки са, мамо. Не са само те, има и една карета.

Еме и Ник се спогледаха.

— Може би идват от Атланта за тебе — предположи Еме.

— Възможно е, но няма да рискувам. Взел съм да ставам небрежен. Оставих пистолета горе.

— Ще го донеса — каза Еме, знаейки, че може да иде до горния етаж и да се върне много по-бързо от него.

Обърна се и хукна нагоре по стълбите. Ник мина през къщата и излезе от предната врата, стигна до верандата точно когато шестимата федерални войници, съпровождащи една доста голяма карета, спряха пред стъпалата. Ник веднага разбра, че няма да има нужда от оръжието си, защото това бяха войници от неговото отделение, включително сержант Джоунс. Тогава вратата на каретата се отвори и оттам се подаде една червенокоса красавица. Забеляза Ник, застанал на верандата, и широка усмивка озари красивото ѝ лице.

— Ник! Слава богу, че си добре.

Прихванала внимателно полите си, откривайки чифт изваяни глезени, тя протегна ръка. Двама редници скочиха и ѝ помогнаха да излезе от каретата. Зяпнал от смайване, твърде потресен, за да промълви и една дума, Ник загледа като в несвяст как жената се устремява към него.

— Реджина! Какво правиш тук?

Докато войниците стояха наоколо с глупави усмивки, Реджина Блекуел стигна до него и обви ръце около шията му. Ник не можеше да направи нищо друго, освен да я прегърне, за да предпази и себе си, и нея от падане.

— Придружих баща си в Атланта и съвсем наскоро научих, че са те ранили. Когато татко разбра, че си в имението „Високите дъбове“ и че трябва да те преместят в болница в Атланта, предложих да дойда и да се погрижа за тебе. Знаеш, бива ме за милосърдна сестра. Работила съм дълго време като доброволка в болницата във Вашингтон.

Еме избра точно този неподходящ момент, за да излезе тичешком от къщата, стиснала пистолета на Ник, готова да защити дома и семейството си.

Ник не я видя. На Еме ѝ се стори, че е твърде зает да прегръща пицната червенокоса красавица, за да обърне внимание на някого или на нещо. Прегръщаше я така нежно, гледаше я с такъв страстен поглед, че на нея ѝ се стори, че нарушава някакъв много интимен момент. Едва когато сержант Джоунс се изкашля, двамата си спомниха, че не са сами. Ник рязко се дръпна, сваляйки полака ръцете на Реджина от врата си.

— Не трябваше да идваш, Реджина. Нямахте нужда.

— Нямало нужда ли? Разбира се, че имаше нужда. Ти си мой годеник, тъкмо щяхме да се оженим, когато почна тази проклета война.

Еме остана неподвижна, прекалено смаяна, за да направи някакво движение, твърде наранена, за да проговори. Как беше могъл Ник да се люби толкова страстно с нея, щом има годеница, която го чака някъде там на север? Как може да не ѝ каже? Нима само се е преструвал, че се интересува от нея, за да ѝ отнеме сина, когато тя му признае, че той е бащата на Бранд? Първото ѝ впечатление от него беше вярно. Мошеник и негодник. Мъж, който беше способен да остави жена съкрушена и бременна, без да помисли за бъдещето ѝ.

Абсолютен негодник.

Янки.

Не заслужаваше син като Бранд. Слава богу, че не му беше казала истината.

Реджина изведнъж забеляза Еме, застанала зад Ник, и сините ѝ очи се разшириха, когато забеляза протритата ѝ рокля и болезнено слабата ѝ фигура. От презрителното ѝ изражение ставаше ясно, че смята Еме за недостойна да ѝ обърне внимание.

— Това ли е вдовицата, която се грижи за тебе? Татко каза, че една жена те е взела от полевата болница. Питам се защо са ѝ позволили това. Трябва да призная, че се безпокоях, че чувствата ти към мене са охладнели, но сега, когато я видях, разбирам, че не е имало от какво да се безпокоя — Тя обърна блестящия си син поглед към Ник. — Изглеждаш прекрасно за човек, преживял близка среща със смъртта.

Ник се обърна, уплашен от вредите, които Реджина беше нанесла на крехката връзка, разцъфтяваща между него и Еме. Изстена, когато забеляза смаяния поглед на кехлибарените ѝ очи. Защо не ѝ беше

казал, че е сгоден за Реджина, запита се той със съжаление. Отначало, преди Еме да стане толкова важна за него, не му се струваше необходимо да говори за личния си живот. Надяваше се по-късно да може лично да каже на Реджина, че годежът им е бил грешка. Той обичаше Еме и само нея. Но сега появата на Реджина беше възможно най-лошото, което можеше да се случи точно в този възможно най-неподходящ момент.

— Еме. — Зелените му очи се замъглиха от угриzenia. — Не исках да се случи по този начин.

— За какво говориш? — запита Реджина. Присвитите ѝ очи се спуснаха по Еме, после се върнаха към Ник. — Има ли нещо между тебе и това... това жалко създание, което трябва да знам?

Еме изфуча гневно. Някога тя се беше обличала също толкова хубаво, колкото и годеницата на Ник.

— Нищо, което да заслужава внимание.

Язвителната ѝ забележка накара Ник да трепне.

— Може би трябва да влезем вътре — предложи Ник, — да поговорим насаме.

Без да чака отговор, той тръгна към кухнята. Почувствал внезапна умора, се отпусна на най-близкия стол. Еме и Реджина се изправиха до него и си размениха гневни погледи.

— Еме, това е Реджина Блекуел. Тя е... беше... моя годеница.

Ред беше на Реджина да изфучи сърдито.

— За първи път чувам за разваляне на годежа.

— Смятах да ти пиша, Реджина, макар че бих предпочел да ти го кажа лично. Честно казано, нямах представа къде си. Ти придружаваш баща си във всичките му походи, така че нямах представа как мога да те намеря с писмо.

— Разваляш годежа ни заради тази... тази личност?

И тя посочи с презрителен жест към Еме, която явно не обърна внимание на думите ѝ.

— Разбира се, че не — възрази Еме. — Никога не е имало никакви намеци за любов или брак между Ник и мене. Запознахме се преди пет години. Тогава го мразех и сега също.

Лицето на Реджина веднага се проясни. Положението не беше толкова лошо, колкото беше сметнала. Явно Ник нямаше особени чувства към тази жена.

Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна в дълга, болезнена въздишка.

— Тогава не виждам проблем — заяви Реджина. — Готов ли си да тръгваме, скъпи? Татко ни чака с нетърпение в Атланта. Няма да сбъркам, ако кажа, че тебе те чака и повишение.

Изведнъж Савана нахлу откъм задната врата с пушка в едната ръка и два заека в другата.

— Какви са тия янки, миличка? Какво искат?

— Всичко е наред, Савана — каза Еме. — Дошли са за Ник.

— Къде е Бранд?

— Със сержант Джоунс — отговори Ник. — Нищо лошо няма да му се случи.

— Коя е тази? — запита негърката, посочвайки с пушката към Реджина.

— Не насочвай това нещо към мене — предупреди я с негодуващ тон Реджина.

— Дамата е годеница на Ник — каза Еме, преди Ник да успее да отговори.

Савана впи в него черните си очи.

— И това ако не е чудо! — Но разбирайки, че присъствието ѝ не е желателно, добави: — По-добре да одера тия зайци.

Обърна се и излезе, но не преди да изгледа Ник така, че да му стане съвършено ясно какво е мнението ѝ за него.

Ник с нежелание осъзна, че няма друг избор, освен да напусне „Високите дъбове“ с Реджина и ескорта, пратен за него. Беше чудо, че му позволиха да остане толкова време тук. Знаеше, че му предстои да се върне към изпълнение на дълга си, но така му се искаше да остане във „Високите дъбове“ с Еме и Бранд. Пристигането на Реджина беше напълно неочаквано и нежелано. В същото време как да откаже да се ожени за генералската дъщеря. Еме и нейният син бяха толкова не на място в тази ситуация.

— Реджина, моля те, изчакай отвън. Бих искал да поговоря насаме с Еме.

— Няма нужда от разговори насаме, Ник — каза Еме. Гласът ѝ беше равен, лишен от всякакви емоции. — Вече си казахме всичко, каквото трябваше.

— Моля те, Еме. Има още нещо между нас, което се нуждае от изясняване.

— Не мога да си представя какво ли ще е.

— Нали я чу, Ник, няма какво повече да спечелиш, като се бавиш тук — намеси се Реджина, поставяйки покровителствено ръка на рамото му. — Там, където отиваме, има истински лекари и те ще те наблюдават, докато се възстановяваш.

Ник отмести леко ръката ѝ.

— Помолих те да ме изчакаш в каретата, Реджина. — Гласът му беше неумолим, зелените ум очи — хладни и неиздаващи никакви угризения. Реджина хвърли гневен поглед към Еме, сви рамене и излезе от кухнята.

— Това не беше необходимо — изрече Еме с обвиняващ тон. — Харесва ли ти да наскърбяваш жените?

— Никога не съм искал да наскърбявам някого, Еме. Разбирам, че беше пропуск от моя страна да не напиша на Реджина за решението

си да разваля годежа, но сега времената са несигурни и невинаги е удобно човек да постъпва така, както иска.

— Можеше да ми кажеш, че си бил сгоден, че ще се жениш.

— Щеше ли да има някакво значение? Предназначени сме един за друг, скъпа, толкова е просто.

— Изобщо не е просто, Ник — възрази с горчивина Еме. — Току-що получих потвърждение, че първото ми впечатление за тебе е било правилно. Ти си измамник, лъжец и женкар. Колкото по-скоро излезеш от живота ми, толкова по-добре.

Ник пребледня.

— Не искаш да кажеш това.

— Говоря напълно сериозно. Предлагам да не караш годеницата си да чака.

Ник се изправи с мъка.

— Ами Бранд?

— Какво за Бранд?

— Време е да признаеш, че е мой син.

— Не мога да признавам нещо, което не е вярно.

— По дяволите! Знам, че Бранд е мой син. Чувствам го. Искам го, Еме. Искам да отгледам сина си. Искам той да познава истинския си баща. Сега е в такава впечатлителна възраст, когато се нуждае от мъжко влияние.

— Може би един ден ще се омъжа отново — каза Еме с надеждата да нарани Ник по същия начин, по който той я беше наранил. — И Бранд ще има баща. Но ако се омъжа, няма да е за такъв като тебе.

Ник пристъпи към нея и изстена, когато болката прониза гърдите му. Капки пот избиха по челото му, докато той се бореше да преодолее слабостта на тялото си. Първият порив на Еме беше да изтича към него и да му помогне, но тя остана на място, отказвайки да се подчини за пореден път на волята му. Той беше ловък и изкусен в умението да съблазнява, беше узнала това по трудния начин. Нито веднъж за всичките тези седмици не беше споменал за някаква годеница.

— Ти си моя, Еме, винаги си била моя — изпъшка Ник, борейки се с безпощадната болка. — Тъй като не смятах да се ожения за Реджина, след като само ти ме интересуваши, не виждах защо да ти казвам за нея.

— Безчувствеността ти ме ужасява. Моля те, тръгвай, Ник, ескортът ти те чака.

Той хвана ръката ѝ, преди да беше успяла да се отдалечи, и я стисна силно, въпреки че още беше слаб.

— Няма да оставя това така, Еме.

— Нямах избор.

— Върви по дяволите!

— Не, Ник, ти върви! Никога не си ме искал. Бях само средство, за да постигнеш една цел. Би направил всичко, за да ме накараш да призная, че Бранд е твой син. Не можеш да го вземеш. Бранд е мой. Сигурна съм, че Реджина ще ти нареди много синове, затова моят не ти трябва.

Ник поклати глава тъжно и уморено. Изтощението дълбаеше жестоки линии около очите и устата му, но Еме не си позволи да се размекне.

— Греша, ако мислиш, че искам единствено Бранд. Вярно е, че обикнах детето, но това, което изпитвам към тебе, е...

— Страст.

Тя се опита да се освободи от хватката му, но той беше твърде силен за нея. Дръпна я към себе си, докато лицата им се озоваха на един инч едно от друго.

— Може би отначало беше вярно, но страстта няма нищо общо със сегашните ми чувства. Трябва да тръгвам, независимо дали искам или не, но това не е последният път, в който се виждаме. Ще накарам Реджина да разбере, че бракът ми с нея е невъзможен.

— Това няма значение.

О, Ник, защо не ми се довери? Защо не можеш да ме обикнеш?

Тогавя той я целуна, притискайки уста към нейната в отчаяно желание. Целувката му беше дълга и дълбока, Ник се опитваше да предаде всичко, което Еме бе започнала да означава за него, с тази последна целувка. Езикът му преодоля бариерата на зъбите ѝ, вкувайки аромата ѝ, влажността ѝ, докато ръцете му галеха гърба и ханша ѝ, болезнено усещайки крехките кости под отслабналата ѝ плът. Когато прекъсна целувката, и двамата бяха задъхани. Еме се дръпна, изтривайки уста с опакото на дланта си, но това не помогна, невероятният аромат на Ник оставаше дълбоко запечатан в паметта ѝ.

— Готов ли си вече? — Реджина се появи на вратата, тупайки нетърпеливо с крак. — Татко е запазил отделна стая за тебе в болницата. Ще останеш там, докато бъдеш в състояние да пътуваш и да заминеш на север за по-специализирани грижи. Позволих си да пратя сержант Джоунс горе да събере нещата ти. Каза, че знае коя е твоята стая.

Изкривил лице от болка и мъка, Ник само можа да кимне. Пристъпи напред, олюля се и Реджина побърза към него.

— О, горкичкият ми, нека ти помогна.

Еме се извърна, не можейки да понесе властническото държание на годеницата на Ник, сякаш тя самата не беше нищо повече от въздух. Колко хубаво за него, че годеницата му е дъщеря на генерал. Според Еме Ник Дръмънд беше един нагаждач, който се възползва от всяка ситуация. Той се поколеба на вратата, обърна се, сякаш да й каже нещо, но размисли и продължи към вратата.

Бяха минали вече десет минути, след като Ник, Реджина и ескортът от войници бяха заминали, когато Еме излезе от вцепенението си. Би стояла така и още ако Бранд и Савана не бяха влезли в кухнята. Както обикновено, Бранд преливаше от въпроси.

— Мамо, защо си замина Ник?

— Защото трябваше. Един ден така и така щеше да си тръгне.

— А той искаше ли да заминава?

— Трябваше да му се осигури истински лекар.

— Коя беше онази жена?

Мълчание.

— Мамо, тя никак не ми хареса. Коя беше?

— Жената, за която Ник ще се ожени, миличък.

Бранд помисли малко, после каза с невинността на своите пет години:

— Ник те харесва повече от нея. Защо не може да се ожени за тебе? Така ще ми стане татко.

Еме се опита да му отговори въпреки буцата, заседнала на гърлото й. Но как да каже на едно дете, че мъжът, когото обожава, е лъжец и мошеник? Отговорът беше прост. Нямаше да му го каже.

— Ние с Ник... ами... Реджина Блекуел повече му подхожда.

— Той каза, че ще се върне. Мислиш ли, че ще го направи?

— Не, сине, не мисля — отвърна Еме, не желаейки да дава надежда за нещо, което няма да се осъществи.

— Съжалявам, мамо.

— И аз, скъпи, и аз.

Съкрушен, Бранд излезе от кухнята.

— Няма да кажа нищо, миличка — обади се Савана. — Ти вече достатъчно се измъчи. Мисля, че този мъж наистина се интересува от тебе.

— Ник нямаше избор, трябваше да тръгне с Реджина. Има заповед да отиде в болницата в Атланта.

Защо го защитаваше?

— Тъхъ. Обаче трябваше да ти каже, че ще се жени за друга.

— Нямам власт над него.

— Ами Бранд? Той подозира, че му е баща.

— Може да мисли каквото си иска. Никой никога няма да научи, че Бранд не е син на Борегар Тревър.

През по-голямата част от пътя до Атланта Ник дремеше. Беше изтощен емоционално и физически. Никакви обяснения не бяха успели да вразумят Еме. Колко лесно се беше върнала към старото си мнение за него, помисли той горчиво, фактът, че бяха започнали да се привързват един към друг през последните месеци, като че ли нямаше особено значение за нея. Фактът, че пропусна да й спомене за Реджина, беше унищожил това, което беше успял да изгради дотук с Еме. Макар че тя нямаше особени основания да му вярва след катастрофалната им първа среща, той я беше отвел до едно място във взаимоотношенията им, където му се струваше, че тя му е простила. Имаше намерение да я помоли да се оженият, когато развали годежа с Реджина.

Нямаше да направи това предложение само защото подозираше, че Бранд е негов син. Не, наистина не. Искаше я, дори Бранд да е син на Борегар Тревър. Кога се беше влюбил в Еме, запита се той унило. Отговорът дойде като светкавица. Винаги я беше обичал. Обичаше я в момента, когато я видя седнала на масата за покер, когато се върна, за да я търси, обичаше я през всичките тези години, когато мислеше, че никога повече няма да я види. Беше предложил брак на Реджина, за да спаси кариерата си... нямайки надежда, че някога ще открие отново Еме.

— Почти стигнахме, Ник — каза Реджина и го побутна лекичко. Знам, че сега те боли, но татко уреди да тебе да се грижат възможно най-добре. Дори аз ще дойда с тебе на север, когато се поправиш достатъчно, за да можеш да пътуваш.

— Реджина, трябва да поговорим. Няма да има брак. Не трябваше изобщо да се сгодяваме. Когато баща ти ни откри, аз избрах пътя на страхливеца и ти направих предложение. Разбихах, че една негова дума може да провали кариерата ми. Нямах да се оженя за тебе от любов. Някой ден ще намериш мъж, който наистина да те обича.

— Говориш глупости — укори го Реджина.

Стори му се леко ядосана, но не разтревожена и това го озадачи.

— Не разбираш ли какво ти казвам? Годещт ни е отменен. Няма да е честно да се оженя за жена, която не обичам.

— О, стига, Ник. Не приемам сериозно думите ти. Знам на какъв стрес си бил подложен след раняването, но с времето ще се оправиш и ще разбереш, че е в твой интерес да се оженим. Ще бъда прекрасна съпруга, а татко може да направи чудеса за кариерата ти.

— Разбира се, че ще бъдеш прекрасна съпруга, Реджина, но не моя.

Каретата вървеше полека по улици, застлани с чакъл, и вниманието на Ник се насочи към ужасните разрушения, предизвикани от войната.

— Нямах представа, че е толкова зле — каза той, когато забележа, че в разрушения град са останали малко цивилни.

— Няма храна — каза Реджина. — Но татко казва, че от време на време пристигат влакове с храни за нашите войски, които държат града.

Каретата спря пред една голяма постройка.

— Стигнахме болницата — обяви Реджина. Вратата се отвори и сержант Джоунс помогна на Ник да слезе. — Ще те изпратя до стаята ти, скъпи.

— Няма нужда, Реджина. Благодаря ти за труда, но всичко ще бъде наред.

— За труда ли? Откога е трудно да помагаш на някого, когато обичаш? Ще дойда утре да те видя.

Твърде изтощен, за да спори, Ник само кимна.

Генерал Блекуел отправи блеснал поглед към Ник.

— Надявам се, не възразявате, че Реджина дойде да ви вземе заедно с ескорта. Влюбените жени вършат такива неща. Знаете как е. Но сериозно, капитане, радваме се, че пак сте сред живите. Доктор Белоус ми каза, че раната ви е била една от най-тежките, които е оперирал. Слава на бога, че са се погрижили както трябва за вас.

— Слава на бога и на жена на име Еме — измърмори тихичко Ник.

— Какво?

— Нищо, нищо, сър, просто изразявах съгласието си.

— Хмм. Във всеки случай, скоро ще отпътувате на север, за да се възстановите. Във Вашингтон има превъзходна болница, това устройва ли ви?

— Напълно.

— Добре, добре. Скоро трябва да се връщам във Вашингтон. С Реджина смятаме да пътуваме заедно с вас. Предполагам, че няма да ви дойде като шок да научите, че сте повишен в майор. Никой не го заслужава повече от вас. Реджина е извънредно щастлива.

Ник се прокашля.

— Относно Реджина, сър. Не мисля, че бракът...

— Хайде, хайде, кап... майоре, Реджина ми разказа какво сте й наговорили. Ще се почувствате по-различно, когато оздравеете напълно. Да си болен е ужасно отегчително, особено за мъж като вас. Сега трябва да тръгвам. Време е за разговора ми с полковник Уотсън.

Ник се отпусна на възглавницата. Пътуването от „Високите дъбове“ до Атланта беше изцедило силите му и откакто беше пристигнал вчера, почти не беше ставал от болничното легло. Макар че тялото му беше слабо, умът му работеше непрестанно и той ужасно се тревожеше за Еме и Бранд, не знаеше как ще се справят в негово отсъствие. Еме имаше пари — онези, които й беше дал, преди да замине, но за колко време щяха да й стигнат? Ник нямаше представа кога ще може да се върне във „Високите дъбове“, а дотогава можеха да се случат много неща на една красива жена, останала сама с малко дете и стара прислужница.

Благодарение на личния интерес на генерал Блекуел към него, Ник скоро беше определен да замине на север в по-добра болница.

Щеше да пътува със специалния влак, с който генерал Блекуел се връщаше във Вашингтон. За негово съжаление обаче и Реджина имаше намерение да пътува заедно с тях, но той нямаше думата по въпроса. Във всеки случай, Ник се надяваше, че докато стигнат до Вашингтон, ще успее да обясни на Реджина че развалянето на годежа е в неин интерес.

— Миличка, трябва да отидем до Атланта да купим храна. — Савана се опитваше да извади Еме от летаргията, в която беше изпаднала от няколко дни, след като Ник замина. — Сега, като имаме пари, нищо не ни спира. Утре рано сутринта тръгвам.

Думите ѝ не направиха никакво впечатление на Еме.

— Ако няма храна за Бранд, детето ще умре от глад.

Това наруши летаргията.

— Какво каза?

— Капитан Дръмънд остави пари, нали така? Утре ще ида с фургона в града да видя какво може да се купи.

Еме кимна в знак на съгласие и отново потъна в мрачните си мисли. Мисълта, че Ник я иска само за да задоволи страстта си, не повдигаше особено много духа ѝ. Запита се дали е мислел за красивата си годеница, докато се е любел с нея. Чувстваше, че вероятно подозренията му, че Бранд може да е негов син, го бяха накарали да каже, че се интересува от нея. Трябваше да послуша вътрешния си глас и да не му позволява да разбие сърцето ѝ.

На другия ден Савана не можеше да стане от леглото. Винаги беше имала ревматизъм, но сега студеното време в последните дни си беше направило лоша шега със старите ѝ кости. Лекарството, което ѝ бяха предписали за болестта, отдавна беше свършило, но сега, когато имаха малко пари, Еме реши да попълни запасите от лекарства в някоя аптека в Атланта. Разбира се, това означаваше, че сама трябва да иде до града.

Тръгна за града в ранната утрин на следващия ден. Понеже се страхуваше да остави Бранд сам с болната Савана, го взе със себе си. Стариият фургон вървеше със скоростта на охлюв, но в края на краищата стигнаха до града, този път без никакви злополучни срещи. Еме само се молеше фургонът да не се разпадне, преди да се върнат

във „Високите дъбове“. Когато минаха покрай гарата, Бранд нададе вик и посочи една група пътници, които се качваха на влака.

— Мамо, погледни! — Еме спря фургона и погледна натам, където сочеше Бранд. — Това е Ник, мамо! Качва се на влака с онази жена.

Сърцето ѝ се сви болезнено. Наистина беше Ник. Още изглеждаше бледен и донякъде нестабилен, но вървеше сам... естествено, с помощта на червенокосата си годеница. Толкова, значи, струваха уверенията му, че Реджина Блекуел не означава нищо за него, помисли с горчивина Еме. Тя знаеше, че той е лъжец и мошеник, знаеше го от толкова отдавна, че не ѝ се искаше да си припомня, защо беше очаквала точно сега да се промени?

— Можем ли да му кажем довиждане, мамо? — запита Бранд. — Сигурно ще му стане приятно.

— Не мисля, скъпи. По-добре да вървим. Искам да стигна във „Високите дъбове“, преди да се стъмни.

Бранд, въодушевен от срещата, не обърна внимание на отговора на Еме, скочи от бавно движещия се фургон и изтича към влака, викайки Ник с цяло гърло. За щастие Ник чу гласа му наред гласовете на качващите се пътници. Широка усмивка се разля на лицето му, той коленичи и протегна ръце към детето. Еме загледа в няма ярост как Бранд се хвърля в прегръдките му. Нямахше какво друго да направи освен да дръпне юздите и да гледа безмълвно как синът ѝ и Ник разговарят.

— Какво правиш в Атланта? — запита Ник, надявайки се, че са дошли, за да го потърсят.

— Дойдохме да купим храна и да намерим лекарство за ревматизма на Савана. Ти заминаваш ли, Ник?

Тъжното му лице накара сърцето на Ник да се свие. Той погледна към Еме, видя, че е ужасно ядосана, усети, че е непоколебимо убедена, че той само я е използвал. Явно тя нямахше представа колко много означава за него.

— Не бива да се бавим, Ник — подкани го Реджина, раздразнена от ненавременната поява на вдовицата Тревър и сина ѝ. — Влакът ще тръгне всеки момент.

Ник прегърна силно Бранд и пошепна на ухото му:

— Грижи се за майка си вместо мене, синко. Кажй й... кажй й, че ще се върна.

Изправи се и бързо се качи във вагона.

— Това не е ли оня капитан, дето не ни даде да изгорим оная плантация преди време, а, сержант Пурди?

Пурди и конниците от неговия патрул тъкмо минаваха покрай гарата, когато видяха Ник да се качва във влака за Вашингтон.

— Той е, ефрейтор — каза замислено Пурди. — И понеже капитанът заминава, мисля, че сега спокойно можем да се върнем и да изгорим онова имение. Имаме заповед да изгорим всичко около Атланта.

— Ами вдовицата, собственичката на имението? — запита ефрейторът, облизвайки устни с жадно предчувствие. — Хубава женичка беше.

Те бяха забелязали Ник да се казва на влака малко след като Бранд се беше отделил от него, затова и не видяха Еме сред тълпата.

— Дива малка вещица, така си е — каза замислено Пурди. — Може би сега ще разберем колко е дива.

Хищната му усмивка не се нуждаеше от обяснение.

Пурди, също както и Шърман, беше убеден, че войниците му се бият не само с враждебно настроените противникови войници, но и с враждебно настроените цивилни, както и че армията на Съюза трябва да унищожи възможностите на южняците за продължаване на войната. Техните заводи, железопътни линии, пътища, ферми — всъщност, волята им за съпротива — трябваше да бъдат унищожени. Затова войниците на Шърман подпалваха всичко, което имаше военна стойност — и много неща, които нямаха нищо общо с армията — във и около Атланта, всичко, което Худ беше оставил.

На Еме не й трябваше много време, за да разбере, че храната в Атланта е оскъдна. Мъжете бяха зарязали фермите си за да отидат в армията, обричайки населението на глад.

След като прекара повече време, отколкото й се искаше, в опити да купи храна и лекарства за Савана, Еме потегли обратно към „Високите дъбове“ много по-късно, отколкото беше планирала. Наложй й се да похарчи по-голямата част от парите, които й беше оставил Ник, за да купи храни на безбожни цени. Но поне беше намерила царевица, брашно, малко захар, сол, бекон и някакви

консерви. Беше се снабдила дори с патрони за пушката. Сега имаха възможност да ходят на лов и да се снабдяват с прясно месо. И тя, и Савана стреляха сравнително добре.

Екотът на една гръмотевица разтърси фургона и Еме помисли, че ще е добре, ако стигнат във „Високите дъбове“, преди да ги връхлети дъждът. По това време на годината дъждовете бяха пронизващо студени. Слава богу, че беше се сетила да вземе едно-две одеяла, за да се завият с Бранд, ако стане нужда.

Видя странното зарево, осветяващо небето, на около две мили, преди да стигнат до „Високите дъбове“. Стреснатият ѝ вик събуди Бранд, който спеше зад нея във фургона.

— Какво има, мамо? — запита той сънено.

— Н-нищо, сине, спи, спи.

Макар че веднага разбра какво означава заревото, Еме не искаше да тревожи Бранд. Но в миналото тя много пъти беше виждала такова сияние да осветява небето, за да не разбере откъде идва.

Последния път, когато беше видяла небето да се оцветява в яркочервено, янките изгориха плантацията на Пиндър. Преди това — „Белфор“. Тя се замоли дано със Савана да не се е случило нещо лошо. Дали старата жена се беше спасила от ада, погълнал „Високите дъбове“, запита се тя отчаяно. Или е загинала в пламъците? Ако те двамата с Бранд не бяха тръгнали за Атланта, и тях щеше да ги постигне съдбата на Савана.

Почти веднага започна да вали. Не ситен дъждец, а проливен, пороен дъжд. Еме можеше само да се надява, че дъждът ще угаси огъня, който изяждаше „Високите дъбове“. Пращене и дим от гаснещи пламъци изпълваха наситения с влага въздух, когато Еме спря фургона пред опожарената къща. Огънят беше почти угаснал, но по-голямата част от къщата беше унищожена, преди да започне да вали. Двете колони на портала стояха като странни стражи, загадъчно непокътнати сред купчината обгоряло дърво. Макар че стените не бяха се срутили, покривът беше пропаднал на няколко места, а вътрешността на къщата представляваше жалка гледка.

Савана не се виждаше никъде и Еме се уплаши да не е станало най-лошото. Излезе от фургона, вирайки се през мъгливия полумрак в руините, които бяха неин дом от деня, когато Борегар Тревър я беше направил своя съпруга. Беше потресена, припомни си безбройните

случаи, когато двете със Савана бяха защитавали „Високите дъбове“ от конфедерати дезертъори, разбойници и войници на Съюза, които бяха най-голямата напаст — унищожаваша всичко, което не можеше да се яде, опожаряваша къщи и памучни полета, ограбваша влакове и навсякъде създаваша истински ад, оправдавайки се с военните действия.

— Какво ще правим, мамо?

Въпросът на Бранд изтръгна Еме от вцепенението ѝ. Заради сина си тя щеше да направи всичко необходимо за оцеляването им.

— Имаме храна във фургона, скъпи, ще оцелеем някак.

Изведнъж Еме видя една фигура да излиза от задната част на къщата. Дръпна Бранд към себе си и посегна за пушката, която беше взела за всеки случай. У Савана беше останал пистолетът.

— Еме, ти ли си, миличка?

— Савана! Слава на бога, че си жива!

Старата жена пристъпваше бавно, сякаш изпитваше силни болки. Когато стигна до Еме, тя трябваше да я подкрепи, за да я задържи на крака.

— Янките изгориха къщата, миличка. Не можах да ги спра. Беше оня сержант, дето капитан Дръмънд го изгони тогава.

— Сигурно е разбрал, че Ник вече го няма тук, и са дошли да си довършат работата. Направиха ли ти нещо?

— Не, миличка, само нахълтаха вътре и ми дадоха пет минути да се махна. Едва успях да събера малко дрехи и подпалиха стълбата, без малко да не мога да сляза. Съжалявам, миличка, че не можах да спася „Високите дъбове“.

— Няма нищо, Савана, това е само една къща. А ние сме живи.

— Не им хареса, че не те намериха тука, миличка. Господ знае какво щяха да направят с тебе, ако си беше у дома, като дойдоха.

— Не... не искам да мисля за това — потръпна Еме, осъзнавайки каква щеше да бъде съдбата ѝ, ако войниците я бяха намерили във „Високите дъбове“.

— Уморен съм, мамо, гладен съм — захленчи Бранд. Хвана се за полата на Еме, объркан и потиснат от внезапната промяна в живота им. — Ако капитан Дръмънд не си беше отишъл, нямаше да стане така.

Еме не можа нищо да му отговори.

— Прибрах нещата в една от робските колиби — поде Савана. —
Знам, че не е кой знае какво, обаче имаме поне покрив над главата.
Няма да ни духа, ще сме на сушина. Даже извлякох два одъра и
мебели, дето не са много обгорели.

— Ще се справим, Савана — каза Еме.

Заради Бранд се опита да се усмихне. Но това не го утеша
особено.

— Какво ще стане с нас, мамо?

— Ще се справим, скъпи. Ще видиш, в колибата ще сме много
добре.

— Зимата идва — напомни с многозначителен тон Савана.

— Казах, че ще се справим — отвърна малко троснато Еме.

— И ти, и Бранд ще сте добре, независимо какво трябва да правя,
за да оцелеем.

Когато зимните ветрове задухаха през процеците между гредите
и снегът започна да прониква през дупките на покрива, когато храната
свърши и гладът принуждаваше Бранд да заспива с плач, Еме намери
смелостта да предприеме необходимите стъпки.

Снегът падаше лениво, застилайки Вашингтон с чисто бяла покривка. Иззад заскрежения си прозорец Ник виждаше малкото смелчаци, дръзнали да излязат в бурята, да пъплят по заледената улица, за да отидат там, където ги зовеше необходимостта. Беше първият ден на декември, течеше шестата седмица, откакто беше дошъл в тази болница за оздравяващи. Отокът в белия дроб забавяше възстановяването му в първите дни, след като пристигна във Вашингтон, но волята за живот никога не го беше напускала. Бореше се с последиците от раняването с непреклонната решителност, която никога не му позволяваше да се признава за победен.

Сега, когато здравето му се беше подобрило и вече нямаше нужда да стои в болница или санаториум, времето беше станало непоносимо. Ник беше напуснал болницата преди три дни и се беше настанил в общежитието за несемейни офицери, очаквайки ново назначение. Беше го получил само преди часове. Назначаваха го на престижна длъжност във Вашингтон като адютант на генерал Блекуел. Трябваше да се досети, че Реджина ще се намеси и в това.

Реджина. Господи, само като си помислеше за нея, се вбесяваше. Тази жена отказваше да приеме факта, че бракът им нямаше да се осъществи. Живееше в някакъв свой свят, ръководена от собствените си представи. Ако нещата не вървяха според нейния план, тя просто не им обръщаше внимание. Навремето му се беше сторило, че ако ѝ предложи брак, това ще се отрази благоприятно на кариерата му. Тя имаше необходимите връзки, а в противен случай баща ѝ щеше да се погрижи изгледите му за повишение да бъдат сведени до нула. Но това вече нямаше никакво значение.

Тогавя Еме Тревър се беше върнала в живота му, и го беше накарала да осъзнае, че бракът с Реджина е невъзможен. Както обикновено, когато имаше малко повече свободно време, Ник отново се замисли за Еме и Бранд. Тревожеше се, че нямат достатъчно храна,

безпокоеше се, защото нямаше начин да разбере дали са още във „Високите дъбове“, опитвайки се да водят жалко съществуване.

В мига, когато получи новото си назначение, което му позволяваше две седмици отпуск, преди да отиде да заеме поста си, Ник започна да крои планове да се върне в Атланта, да намери Еме и Бранд и да ги доведе във Вашингтон. Но времето се развали и влакът между Вашингтон и Атланта, който вървеше от време на време, откакто конфедератите започнаха да взривяват линиите, трябваше да замине едва след два дни.

Едно почукване на вратата прекъсна размислите на Ник. Беше приятно изненадан, когато отвори и се намери лице в лице с капитан Бърч — цял отрупан със снежинки и потръпващ от студ.

— Брус! Не стой така, човече, влизай бързо вътре! Какво правиш тук, във Вашингтон?

— Бях леко ранен и се възстановявах. Имах работа във Вашингтон и реших да намина да те видя. — Капитанът изгледа критично приятеля си. — Освен че си много блед, изглеждаш доста добре за човек, почукал на вратата на смъртта. Мога само да предполагам, че състоянието ти се дължи на грижите, които получаваше във „Високите дъбове“ от онази красива блондинка, към която изглеждаше толкова привързан.

— На Еме дължа не само оздравяването, а и живота си — каза Ник. Устните му се извиха в мечтателна усмивка. — Щях да бъда мъртъв, ако Еме не беше взела нещата в свои ръце там, в полевата болница.

— Струва ми се, че чух нещо такова. Чух и че Реджина Блекуел те е довела в Атланта и после е дошла с тебе тук във Вашингтон. Това означава ли, че годещът ти с дъщерята на генерал Блекуел още е в сила?

— Зависи с кого говориш по въпроса. Ако запиташ Реджина, тя ще ти каже, че бракът ни се отлага за след войната. Но ако питаш мене, няма да има брак между нас с Реджина. Мисля, че знаеш какви чувства изпитвам към Еме Тревър.

Бърч кимна.

— В хубава каша си се забъркал. Какво смяташ да правиш?

— Ще взема първия влак за Атланта. Трябва да намеря Еме и сина ѝ. Сигурно имат нужда от храна и господ знае в какво състояние

ще ги заваря.

— Получи ли ново назначение?

— Точно днес дойде. Ще бъда адютант на генерал Блекуел. Работа на Реджина, предполагам. Но смятам добре да се възползвам от двете седмици отпуск, които ми се полагат, преди да заема поста. Стига времето да е благоприятно.

— За щастие, пристигнах във Вашингтон, преди времето да се влоши. Предполагам, чул си, че Атланта е станала град на призраци. Шърман се върна там и преди да напусне града през ноември, заповяда всички цивилни да се евакуират и опожари всичко, което имаше някаква военна стойност. Единствените невредими обществени сгради са онези, в които са настанени нашите окупационни части. Естествено, ще намериш подобаващо количество публични домове, необходими за поддържане на настроението, някоя и друга къща и магазин.

— Чух какво става там — призна Ник мрачно. — Вярно ли е, че нашите войници мрат от глад в окопите?

— Това е горе-долу положението. Шърман приближава Савана, Худ и армията му се придвижват към Тенеси. Конфедератската кавалерия и опълчението от Джорджия нападнаха пехотата на двадесет и втори ноември и убиха много наши.

— Тъжна работа — заключи Ник, — но това, което ми разказваш, още повече ме кара да замина за Атланта.

— Ами Реджина? Може би трябва да контролирам дамата в твое отсъствие?

— Твоя е, Брус. Вземай я, имаш благословията ми. Когато намеря Еме, възнамерявам да я доведа във Вашингтон като своя съпруга.

Бранд кашляше вече няколко дни. Сега положението му се беше влошило и Еме свали одеялото от раменете си, за да завие по-добре детето. Снегът навлизаше през цепнатините в стените на овехтялата колиба, образувайки бели локвички по утъпканата пръст на пода. Вятърът свиреше в комина и навяваше още сняг през дупките на покрива. Тримата седяха мълчаливо в малката колиба, от време на време сухата кашлица на Бранд нарушаваше тишината.

Еме се приближи към малкия огън в огнището, за да стопли ръцете си. Савана дремеше в люлеещия се стол, спасен след опожаряването на къщата. Разбута жаравата, съзнавайки, че дървата са намалели и скоро трябва да излезе да събере още. За щастие, имаше достатъчно дърва от полуразрушените колиби на робите и от голямата къща, така че нямаше да умрат от студ. Но с храната нещата стояха другояче. Патроните бяха на привършване и това правеше положението съвсем безнадеждно. В последните месеци живееха само благодарение на дивеча, който успяваха да застрелят или да уловят с примки.

— Мамо?

Гласът на Бранд беше дрезгав от кашлицата, очите му блестяха от треската.

— Тук съм, скъпи.

— Студено ми е.

— Ще легна до тебе да те топля. — Тя се настани до него и го прегърна здраво. — Така по-добре ли е?

— Много по-добре.

— Гладен ли си? Има още малко заешко от вчера. Може би и малко царевица.

Бранд поклати глава.

— Ти го изяж. Знам, че двете със Савана не ядете, за да има за мене.

Колко е чувствителен, помисли Еме и го прегърна още по-силно. Наистина бе изключително дете. Ник Дръмънд може и да е негодник, но синът му беше всичко, което една майка можеше да си пожелае.

Ник Дръмънд.

Заедно с името в паметта ѝ нахлуха спомени. Надяваше се Ник да е щастлив с Реджина Блекуел, защото тя знаеше, че такава красива и решителна жена като Реджина много лесно ще убеди Ник, че бракът с нея е точно това, което му е необходимо. А тя, Еме, без малко щеше да стане жертва на лъжите на Ник. Не че съжаляваше, че го спаси от бойното поле. Той беше бащата на сина ѝ, в края на краищата. Но тя се опита да се убеди, че само поради тази причина е рискувала живота си, за да го спаси.

Докато Еме лежеше до Бранд, слушайки хриптящото му дишане и мислейки за мъжа, който го беше създал, Савана се размърда на

стола си и с мъка успя да се изправи. Студът и влагата пронизваха болните ѝ стави, лекарството отдавна беше свършило. Стомахът ѝ се бунтуваше, но тя не му обърна внимание. Вече беше свикнала с празнотата в него. Еме я чу. Вече не можеше да крие факта, че тримата бавно умираха от глад.

— Страхувам се, че не е останала много храна — каза тихо тя, стараяйки се да не събуди Бранд.

Детето най-накрая се беше унесло в неспокоен сън.

— Не съм гладна, миличка — излъга Савана. — Мисля, че ще има достатъчно за Бранд, когато се събуди.

Еме се измъкна полека от леглото и двете със Савана започнаха да ровят в кошницата с припаси.

— Скоро трябва да предприемем нещо, Савана. Не можем да продължаваме така. И ти, и Бранд имате нужда от лекарства, а ако не намерим скоро храна, тримата ще умрем от глад. Сега сме по-зле, отколкото преди Ник...

Тя млъкна изведнъж. Защо трябваше Ник постоянно да е в мислите ѝ? Защо не можеше да приеме факта, че Ник Дръмънд е излязъл завинаги от живота им?

— Има още малко патрони. Ще ида на лов, като спре да вали. Може да имам късмет и да донеса някой тлъст заек. За Бранд ще бъде хубаво да хапне силен бульон.

— Заекът няма да стигне за много време, знаеш го — каза сърдито Еме. — Знаеше, че няма право да ѝ се кара, но не можа да се въздържи. Не беше честно тя и семейството ѝ да гладуват, докато други на север се наслаждават на обилна храна пред топло огнище. Техните войници бяха опустошили имението ѝ и вече нищо нямаше да бъде като преди.

Ник беше янки.

Тя го мразеше, мразеше и онези като него заради неправдата, която бяха причинили на южняците.

Савана не отговори нищо на гневните ѝ забележки. Знаеше, че Еме е права, че е въпрос на време да умрат от глад. Тъжното беше, че не виждаше изход.

— Знаем, дете, знаем.

— Няма да стоя така и да гледам как близките ми умират! — изсъска Еме така ядосано и решително, че Савана се ококори.

Тя много добре познаваше темпераментната природа на Еме и само безпомощно я беше наблюдавала при моментните ѝ изблици. Не можа да я спре първия път, когато се хвърли с главата надолу в опасната професия на комарджийка, страхуваше се, че и сега няма да може да повлияе на решението ѝ.

— Отивам в Атланта.

— За какво? Там има само изгорели къщи и янки.

— Ще намеря работа.

— Работа? Каква работа? В Атланта не е останала жива душа, само янки и няколко... — Тя спря, погледна към Бранд изшептя в ухото на Еме: — Нали знаеш, там, дето жените правят удоволствие на мъжете. И сигурна съм, че старата ни кранта няма да стигне до града.

— Ще стигне, Савана, ще стигне. Ако не, ще отида дотам пеша. Няма да допусна синът ми да умре от глад. Няма! Не се опитвай да ме разубеждаваш, вече съм го решила. Ще тръгна, щом времето се проясни. В Атланта рядко вали много по това време, пътуването няма да е трудно.

— Не ми харесва тая работа, дете.

— Не виждам друго решение, Савана.

Макар че си придаваше безстрашен и решителен изглед, Еме усещаше как сърцето ѝ се свива от страх. Но тя беше готова да направи всичко, за да намери храна и лекарства за Бранд и Савана.

Студеният вятър подмяташе боклуци по опустелите улици на Атланта, когато Еме влезе в града. Конят я беше докарал дотук благополучно, но тя сериозно се съмняваше, че ще успее да се върне с него във „Високите дъбове“. Откакто настъпи зимата, не беше получавал достатъчно храна и състоянието му беше лошо. Ребрата му се брояха, залепнали под изтънялата кожа.

Цивилни почти не се срещаха на улицата, макар да беше ранен следобед. Еме се опита да не обръща внимание на мъжете, които я оглеждаха любопитно, но ѝ беше трудно да отминава с пренебрежение подвикванията и двусмислените забележки. Нямахте представа, че в Атланта са останали толкова малко жени с изключение на проститутките.

За огромно свое разочарование тя установи, че повечето магазини са затворени. В онези, които все още работеха, продавачите я

отпращаха със снизходителни усмивки, когато кажеше, че си търси работа.

— И госпожица Мона ли ви отказа? — запита един собственик на магазин.

— Госпожица Мона ли? — учуди се Еме. — Съжالياвам, но не я познавам.

Когато мъжът се ухили многозначително, сякаш не ѝ беше повярвал, тя се обърна и излезе с озадачено изражение.

Следващият собственик на магазин беше далеч по-откровен.

— Да не сте някое от момичетата на госпожица Мона?

— Не, а трябва ли?

— Зависи. Доста хубавичка сте, но не каквато бих очаквал да намеря в... нали разбирате... в публичен дом. Сега това е единствената работа за жени в Атланта. Много момичета от добри семейства се принудиха да идат на работа при госпожица Мона. Освен това, всички цивилни се евакуираха от Атланта.

Еме избяга от магазина, разбирайки какво означават странните погледи на войниците по улицата. Мислеха я за курва!

Дълбоко замислена, тя поведе коня, опасявайки се, че ако го яхне, той може да падне под нея. Потръпна, когато студен повей се вмъкна под полата ѝ. Спря пред една от малкото оцелели сгради, в която влизаха и излизаха войници. Пред нея нямаше друга възможност, освен да моли янките за помощ. Гордостта беше много по-малко важна, от живота на сина ѝ. Трябваше да намери храна и лекарства за Бранд и ако янките можеха да ѝ помогнат, тя щеше да им е благодарна.

Изправила тесните си рамене, Еме отвори вратата и влезе вътре. Лъхна я приятна топла вълна и тя остана за момент неподвижна, завиждайки на войниците, които не правеха нищо друго освен да седят край огъня и да греят гърбовете си. Минаха няколко мига, преди да я забележи един ефрейтор, седнал пред отрупано с книжа бюро.

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

Еме събра смелост и изрече:

— Бих искала да говоря с началника ви.

— Имате ли среща?

— Не, току-що пристигнах в Атланта. Но животът на едно малко дете зависи от срещата ми с него.

— Съжалявам, госпожице, но майор Танър е много зает. Не сте ли чули, че всички цивилни са евакуирани от Атланта? Предлагам да се върнете откъдето сте дошли.

— Не и преди да се срещна с майор Танър.

Тя вирна предизвикателно брадичка и кехлибарените ѝ очи се присвиха упорито. Погледна затворената врата вдясно от бюрото и се запита дали ще може да мине покрай ефрейтора, без той да я спре. Другите двама мъже в стаята не казаха нищо, в погледите им се четеше и нещо друго освен любопитство.

Не ѝ трябваше много време да се реши. Мина край ефрейтора и рязко отвори вратата.

— Какво означава това?

Ефрейторът се появи на прага зад нея.

— Съжалявам, майоре, опитах се да кажа на тази млада дама, че сте зает, но тя настоява да говори с вас.

Майор Танър изгледа гневно Еме и тя инстинктивно разбра, че няма да получи никаква помощ от този навъсен офицер.

— Много добре, ефрейтор Литъл, ще говоря с нея.

Ефрейтор Литъл кимна, излезе от кабинета и затвори вратата зад себе си. Майор Танър обърна ледените си сини очи към Еме и тя потръпна.

— Е, млада госпожице, дано да е нещо важно. От дома на госпожица Мона ли сте? Или от някой друг дом в града?

Еме, изчервена, заекна:

— Н-не, не съм от публичен дом. Живея със сина си и прислужницата си в едно имение близо до Атланта, в една робска колиба. Домът ми беше изгорен от вашите войници.

— Съжалявам, госпожице, но това какво общо има с мене?

Еме изфуча сърдито:

— Заради вас, янките, синът ми гладува! Трябват му лекарства, а нямам пари, за да купя.

Майор Танър прояви благоприличието да се изчерви.

— Ако се опитам да осигуря храна за всяко семейство, чиято къща е била изгорена, няма да остане нищо за хората ми. Господ знае, че имаме съвсем малко храна за през зимата. Сега времената са трудни, трябва да оцелявате както можете. Сега бъдете така добра да излезете оттук.

— Вие не разбирате! Без храна и лекарства синът ми ще умре. Ще вземете ли това на съвестта си?

Танър вдигна очи към нея и Еме помисли, че вижда някакво състрадание в сините му очи. Но това беше само за миг, после над лицето му сякаш се спусна някаква завеса, скривайки от погледа му ужасите на войната.

— Обърнете се към госпожица Мона, ако търсите работа. Сигурен съм, че ще ви вземе, ако ѝ обясните положението си. Ако не желаете такава работа, по-добре напуснете бързо града. Сега за цивилните не е безопасно в Атланта.

Устните на Еме се изпънаха в тънка черта.

— Къде да намеря госпожица Мона?

Изражението му не се промени.

— В края на Пийч Стрийт. Няма как да не я забележите, това е единствената останала къща в квартала.

Еме се загледа в оградата около голямата, порутена къща на госпожица Мона на Пийч Стрийт. Не можеше да откъсне очи от оградата. Изглеждаше толкова обикновена на една улица, където повечето къщи бяха безнадеждно съсипани. Боята на места беше почти олющена, някъде липсваха цели дъски, но иначе изглеждаше толкова нормална сред целия хаос, че Еме за миг забрави защо стои тук и се взира в една проста дървена ограда.

— Е, скъпа, ще влезеш ли или цял ден ще стоиш на студа и ще зяпаш оградата ми?

Еме трепна силно, откъсната от съзерцанието си, и погледна към жената, която ѝ махаше с ръка от прага на къщата. Беше висока и пищна, облечена в доста елегантна брокатена рокля. Косата ѝ имаше най-странния оранжев цвят, който някога беше виждала.

Еме преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Вие ли сте госпожица Мона?

— Самата тя, скъпа. Вътре е по-топло, не искаш ли да влезеш?

Еме кимна утвърдително, отвори вратата и тръгна по алеята. Поколеба се за миг, преди да стигне до вратата.

— Не се плаши, скъпа. Щом си стигнала чак дотук, не чакай, ами влизай.

— Да — съгласи се Еме и влезе, последвана от госпожица Мона.
— Благодаря ви.

Наистина, здравето и животът на Бранд бяха по-важни от гордостта ѝ. Преди да тръгне от „Високите дъбове“, се беше заклела, че ще направи всичко необходимо, за да намери пари за храна и лекарства. И имаше намерение да спазва клетвата си.

Обитателите на къщата започваха да се размърдват. Докато минаваше през приемната, Еме хвърли един поглед и зърна няколко млади жени, доста разсъблечени, които си приказваха и се смееха, сякаш нямаха никакви грижи. Те отвърнаха на погледа ѝ, но като че ли не се разтревожиха особено, че една непозната жена е влязла в жилището им.

— Можем да поговорим в кабинета, скъпа — каза госпожица Мона и въведе Еме в една стая в дъното на коридора, точно до приемната.

Еме влезе и приседна нервно на ръба на един стол. Вместо да седне зад бюрото си, Мона се подпря на него и погледна към посетителката си. На лицето ѝ не се четеше нито критика, нито неодобрение, а чисто любопитство.

— Как се казваш?

— Еме Тревър.

— Кой те прати тук?

Мона явно предпочиташе да играе с открити карти.

— Никой не ме е пращал. Казаха ми, че можете да ме вземете на работа, дойдох по собствено желание.

Мона загледа внимателно Еме с интеллигентните си очи — нещо средно между синьо и зелено. По-скоро с цвета на бурно море.

— Разбира се, знаеш, че жените, които наемам, трябва да са склонни да доставят удоволствие на мъжете.

По врата на Еме полази гъста червенина.

— Знаем на какво място съм дошла.

— Работила ли си преди в публичен дом?

Еме размърда беззвучно устни, докато набере смелост да отговори.

— Не съм.

— Така си и помислих. Не изглеждаш такава жена. Но сега искаш да работиш тук, нали?

— Да.

— Явно моят дом не е бил първият ти избор — забеляза сухо Мона. — Ще ми кажеш ли какво те доведе тук?

— Отчаяно се нуждая от пари — призна Еме. — Янките изгориха дома ми и ние със сина ми се принудихме да живеем в една робска колиба.

— Имаш ли роднини?

— Никакви. Съпругът ми и родителите му починаха, моите родители отдавна са мъртви. Вероятно има някой Тревър във Франция или в Англия, но в момента това не ми върши никаква работа. Трябва да намеря пари колкото може по-скоро, за да купя храна и лекарства. Иначе няма да преживеем зимата.

— И си склонна да се продаваш, за да купиш храна за сина си.

Това беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

— Бих направила всичко, бих се отказала от честта си, но няма да допусна синът ми да гладува.

— И на тебе самата ти трябва да се понахраниш — каза Мона, хвърляйки критичен поглед към измършавялата фигура на Еме. — Клиентите ми харесват сочни жени, не искат нищо да им напомня за войната. И дрехите ти не са в особено добро състояние. Може би ще са необходими няколко дни, за да влезеш в добра форма, преди да те представя на клиентите си.

— Няколко дни! Но аз... аз имам нужда от парите сега. Мога да започна веднага.

— Няма да издържиш цялата нощ — намръщи се Мона. — Както си прегладняла и измършавяла, нямаш необходимата издръжливост за тази работа. Не, скъпа, ако искаш да работиш, ще трябва да ми позволиш да те поохраня, преди да започнеш. И да ти намеря дрехи, подходящи за тази професия. Косата ти също е в ужасно състояние. А аз трябва да пазя реномето си. Мъжете, които идват тук, очакват да намерят най-доброто и никога не съм ги разочаровала.

Еме закърши безпомощно ръце.

— Какво да направя? Парите ми трябва сега.

Изражението на Мона се смекчи. Не беше толкова безсърдечна, колкото можеше да се очаква от жена с нейния занаят. И тя като Еме познаваше безизходицата и отчаянието и не би се справила, ако не беше имало кой да ѝ помогне.

— Мога да ти дам пари на заем, скъпа, макар че се съмнявам, че ще намериш някъде в Атланта да се продава храна.

— Но как оцелявате, щом няма храна? Всичките ви момичета изглеждат здрави и сити.

— Разбира се, федералните власти се грижат да получавам храна и лекарства, за да поддържам момичетата си в добро здраве. Ние сме много важни за доброто състояние на техните войски.

Еме се изчерви, смутена от безцеремонните думи на Мона, но решена да не се предава.

— Ето какво ще ти кажа, скъпа. Ще ти дам храна, колкото мога да отделя, а ти ще ми платиш от първия си приход.

— Ще направите ли това за мене? Откъде знаете, че можете да ми вярвате? Откъде сте сигурна, че ще се върна?

Погледът на Мона не трепна.

— Просто знам. Дори ще ти дам кон, за да се върнеш у дома. Твоят не ми изглежда много надежден. Можеш да заминеш утре сутрин. Ще чакам да се върнеш привечер. Дадено?

Мона беше не само много проникателна, когато трябваше да прецени нечий характер, но и притежаваше невероятен делови усет. Тя видя потенциала на Еме, скрит под непривлекателните дрехи. Още от пръв поглед разбра, че Еме Тревър притежава вродена красота и уязвимост — качества, които мъжете намираха за неустойими. Надяваше се Еме да стане любимка на клиентите ѝ и да ѝ донесе достатъчно печалба, за да компенсира заема, който ѝ даваше.

Еме преглътна няколко пъти, преди да отговори. Знаеше, че щом даде дума, ще я удържи на всяка цена. Точно както веднъж беше рискувала честта си в игра на карти и беше платила по начин, който промени завинаги живота ѝ, така и сега трябваше да бъде готова да компрометира репутацията си, като приеме щедрото предложение на Мона.

Нейната гордост срещу живота на сина ѝ. Немислимо беше да ги сравнява. Гордостта ѝ беше нещо незначително, сравнена с този огромен залог.

— Дадено, госпожице Мона. Ако ми дадете провизии за няколко седмици, ще ги закарам във „Високите дъбове“ и ще се върна веднага, готова да изпълня задължението си към вас. А вие ще си приспаднете стойността им от заплатата ми.

— Има ли някой във „Високите дъбове“, който да се грижи за сина ти, докато те няма?

Еме кимна, внезапно разтревожена от мисълта какво ще каже Савана, когато разбере, че любимата ѝ възпитаница ще работи в публичен дом.

— Бавачката ми. Савана обича Бранд не по-малко от мене.

— Значи се разбрахме, скъпа. Можеш да спиш тук тази нощ, никой няма да те безпокои. Утре ще закараш у дома си провизиите, а когато се върнеш, ще те наглася и ще те представя на другите момичета. Не се тревожи, скъпа, ще се справиш.

— Ще работиш какво?

Старата бавачка изгледа Еме така, сякаш тя току-що ѝ беше казала, че утре ще настъпи свършекът на света. Това по-лесно би могла да приеме.

— Намерих си работа, Савана. Има ли значение какво ще работя? Госпожица Мона е добра жена. Даде ми цялата тази храна и вярва, че ще се върна в Атланта.

— Тая работа няма да я бъде — светнаха с опасен пламък тъмните очи на Савана.

— Няма нужда да спорим, Савана, вече дадох дума. Връщам се при госпожица Мона.

— Само през трупа ми.

Еме въздъхна уморено.

— Ще нося още храна, когато мога да отделя малко време. И лекарства. Госпожица Мона ме прати при лекаря си и той ми даде лекарства за тебе и Бранд. Имам да плащам дълг и честта ми изисква да се върна, за да удържа на обещанието си.

— Как можеш да говориш за чест, когато това, което вършиш, е безчестно? Да знаеше капитан Дръмънд за тая работа, щеше...

— Савана! Не искам да чувам нито дума повече за капитан Дръмънд или какво щял да направи. Няма го тук и няма изгледи да го видим някога, така че не го интересува какво съм правя или не правя. Просто трябва да приемеш факта, че съм решена да ви спася вас двамата с Бранд, независимо какво ще струва това на гордостта ми.

— Това никак не ми харесва, дете, но щом си толкова упорита, не мога да направя нищо, за да те спра. Ще се грижа добре за Бранд

вместо тебе. Нищо лошо няма да му се случи, докато те няма.

— Ще гледам да си идвам по-често, Савана — обеща Еме. — Винаги щом мога.

— Пази се, миличка — изхлипа побелялата негърка, обръщайки се с гръб. — Не е справедливо. Изискана дама като тебе не трябва да спи с янките за пари.

— Понеже не можа да каже нищо, с което да утеши старата жена, Еме се обърна и се приготви да тръгне.

— Ще ида да се сбoguвам с Бранд. Обичам ви, Савана.

Когато Ник излезе от влака, пред очите му се разкри картина на такова безутешно отчаяние, каквото никога досега не беше виждал. По улиците на Атланта не се виждаха почти никакви други хора освен федерални войници. Гарата беше полуразрушена и той забеляза групи работници, поправящи линиите, които извеждаха от града. От време на време минаваше кабриолет с някоя и друга гримирана проститутка, сама или с покровител от федералните войски, но дори да имаше повече цивилни, завърнали се в града, това не си личеше по нищо.

Пътят от Вашингтон дотук мина скучно, в непрекъснати спирания заради ремонтните работи по трасето, почти всеки ден саботирано от конфедератите. Шърман беше решил да изостави жп линиите и беше определил за свой заместник в Атланта генерал Томас заедно с неговите шестдесет хиляди войници, докато той самият напредваше към крайбрежието, унищожавайки всичко по пътя си. Като че ли нищо не можеше да спре неумолимия ход на Шърман, който всеки ден изминаваше по дванадесет мили. Опълчението в Джорджия разрушаваше мостове, опожаряваше складове с провизии, сечеше дървета, минираше пътищата пред янките, но това само още повече ги ожесточаваше.

Ниските температури и острите ветрове почти за една нощ бяха отстъпили място на меко, почти пролетно време и Ник се зарадва на неочакваното разнообразие след суровата зима, която беше прекарал във Вашингтон. Запъти се направо към щаба, за да помоли да му намерят квартира за няколко дни. Дадоха му стая в хотел, използван от армията за настаняване на личния състав. Тъй като във влака не беше спал както трябва, той легна да си почине няколко минути, но потъна в дълбок сън. Когато се събуди, беше станало късно, за да тръгне към „Високите дъбове“, затова реши да види коня си. Сержант Джоунс му беше обещал, че ще погрижи Скаут да бъде настанен в конюшната, докато господарят му е във Вашингтон.

Ник намери Скаут и установи, че за него се полагат добри грижи. Плати на собственика на конюшната, но каза, че ще вземе коня чак утре сутринта, когато смяташе да тръгне към „Високите дъбове“. На вечеря се нахрани в офицерския стол, но не прие поканата да посети заведението на госпожица Мона — най-реномирания местен публичен дом. Не искаше да се люби с друга жена освен с Еме. Изгълта едно разредено уиски и си легна, мечтаейки как утре ще се види отново с Еме.

Щеше ли да му се зарадва, запита се той тревожно. Или още му беше сърдита? Имаха ли какво да ядат с Бранд или щеше да ги намери умиращи от глад? Часовете минаваха ужасно бавно.

Беше невероятно топъл ден за декември. Ник яхна Скаут и тръгна към „Високите дъбове“. В дисагите беше сложил лакомства за Бранд, шарен бродиран шал за Савана и един топ коприна за Еме. Знаеше, че шалът и коприната са лекомислени подаръци, но по-късно щеше да донесе и по-съществени. Не беше беден и можеше да си позволи да подари красиви неща на жената, която се надяваше да направи своя съпруга.

Тъй като баща му беше починал преди около десет години, Ник беше станал глава на семейството и единствена опора на майка си и сестра си. Така беше допреди няколко години, когато сестра му се омъжи. Оръжейната фабрика на баща му винаги даваше добри доходи, а в последните години дори процъфтяваше. Когато отиде на фронта, той остави като свой заместник съпруга на сестра си Клиф Уейленд и в негово отсъствие зет му управляваше много добре семейното предприятие. Толкова добре, че Ник сериозно възнамеряваше да му продаде фабриката, да вземе парите и да ги инвестира в нещо друго, по-приятно за него.

Когато намери отклонението от главния път, той подкара Скаут по дългата алея, обградена от дъбове, която водеше към имението. Нетърпението му сякаш беше заразително, защото конят трептеше като пружина под него. Сякаш беше познал пътя, по който вървяха, и искаше колкото може по-скоро да се върне у дома.

У дома.

Странно, помисли Ник, че беше започнал да мисли за „Високите дъбове“ като за свой дом. Беше обикнал това място също като Еме. Представи си го как ще изглежда след войната и предположи, че за

поддържането на обширните земи ще трябва да се наемат доста работници. Виждаше го такава, каквото е било преди, с трепкащите под полъха на ветреца валма на памуковите храсти, готови всеки момент да бъдат прибрани от грижовни ръце. Виждаше добитък да пасе по склоновете и овощни градини, натежали от плод.

Когато наближи къщата, Ник видя само високите колони на входа, останали почти незасегнати от пожара. Стори му се, че всичко си е както преди. Но това първо впечатление се разпадна в мига, когато си даде сметка, че стените са опушени и напукани, а покривът е разбит и пропаднал.

— Боже господи, не!

Скочи от седлото и изтича към изгърбушената, полуразрушена къща, викайки с пресекващ глас името на Еме. В отговор чу само една страшна тишина. Започна като луд да дърпа падналите греди и да мята настрана остатъците от съборени стени, докато ръцете му се разкървавиха, а дрехите му почерняха от сажди. Когато осъзна, че къщата е била опожарена преди седмици и няма как да разбере какво е станало с Еме и Бранд, той се отпусна на земята и потъна в отчаян размисъл.

Живи ли са Еме и синът ѝ, запита се отчаяно. Или са загинали в пожара? Ами Савана? Федерални войници ли са подпалили къщата или дезертъори конфедерати? Когато научеше кой е отговорен за това безсмислено разрушение, щеше лично да се погрижи да бъде наказан.

— Много закъсняхте, капитан Дръмънд.

Ник скочи и се обърна. Позна веднага гласа на Савана и почувства внезапен прилив на облекчение. Преди да осъзнае какво му е казала.

— За какво говориш? Защо съм закъснял?

Господи, дано не е това, което си мисля, замоли се той горещо.

— Еме я няма.

— О, господи, не — изтръгна се вик от устните му. Разкъсваше се от болка. Без Еме нямаше защо да живее.

Но си спомни за Бранд. И синът му ли е загинал?

— Ами Бранд? И той ли...

— Бранд си е добре. Живеем в една от робските колиби там отзад. Не е кой знае какво, но сме на топло и под покрив.

— О, господи, толкова съжалявам, Савана, така ужасно съжалявам. Кога се случи това?

— Тъкмо след като онази жена ви откара в Атланта.

— Благодаря ти, че си опазила Бранд. Сигурно не ти е било лесно. Как се справяше?

Не искаше да мисли за Еме. Не сега, не и когато раната беше още толкова прясна.

— Изхарчихме парите, които ни оставихте, а като свършиха... — Тя замълча и наведе глава, поглеждайки към палеца на крака, който се подаваше от парцалите, с които беше омотала краката си, след като обувките ѝ съвсем се прокъсаха. — Не е право, капитане, не е право моето дете да страда.

Той помисли, че старата негърка говори за Бранд.

— Няма защо да се тревожиш за Бранд, Савана, ще ви отведе във Вашингтон и там ще се грижат добре за вас. Макар че Еме така и не си призна, винаги съм знаел, че Бранд е мой син.

Савана изведнъж се разяри.

— Никъде не отивам без Еме. Нито пък Бранд. Тя ще ме удуши, ако отведете детето.

Сълзи изпълниха очите на Ник и той побърза да ги изтрие с опакото на дланта си.

— Еме не би искала синът ѝ да гладува. И аз я обичах, Савана, но трябва да мислим за Бранд. Ще се справим някак си.

— Ще се справим, но не съм толкова сигурна за Еме — отвърна мрачно Савана.

Забележката ѝ стресна Ник. Помисли няколко секунди и изведнъж разбра какво е искала да каже. Сърцето му подскочи радостно и той сграбчи Савана за раменете, а огънят в зелените му очи я накара да се свие изплашено.

— Какво говориш, Савана? Помислих, че ми каза, че Еме е умряла.

— Умряла ли? Божичко, как ще е? — Тя вдигна очи към небето. — Не е умряла, капитане, просто я няма тука.

— Къде е отишла?

Хватката му накара Савана да изпъшка.

— В Атланта. Казвах ѝ, аз, че там няма работа за нея, обаче тя се зарече, че няма да ни остави да умираме от глад. Не че иска да го

прави. Или да ѝ харесва. Не-е. Гладувахме, капитане, и тримата. Нямахме друг начин.

— Какво разправяш, по дяволите?

— Ник! Върна се! Знаех си, че ще дойдеш, обаче мама все говореше, че никога няма да се върнеш във „Високите дъбове“.

Ник сграбчи детето, което влетя в прегръдките му. Изстена болезнено, когато усети колко отслабнало е малкото телце, ребрата му се брояха под изтънялата кожа. Колко ли мъки са изтърпели в негово отсъствие, помисли Ник в пристъп на вина. Закле се, че отсега нататък нито Еме, нито Бранд ще изпитат глад или лишения. А когато научеше къде работи Еме, щеше да отиде при нея и да остави съдбата си в нейни ръце.

— Къде е майка ти, синко? — запита той, след като пусна Бранд.

— В Атланта. Донесе ни храна и лекарства и пак замина.

— Болен ли си бил?

— Имаше възпаление на дробовете — отвърна Савана. — Еме не можеше да го гледа как се мъчи. Затова го направи.

— Какво е направила?

Ник започваше вече да губи търпение.

— Не мога да го кажа.

— Тя е при госпожица Мона — изчурулика Бранд. — Чух я, като казваше на Савана, че щяла да работи в уличен дом.

Ник едва не се задави.

— Какво?

— О, божке — изстена Савана, разтърсвайки скръбно глава. — Еме ще побеснее, ако разбере, че детето ни е чуло какво приказваме.

Ник се навъси. Досега Бранд не го беше виждал толкова разсърден, дори когато Еме беше избягала от „Високите дъбове“ и я беше заключил в стаята ѝ за наказание. Лицето му се сви болезнено, но той храбро се помъчи да преглътне сълзите.

— Нещо лошо ли казах?

Ник се наведе и взе детето на ръце.

— Не, синко, не си казал нищо лошо, не се сърдя на тебе. Просто се тревожа за майка ти. Вземи да надникнеш в дисагите ми — донесъл съм ти подаръци.

— Подаръци? За мене? — В очите му затанцува любопитно пламъче. — Не помня кога последно съм получавал подаръци. А, сетих

се — когато ти ми издяла конче.

Пламнал от нетърпение, Бранд се измъкна от ръцете на Ник, хукна към Скаут и започна да рови в дисагите. И докато издаваше радостни възклицания, откривайки едно след друго неочакваните съкровища, Ник продължи разговора си със Савана.

— Кога отиде Еме при госпожица Мона? — Гласът му сякаш всеки момент щеше да секне.

— Преди една седмица.

Тих стон се изтръгна от устните на Ник.

— Имаш ли вест от нея?

— Не. Донесе достатъчно храна, колкото да имаме за две или три седмици, и каза, че нямало скоро да си идва.

— Защо, по дяволите, не се опита да я спреш?

— Помъчих се. Господ знае, че се помъчих, но нали я знаете Еме колко е упорита! — Наистина, Ник знаеше това много добре. — Надяваше се да си намери почтена работа, обаче не можа. И не можеше да остави Бранд да гладува. Точно така щеше да стане, ако не беше отишла при госпожица Мона.

— Събери си нещата и тези на Бранд. Скоро ще се върна.

С лице, застинало в гневна маска, Ник се извърна рязко и се приближи към коня, в чиито дисаги още се ровеше Бранд. Момчето тъкмо беше пъхнало в устата си една ментова пръчка. Ник никога не беше виждал такова блажено изражение.

— Трябва да тръгвам, синко, но скоро ще се върна с майка ти. После всички отиваме във Вашингтон.

— Ще заминем от „Високите дъбове“?

— Само временно. — Той се обърна към старата жена. — Грижи се за момчето, Савана. — После, като си спомни за подаръка, който ѝ беше донесъл, извади пакета от дисагите и го пъхна в ръцете ѝ. — Това е за тебе.

— Не се карайте на Еме — предупреди го старата бавачка, размахвайки пръст пред лицето си. — Тя направи каквото трябваше.

Ник се качи на седлото.

— Не ми чети конско, Савана. На Еме трябваше да се скараш. Когато я намеря, ще се опитам да се въздържа. Ако това ще ти бъде някаква утеха, обещавам, че няма да ѝ направя нищо лошо.

Отдалечавайки се от имението, почувства, че не е сигурен дали ще може да спази това обещание. Толкова беше ядосан на Еме, че можеше като нищо да извие хубавото ѝ вратле. Като си представеше, че някакви мъже щяха да я мачкат и да се възползват грубиянски от нея, му прилошаваше. Макар да осъзнаваше, че го е направила заради Бранд, не можеше да не се вбесява. За бога, та той я обичаше!

Еме се огледа в огледалото, но видя насреща си една непозната жена, която изобщо не приличаше на нея. Жената, която я гледаше от огледалото, имаше пълни устни с цвета на узряла слива и напудрени с руж бузи. Очите ѝ бяха обградени с черна линия, клепачите — подчертани с леки отсенки, които им придаваха чувствен изглед. Беше облечена в прозрачна вееща се роба, която не скриваше почти нищо от тялото и. Тънка риза, стигаща високо над коленете, разкриваше дълги, стройни крака, почти целите ѝ гърди и подчертаваше тънката талия.

Макар че госпожица Мона цяла седмица я беше тъпкала с храна, това почти не ѝ се беше отразило. Само дето хлътнатините под скулите и ключиците бяха изчезнали. Тялото ѝ още беше болезнено слабо, но въпреки това напълно женствено, с всички необходими извивки и трапчинки. Обувки с висок ток допълваха тоалета ѝ.

Най-големият ѝ страх беше, че няма да може да направи това, което се очакваше от нея.

Колкото повече приближаваше времето, когато трябваше да слезе по стълбите и да се присъедини към момичетата на госпожица Мона, толкова по-голяма паника я обземаше. Беше се опитала да не мисли за това, което щеше да стане тази вечер, но само смъртта можеше да я накара да забрави факта, че в мига, когато позволеше на някой мъж да легне с нея, това щеше да я превърне в курва.

Мисли за Бранд, повтаряше си тя. Мисли, че спасяваш живота на двама души, не за глупавата си гордост или чест. За какво щеше да ѝ послужи честта, ако любимите ѝ хора умрат от глад? Едно леко почукване на вратата я сепна и я изтръгна от мрачните ѝ мисли. Вратата се отвори и Мона влезе, без да чака покана.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа — изгука възторжено тя. — Знаех си. Още си малко слабичка, но съм сигурна, че клиентите ми ще са също толкова доволни от тебе, колкото и аз. Не си нервна, нали?

— Аз... да, тревожа се. Не ми е лесно.

— С времето ще свикнеш — каза Мона с малко рязък, делови тон. — Знаеш правилата, нали? Аз водя преговорите. След като се уточним и се разберем за цената, отвеждаш клиента горе. Водя точни сметки за приходите на всяко момиче. Внимавай да не те изиграят. Не позволявам грубости. Ако някой клиент се опита да те излъже или да ти направи нещо, викаш на помощ някой от пазачите.

— Вярвам ви, госпожице Мона, това не ме тревожи. Просто не знам дали ще мога да направя каквото се очаква от мене.

— Не те държа насила тук, скъпа — припомни ѝ Мона. — Ако имаше друг начин да изхранваш детето си, щях да те пусна, макар да ми дължиш пари. Вярвам, че ще ми ги върнеш.

— Вие ме приехте и ми дадохте храна за семейството ми във „Високите дъбове“. Няма да ви подведа. Освен това, и двете знаем, че в Атланта няма друга работа като за мене. Сделката си е сделка. Ще изпълня моята част.

— Знаех, че ще се чувстваш така. Това, което правиш тук, няма нищо общо с честта, трябва да оцелееш. Не си единствената жена, принудена да проституира от глад и обстоятелства, над които няма власт. Слава богу, че има благоразумието да дойдеш при мене, защото аз се грижа за момичетата си. Сега, скъпа, другите момичета вече се събират долу. Мъжете започнаха да пристигат. Слез, когато се приготвиш.

Еме остана още няколко минути в стаята си. Повдигаше ѝ се, но успя някак си да преглътне горчивия вкус на жлъчка, който се надигаше в гърлото ѝ. Коленете ѝ се подгъваха, сърцето ѝ биеше неравномерно. Но тя знаеше, че не може повече да се бави. Затова отвори с треперещи ръце вратата на стаята си и излезе на площадката, която гледаше към гъмжащата от хора приемна.

Сините униформи се смесваха с цветните петна на оскъдните одежди на момичетата, които предлагаха подноси с напитки. Някои мъже неприкрито оглеждаха момичетата, други, по-дръзки, ги попипваха и потупваха. Но никое момиче като че ли нямаше нищо против. Еме видя как един от мъжете хвана едно момиче за ръката и го поведе към госпожица Мона, която започна да преговаря. Когато мъжът обясни какво иска, се договориха за цената и Мона записа нещо в една тетрадка. Парите минаха от ръка в ръка и момичето поведе

мъжа нагоре по стълбите. Еме си пое дълбоко дъх, изчака кикотещата се двойка да влезе в стаята и се насочи към долния етаж.

Ник почука с огромно нетърпение на вратата на заведението на госпожица Мона. Изостреното му, напрегнато лице даваше представа на какво напрежение е подложен. Още не можеше да повярва, че ще намери Еме в някакъв публичен дом, но отчаянието караше хората да вършат неща, каквито никога не биха направили в други обстоятелства. Според Савана Еме беше от цяла седмица при госпожица Мона. Той потръпна, представяйки си какво е била принудена да изтърпи, преди той да дойде в Атланта.

Вратата се отвори. Той влезе, но отказа да даде фуражката и пелерината си на портиерката, а се насочи направо към приемната. Там вече беше пълно с военни и неколцина цивилни на правителствена служба. Ник позна един-двама от офицерите, но повечето от останалите мъже виждаше за първи път и това го успокои. По-добре беше възможно най-малко негови познати да знаят, че бъдещата му съпруга е... Господи, не можеше да нарече Еме курва!

Тогава я видя, застанала на най-горното стъпало, изплашена и обезсърчена. Лицето ѝ беше силно гримирано, беше облечена — или, по-скоро, съблечена — много предизвикателно. Спря и я загледа, забелязвайки как слабостта ѝ подчертава още повече неземната ѝ красота.

Еме не забеляза Ник сред навалищата от сини униформи. Не гледаше към никого, погледът ѝ се рееше някъде над главите на хората. Ник я видя да слиза по стълбите, видя какво оживление предизвика появата ѝ сред мъжете, които я забелязаха, и очите му се наляха с кръв при мисълта, че тези мъже искат да спят с нея. В един миг самообладанието му се пречупи и той не можа да се въздържи да не направи това, което съвестта му изискваше да стори, още от мига, когато Савана му беше казала къде да търси Еме.

Междувременно Еме стигна до най-долното стъпало и спря, за да събере смелост, преди да направи последната стъпка. Щом слезеше при другите момичета в приемната, вече нямаше да има власт над онова, което непременно трябваше да последва. Почти не беше на себе си от паника, погледът ѝ трескаво скачаше от едно лице на друго. И тогава тя го видя. Той безцеремонно си пробиваше път през тълпата

мъже и оскъдно облечени жени, за да стигне до нея. Лицето му беше изкривено от ярост. Стискаше юмруци, а очите му бяха така потъмнели, че бяха станали почти черни. Наистина очите на дявола. Еме почувства как я разтърсва тръпка на жесток, отнемащ разума страх.

Ник спря на сантиметри от нея и за един кратък миг я изгледа с невероятно спокоен поглед.

— Времето за игра свърши, скъпа, тръгваш с мене.

Очите на Еме се разшириха, тя раздвижи устни, но не можа да издаде никакъв звук. Ник моментално смъкна пелерината си, уви я около раменете ѝ, вдигна я и я метна на рамо като чувал картофи.

— Ти си моя, Еме Тревър, проклет да съм, ако позволя на друг мъж да те има.

— Какво става тук, майоре? — Мона се появи внезапно до рамото на Ник, придружена от двама едри пазачи. — Ако сте направили избора си, първо трябва да се договорите с мене.

— По дяволите договорките — изрече със стиснати зъби Ник. — Еме ми принадлежи. Отвеждам я. Всеки глупак може да види, че мястото ѝ не е тук.

— Еме дойде тук по своя воля — каза Мона, стремейки се да потуши надигащия се скандал. — Не задържам насила никое момиче.

— Пусни ме, Ник Дръмънд! — извика Еме, удряйки с юмруци гърба на Ник. — Не принадлежа на никой мъж.

— Чухте я, майоре, пуснете я.

Двамата пазачи пристъпиха напред със заплашителен вид.

— Вижте какво — каза Ник с едва сдържано нетърпение, — ние с Еме трябва да поговорим насаме. На драго сърце ще платя за времето ѝ.

Очите на Мона блеснаха разбиращо. Тъй като Еме, изглежда, познаваше майора, а майорът със сигурност познаваше Еме, тя не видя нищо лошо в желанието на Ник.

— Ако искате да си говорите, трябва да го направите в моето заведение. Аз се грижа за момичетата си и не ги пускам оттук, освен ако не съм напълно сигурна, че искат да си идат. Ако платите за времето ѝ и обещаете, че няма да ѝ направите нищо лошо, не виждам защо да не удовлетвори желанието ви.

— Не знам колко може да струва цяла нощ, но това трябва да е достатъчно — изрече с отвращение Ник, бъркайки в джоба със свободната си ръка.

Извади няколко банкноти и ги хвърли на Мона. Тя ги улови сръчно и даде знак на пазачите да пропуснат Ник.

— Третата врата вляво. И помнете, никакви грубости.

— Не искам да отивам с него — обади се Еме с приглушен глас, продължавайки да се бори.

Какво право имаше Ник да идва тук и да я излага по този начин? Без съмнение вече беше женен за Реджина Блекуел и сега идваше у госпожица Мона, за да избяга от задушавашата властност на съпругата си.

— Мълчи — изръмжа Ник, катерейки се по стълбите, преди Мона да си е променила намеренията.

Мона се загледа замислено подире им. Не знаеше каква е работата, но познаваше мъжете. Ник Дръмънд беше решителен мъж, който знаеше какво иска. Беше изникнал изневиделица от миналото на Еме, за да вземе жената, която смяташе за своя. В ума на Мона заседна неоспоримата мисъл, че кариерата на Еме в нейното заведение е свършила още преди да е започнала. И тя се запита дали дръзкият майор знае, че това щеше да бъде първата нощ на Еме с клиенти. Пожела си да можеше да стане свидетелка на фойерверките, които щяха неминуемо да избухнат след малко, когато се стигнеше до сблъсъка на тези два темперамента, но би заложила всичките си пари, че победител щеше да излезе майорът.

Ник затвори с ритник вратата на стаята на Еме, набърчвайки неодобрително нос пред пищната мебелировка и безвкусните тапети. Стовари я безцеремонно на меката покривка на леглото, отиде към вратата, заключи я и се върна, за да се надвеси над нея. Лицето му приличаше на буреносен облак, тъмно и заплашително.

— Къде, по дяволите, ти е отишъл мозъкът, че си тръгнала да работиш в публичен дом? Толкова ли ти харесва да се търкаляш с по няколко мъже на нощ? Изтрий си лицето, приличаш на курва.

— Не смей да ме съдиш, копеле такова! Нямах представа какво ме е довело тук или защо съм го направила.

— Имам известна представа — каза Ник и изражението му се смекчи. — Но от това не ми става по-лесно да преглътна тая работа.

Защо не ме потърси? Можеше да питаш в щаба, да помолиш да ми пратят телеграма. Или да оставиш писмо.

— Ако става дума за майор Танър, по-добре недей. Отидох при него, но той не пожела да ме изслуша.

— Помоли ли го да ти помогне да се свържеш с мене? Каза ли му, че синът ми е болен и гладува? Обзалагам се, че не си споменала името ми.

— Синът ти! Никога не съм ти казвала, че Бранд е твой син.

— Не си, но сега ще ми кажеш. Бях извънредно търпелив с тебе, Еме, но дойде време да ми кажеш истината.

Той я изгледа така, че тя веднага разбра — вече няма смисъл да се преструва.

— Да, по дяволите, Бранд е твой син! Сега доволен ли си?

Ник се усмихна.

— Ужасно съм доволен.

— И какво ще направиш сега? Не мисли, че ти и твоята Реджина ще отглеждате сина ми, защото няма да ти го дам.

— Какво общо има Реджина с тая работа?

— Тя ти е годеница. Или вече сте се оженили? Беше твърдо решена да те има.

— Няма да се женя за Реджина Блекуел. И ще отгледам сина си.

Еме ахна. Точно от това се страхуваше. Ник щеше да ѝ отнеме сина и тя никога повече нямаше да го види.

— Не можеш да вземеш Бранд, Ник. Моля те, не виждаш ли, че ако ми го отнемеш, това ще ме убие?

— Ще поговорим по-късно за Бранд. Първо ми кажи какво те накара да търсиш работа в... в...

— В публичен дом — довърши изречението Еме, тъй като на него явно му беше трудно да произнесе тези думи. — Направих каквото трябваше, за да спася Бранд и Савана. Бранд беше болен. Двамата имаха нужда от храна и лекарства. Сключих сделка с Мона и възнамерявам да спазя моята част.

— Като спиш с мъже?

Силна червенина плъзна нагоре по шията на Еме.

— Правим каквото трябва заради тези, които обичаме.

— Господи, Еме, прииска ми се да те напляскам, като чух какво си направила. Още не съм сигурен дали няма да го направя, затова се

въздържам да те докосна, както забелязваш, след като влязохме в тази стая. Казах ти, че ще се върна в Атланта. Знаеш колко много означаваш за мене.

— Но не чак толкова, че да споменеш, че си сгоден — нападна го тя.

— Наистина, не се сетих за това. Когато те открих, Реджина вече нямаше никакво значение за мене. И без това смятах да разваля годежа при първа възможност, но по време на война човек не може винаги да прави това, което иска.

Той се отпусна на леглото до нея, почувствал внезапна умора. Сега не го интересуваше какво е правила или с кого. Никога нямаше да я упреква за миналото, само бъдещето им имаше значение. Колко ли мъже е имала за една седмица, запита се той все пак. Дори един да беше, пак щеше да е много, доту тъничко вътрешно гласче. Но Ник бързо отстрани противната мисъл.

— Какво те кара да смяташ, че ще интересувам от някоя синя куртка? — нападна го Еме. — Вашите войници съсипаха родния ми край разориха хората, изнасилваха и убиваха, рушаха и опожаряваха. Мразя те, мразя и всичко свързано с тебе. Защо просто не ни оставиш на мира?

Очите на Ник блеснаха в ярък зелен огън.

— Ти не ме мразиш, скъпа. Имаме дете, забрави ли?

— Как да забравя? Години наред живях в страх, че някой ден ще научиш за Бранд и ще ми го отнемеш. Беше самонадеяно от моя страна да мисля така, като се има предвид, че ти явно не се интересуваше какво е станало с мене, след като си прибра дълга на честта, който ти дължах. Но това се случи. Срегнахме се отново в не толкова прекрасни обстоятелства, бих казала, и сега ти искаш да ми вземеш Бранд. Как ще ми обясниш това?

— Съдба, скъпа. Трябвало е да стане. Точно както любовта помежду ни. Няма да ти отнема сина. Ти, Бранд и Савана идвате с мене във Вашингтон.

Еме се надигна.

— Какво! Как ли пък не! Никога няма да стъпя в този град. Колкото до любовта помежду ни, защо не си признаеш, че изпитваш само страст към мене? Искаш да отида с тебе във Вашингтон само защото искаш сина си, не защото имаш чувства към мене.

— Грещиш, скъпа. Да, искам Бранд, но не без тебе. Признавам, че изпитвам страст към тебе, но не е само това. Ако се страхуваш, че един ден ще започна да мисля лошо за тебе, защото... защото си дошла тук, бъди сигурна, че никога повече няма да говоря за това. Не ми харесва, но приемам, че си го направила от отчаяние и безизходица.

— Колко галантно от твоя страна — озъби се Еме. — Но съвсем ненужно. Не съм спала с никого, откакто Реджина те отведе от „Високите дъбове“.

Радостта се надигна на талози в него и сърцето му преля от щастие. Твърде хубаво беше, за да повярва. Еме беше вече цяла седмица при госпожица Мона. Как е възможно да не е спала с нито един мъж? Тя видя доволното му изражение, но веднага съзря и помрачаващото го безпокойство.

— Не очаквам да ми повярваш, но самата истина е, че госпожица Мона не ме караше да бързам. Каза, че трябва първо да си почина и да се поохраня. Цяла седмица ме тъпка с всякаква храна, а днес трябваше да бъде дебютът ми.

— Трябваше? — повтори Ник. Дяволчето в зелените му очи затанцува победния си танц. — Е, аз пръв ще прекарам една нощ с тебе. Люби ме, Еме. Отдай се на страстта ни, каквато няма втора на света. Утре заминаваме за Вашингтон, а тази нощ ни принадлежи!

— Как ли пък не!

— Сега замълчи и ме целуни!

Еме изстена смутено. Нима Ник не разбираше? Тя нямаше да отиде никъде с него. Нито пък щеше да му даде сина си. Той не беше човек, с когото би искала да преживее живота си. Освен това, Ник я искаше само заради Бранд. Тя не беше глупава. Нямаше начин той да докаже, че Бранд е негов син, нали?

— Защо продължаваш да се държиш така?

Той я изгледа втренчено и тя трепна вътрешно от този поглед.

— Няма пак да ми се изплъзнеш, Еме. Защо ти е толкова трудно да повярваш, че си много важна за мене?

Тя отмести очи, видимо разтърсена. Колко лесно можеше да лъже този мъж!

— Не се мъчи да ме покровителстваш, Ник.

— Това ли мислиш, че правя? Помисли пак, скъпа. Дойдох в Атланта веднага щом се освободих, за да отведа тебе и сина ни във Вашингтон. Ще се оженим веднага щом уредим необходимите неща. Седмици наред се измъчвах, като мислех за тебе и Бранд. Какво правите в тази опустошена от войната земя... може би гладувате или дори нещо по-лошо.

В стаята се възцари неловко мълчание. Ник продължи да се взира в лицето ѝ. Наклони глава към нея. Еме се опита да го избегне, но той я хвана и я задържа обърната към него. Тя се вгледа в устата му, спомни си влажната топлина на устните му, притиснати страстно към нейните, как я вкусваха така, че я караха да забрави неугасващата си омраза.

Ник се усмихна и тя загледа като омагьосана как ъгълчетата на устата му се повдигат леко нагоре. Изведнъж ѝ хрумна, че той сигурно се досеща за какво мисли тя, и гореща червенина обля бузите ѝ. От гърдите му се изтръгна нисък смях.

— И аз си спомням, скъпа.

Гласът му беше толкова чувствен, съблазнителен и невероятно еротичен.

Боже господи, да не би да беше почнал да чете мисли?

— Не може да знаеш за какво си мисля — промърмори Еме.

— Спомняш си колко прекрасно беше помежду ни, докато се любехме. Спомняш си как дръзко реагираше на допира на ръцете ми, на устата ми, как плътно ме държеше в себе си. Можем пак да имаме всичко това, скъпа. Всяка нощ. Ако искаме.

Тази мисъл я накара да се задъха.

— Ник, моля те, не мога да мисля, когато ме объркваш така.

— Не мисли, Еме, просто чувствай.

Устата му беше толкова близо до нейната, че тя усещаше топлия му дъх. Внезапно разстоянието помежду им изчезна.

Устата му завладя нейната. Тя усещаше жаждата му във властния натиск на устните и в горещия, твърд език, който проникваше през бариерата на зъбите, за да я изпълни със страстта си. Той се надвеси над нея и бавно се отпусна, така че тя нямаше друг изход, освен да приеме тежестта на тялото му и да се притисне на свой ред към него. Ръцете му я докосваха навсякъде — гърдите, седалището, нежното скрито място между краката. Не преставаше да я целува, притискайки устни към нейните, докато езикът му продължаваше да вкухва сладостта ѝ.

Едва когато малките ѝ юмруци започнаха да бият по гърдите му, той ѝ даде кратък отдих. Когато се отдели от нея, и двамата дишаха тежко.

— Заболя ме.

— Съжалявам, скъпа, но беше толкова отдавна, толкова отдавна...

— Явно Реджина не е била много благосклонна.

— Не съм спал с Реджина, след като пристигнах тогава във „Високите дъбове“ и намерих жената от моето минало, която не можах да забравя. Всъщност, не съм спал с друга жена, откакто съдбата отново ни събра.

— Бях ти под ръка, нямаше нужда да търсиш друга жена.

Ник изстена съкрушено. Изведнъж се изправи и започна да се съблича. Еме се надигна на лакти.

— Какво правиш?

— На какво ти прилича? Тъй като си ми „под ръка“, мога да се възползвам от ситуацията. Освен това, платих доста скъпо за удоволствието да имам твоята компания.

Еме отвори уста, за да му отговори по подобаващ начин, но когато Ник свали ризата си и тя видя яркочервения белег, тя ахна и се втренчи в зарастващата рана, смутена и безмълвна. Като я видя накъде гледа, Ник застана неподвижен.

— Отвращава ли те?

Еме го изгледа смаяно. Да я отвращава? Не, съвсем не беше това. Тя си спомни колко беше страдал той от тази рана.

— Защо да ме отвращава? Достатъчно често съм я виждала, докато се грижех за тебе. Още ли те боли?

Зелените очи на Ник блеснаха дяволито.

— Не толкова, че да ми попречи да се любя с тебе. Смъкна панталоните си и приседна на ръба на леглото, за да свали обувките.

— Не искам да се любя с тебе, Ник.

Усмивката му изчезна, заменена от гневна гримаса.

— Беше достатъчно склонна да го направиш с непознат.

Еме има благоприличието да се изчерви.

— Аз... нямах избор.

— Сега нямаш избор — каза Ник, лягайки до нея, като я привлече в прегръдките си. — Понеже не ми вярваш, когато казвам, че ме интересува, сега ще ти го докажа с действия. Преди да излезем от тази стая, няма да има защо да се съмняваш в мене или да се противиш на усилията ми да те направя своя съпруга.

— Не съм глупава, знам, че искаш Бранд.

— Упорито малко глупаче! Разбира се, че искам сина си. Но искам и майката на сина си. Сега млъкни и ме остави да те любя.

В целувката му нямаше никаква нежност. Беше проникваща, силна и отчаяна. Когато устата му започна да отнема съпротивата ѝ, ръцете му полека и умело свалиха всичките ѝ дрехи — колкото ги имаше. Прозрачната роба отлетя първа, последвана от тънката риза. Когато Еме се озова гола и крехка под него, устата му се отдели от нейната, за да се спусне по заоблеността на гърдите ѝ, чак до втвърдените им връхчета.

Еме потръпна, усещайки допира на топлите му, влажни устни до чувствителната ѝ кожа. Затвори очи и изстена, когато твърдите му

пръсти се плъзнаха нагоре по бедрото ѝ.

— Отвори очи, скъпа. Искам да знаеш кой се люби с тебе. Не съм твоят покоен съпруг или някой мъж без лице, който е платил за благосклонността ти.

Еме бавно отвори очи и се сблъска с магнетичния поглед на Ник.

— Кой съм аз, Еме? Кажете ми, скъпа.

— О, Ник!

Името му излетя от устните ѝ в изблик на разпалваща се страст.

Тогава устните му започнаха бавно и настоятелно да смучат и да дразнят едното втвърдено зърно, докато ръката му изследваше влажното скрито място между бедрата и.

Устата му се прилепи към нейната, докато пръстът му се пъхваше в нея, а измъчващите я набези на езика му повтаряха движенията. Тя отметна глава в полунесвяст. Ръцете ѝ сами се заплетоха в обърканата му коса, докато устата му не преставаше да изследва сладките набъбнали розови пъпки. Пъхна леко коляното си между нейните и за свое смущение тя усети, че отваря крака, повдигайки се, за да отговори на лекия натиск на ръцете му, извивайки се в ритъма на непоносимата болка, която той създаваше у нея. Когато той се плъзна надолу по тялото ѝ, тя се опита да го спре, но не можа да се възпротиви на прииждащите вълни на жаждата, която той беше отключил в тялото ѝ.

Ник я погледна и се усмихна многозначително, преди да поеме отново сладкото мъчение с уста и език.

— Ник, моля те!

— Ще се ожениш ли за мене?

— Не.

Той сведе глава, езикът му се подаде от устата, готов да я дразни и измъчва безмилостно. Той започна да я вкухва, подлудявайки я с жаждата си, стигайки до предели, каквито никога досега не беше докосвал с нея.

Тя молеше за милост, но той не се трогна. Продължи да я облизва и да я подлудява с езика и устните си. Всичките ѝ усещания бяха се съсредоточили между краката ѝ. Чувствителността ѝ растеше с всеки миг, пулсираше и туптеше, докато...

Тя изпищя.

Освобождението дойде като изригване, което разтърси душата ѝ. Тя още трепереше, когато Ник се плъзна над нея и я запълни с горещата си, пулсираща мъжественост. Невероятно, но тя почувства как той я изпълва, как я разпъва, как докосва самата сърцевина на душата ѝ, преживя отново възкачването но нажежената спирала на блаженството, която овладя тялото ѝ и непрекъснато разпалваше наладата ѝ.

— Ах, скъпа, не преставаш да ме смайваш. Тялото ти така невероятно реагира на моето. Как можеш да отричаш това, което преживяваме заедно?

Запратена по върховете на страстта, Еме не можеше да отговори. Но Ник не искаше отговор. Той го усещаше в начина, по който тялото ѝ се нагаждаше към неговото, във всяко трепване, което нежно го притискаше вътре в нея, във всяко потръпване, което правеше тялото ѝ негово притежание, в начина, по който викаше името му, когато стигаше до кулминация. Тогава и той достигна до мига на своето освобождение и дълго след това не можа да проговори.

Не искайки да се отдели от нея, Ник се притисна към Еме и се изтегна настрана, без да излиза от тялото ѝ. По-задоволена, отколкото би искала да си признае, тя опря глава на гърдите му и се заслуша в успокояващия се ритъм на сърцето му.

— Сега кажи, че не си принадлежим — изшептя задъхано Ник. — Обзалагам се, че съпругът ти не те е карал да се чувстваш така.

— Не искам да говоря за Бо.

— Тогава да поговорим за нас двамата. И за нашия син. Утре се връщам във „Високите дъбове“, за да доведе Бранд и Савана в Атланта. Влакът ни заминава в седем часа вечерта.

— Не мога да напусна така госпожица Мона. Тя няма да разбере. Аз... длъжна съм ѝ заради заема за храна и лекарства, които закарах на Бранд и Савана.

— Аз ще ѝ платя — каза Ник, изскърцвайки ядосано със зъби. — Имам чувството, че тя разбира повече, отколкото си склонна да допуснеш. Не се тревожи, скъпа, Мона няма да остане изиграна.

— Няма да се омъжа за тебе, Ник.

— Понеже нямаш кой знае колко много прилични дрехи, прибери които смяташ да вземеш от тези, които ти е дала Мона — продължи Ник, без да обръща внимание на протестите на Еме. — Тя

навярно ти е дала и нещо друго освен нощница, нали? Ще ѝ платя прилично за всички дрехи, които ще вземеш от гардероба ѝ. Когато стигнем във Вашингтон, ще купя на тебе и на Бранд всичко, от каквото имате нужда. Ще се оженим веднага щом уредим формалностите.

— Ник, обичаш ли ме?

Думите излетяха от устата ѝ, преди да успее да ги удържи.

— Защо, по дяволите, ме питаш такива неща? За какво, според тебе, е цялата тази работа? Разбира се, че те обичам. Ти си майката на сина ми.

Еме помръкна. Ник я обичаше, защото е майка на сина му. Би ли могла да приеме страстта му и да се примири да бъде обичана единствено заради това?

— О, господи.

— Какво трябва да означава това? Какво, по дяволите казах сега, че се разсърди?

— Ако ти не знаеш, няма аз да ти го казвам.

— Жени! Единственият начин да те задоволя е като правя това.

Той направи лек тласък и показа, че още е твърд вътре в нея.

Еме го почувства да пулсира, притиснат в стегнатата ѝ ножница, да расте и да се втвърдява още повече, карайки я да осъзнае, че жаждата му беше попритъпена, но съвсем не задоволена. Той още я искаше.

— Усещаш ли какво ми причиняваш? Имаме цяла нощ на разположение, скъпа, нека се насладим докрай. Трябва да чуя, че ме обичаш.

— Не те обичам. Аз... аз те мразя. Мразя това, че си янки. Мразя начина, по който ме изостави на борда на „Дикси Бел“...

Той хвана седалището ѝ и я задържа, докато влизаше и излизаше, разпалвайки кръвта ѝ.

— Обичам те — изрече Ник. — Обичам начина, по който ми реагираш. Обичам начина, по който изглеждаш, и как викаш името ми, когато се освобождаваш. Обичам начина, по който ме мразиш.

Настани я върху себе си, притискайки я към ерекцията си, изпълвайки я дълбоко... докрай.

— Целуни ме, скъпа.

Тя се подчини, изпълвайки устата му с неповторимия си вкус.

— Язди ме, Еме. Ти командваш, сега прави каквото искаш.

Еме затвори очи, отметна глава и пое властта, вече изгубена в облак от чувствено удоволствие. Когато Ник вдигна глава и пое едното зърно в устата си, тя избухна. Чу го да изкрещява, усети горещата струя на семето му и повече нищо не помнеше.

— Един ден ще признаеш, че ме обичаш, скъпа — прошепна Ник, преди да се присъедини към нея в дълбокия сън.

Още веднъж през нощта тя се събуди от горещите му целувки, които валяха по лицето и тялото ѝ. Отначало помисли, че сънува, но ръцете и устните на Ник станаха толкова агресивни, че тя вече не можеше да пренебрегва бумтенето на кръвта си и яростното туптене на сърцето. Тогава той отново се вмъкна в нея, за да ѝ достави онова неповторимо удоволствие, което само той можеше да ѝ даде. След като заспа отново, Еме се събуди едва когато слънцето надникна през прозореца и Ник я побутна внимателно.

— Еме, събуди се. Време е да тръгвам за „Високите дъбове“.

Тя се размърда, обърна се по корем и каза:

— Върви си.

Седалището ѝ, което се издигаше под чаршафа, беше толкова съблазнително, че той го погали разсеяно, докато продължаваше да ѝ говори.

— Еме, ще говоря с Мона, преди да тръгна. Ще се погрижа за всичко, скъпа. Спи, докато ти се спи. Трябва само да си събереш нещата и да се видим на гарата преди седем часа вечерта. Бранд и Савана ще са с мене.

Думите му успяха да изгонят и последните останки от съня ѝ.

— Какво? Какво каза?

— Влакът ни заминава в седем часа. Имаш цял ден да се приготвиш. Очаквам те да дойдеш навреме на гарата.

— Ами ако реша да не дойда?

Той стисна устни.

— Не помня да съм ти давал избор. Но ако направиш глупостта да не дойдеш с мене, Бранд и Савана във Вашингтон, ще се оправим и без тебе. Изборът е твой, Еме. Аз и синът ни или цял живот да си отваряш краката пред всеки, който си плати за това.

Тя си пое остро дъх. Господи, как може да е толкова жесток? Няма ли никакво състрадание в сърцето му? Ник беше янки, а тя — безпомощна южнячка. Кой щеше да я защити, ако се оплачеше, че Ник

отвежда любимия ѝ син без нейно позволение? Югът тънеше в хаос, проклетите янки бяха твърде заети да печелят проклетата война, за да се занимават с някаква южнячка, която има претенции към някой от техните. Как би могла да се омъжи за Ник, когато предполагаше, че ѝ е предложил брак просто за да я залъже... когато всъщност искаше попечителство над сина си?

Ник наблюдаваше смяната на чувствата по лицето на Еме, разбирайки, че сериозно я е притеснил, но смяташе, че е абсолютно необходимо да я стресне, за да разбере, че животът ѝ е при него, а не другаде.

— Седем часа, Еме. Ще те чакам.

Обърна се и излезе от стаята.

Мона се понамръщи, че я будят толкова рано, но се облече и внимателно изслуша обясненията на Ник. Когато той свърши, тя прие да ѝ се плати за дрехите, както и за храната и лекарствата, които Еме беше занесла във „Високите дъбове“, без да протестира особено много. Пожела им щастие и отново си легна. Момичетата идваха и си отиваха, тя не можеше да ги задържи, когато им се откриеше друга възможност. Нито пък завиждаше на чуждото щастие. Животът ѝ беше дал безценни уроци, един от които беше да взема любовта там, където я намери. Голямата любов на живота ѝ загина в началото на войната и тя не намери кой да заеме мястото му. Макар че господ знае, че отчаяно се беше опитвала.

Ник нае един фургон, за да стигне до „Високите дъбове“. Сериозно се съмняваше, че Бранд и Савана ще имат кой знае колко много багаж, но само фургони се даваха под наем. Не беше сигурен дали Савана може да язди кон, затова трябваше да се задоволи с по-бавен превоз. Не че имаше голямо значение — имаха много време да стигнат до Атланта преди седем часа и да хванат влака за Вашингтон. Но щеше ли Еме да бъде там и да ги чака?

Трябваше да се надява, че тя обича сина си достатъчно, за да иска да бъде с него. Не можеше да си представи как Еме доброволно ще позволи да я разделят от Бранд. Беше изградил надеждите си върху силната и любов към детето. Женитбата с янки може би вървеше против всичките ѝ убеждения, но да дойде с Бранд във Вашингтон —

това беше нещо друго. Щом се съберяха всички заедно, той вярваше, че ще успее да я убеди да се оженият.

Господи, колко я обичаше. Признаваше, че не винаги се беше държал като джентълмен с нея, но въпреки това осъзнаваше, че винаги я е обичал — дори когато я сметна за курва на борда на „Дикси Бел“.

Ник беше толкова погълнат от търсенето на комарджийката, позната като Еме Фортюн, че най-накрая се принуди да признае причината за държанието си на майка си, която беше потресена от факта, че разглезеният ѝ син беше намерил жена, достойна за неговото внимание. Макар че добрата жена беше съчувствала на сина си, в крайна сметка го беше убедила, че причината, поради която не може да открие Еме Фортюн, е, че тя не иска да бъде намерена. Когато започна войната, той се отказа от търсенето и се посвети на друга цел — да опази живота си.

После отново намери Еме.

И научи, че има син.

И намери любовта.

Бранд седеше на един пън, загледан към алеята с дъбовете, и чакаше Ник. Когато видя фургона да се отбива от главния път, скочи и изтича да намери Савана. Когато след няколко минути фургонът на Ник стигна до тях, двамата стояха пред останките от изгорялата къща. Бранд едва сдържаше възбудата си.

— Готови сме, Ник — извика той, когато Ник слезе от фургона. — Къде е мама? Намери ли я?

— Да, намерих я.

Ник се засмя, прегърна момчето и го вдигна на капрата на фургона.

— Как е тя? — запита тревожно Савана. — По лицето ѝ се виждаше, че е изкарала безсънна нощ. — Добре е, нали?

— Еме е в чудесно състояние, Савана. — Погледна многозначително към Бранд и добави: — Ще ти разкажа по-късно. Достатъчно е да кажа, че положението не е толкова лошо, колкото си го мислехме. Готови ли сте да тръгваме?

— Нямаме кой знае какво за вземане — каза старата негърка и му подаде малко вързопче, добре увито в някаква дреха. Ник го взе и го остави в дъното на фургона. — Събрах и каквато храна имахме.

Помислих, че ще е добре да имаме нещо за ядене, докато стигнем до Атланта.

— Добре, Савана. Нямах време за закуска. Хайде, качвай се. — Помогна ѝ да се качи във фургона, после се настани на капрата до Бранд. — Готов ли си, синко?

— „Високите дъбове“ ще ми липсват — каза замислено Бранд, докато Ник насочваше коня обратно по алеята към пътя. — Мислиш ли, че татко ми ще знае, че вече не съм тук?

Ник преглътна мъчително. Толкава искаше да каже на Бранд, че Борегар Тревър не е негов баща, но знаеше, че сега не е време за това. Еме трябваше да му го каже.

— Мисля, че татко ти ще разбере, че е трябвало ти и майка ти да напуснете „Високите дъбове“. Може би един ден ще се върнеш. Когато войната свърши и отново настъпи мир.

— Не помня татко — каза тъжно Бранд. — Но ми се иска да е бил като тебе.

Сърцето на Ник се изпълни с радост.

— Не ти ли пречи това, че съм янки?

Бранд се замисли.

— Отначало да. Знаех колко ѝ е неприятно на мама, тя като че ли те мразеше, но ти никога не си ни направил нещо лошо.

— Никога не съм ти направил нищо лошо, така е, Бранд.

— Знам. Ами мама? Тя се оплакваше от тебе.

— Нищо не съм ѝ направил. Поне не е било нарочно. Най-лошото, което някога съм ѝ сторил, беше когато я заключих в стаята ѝ, но тя направи нещо много лошо и трябваше да я накажа.

Лъжи, помисли си той. Само лъжи. Разбира се, че беше наранил Еме. Нарани я, като ѝ отне девствеността, без да го разбере, и я остави да роди сина му в срам и позор. Нараняваше я, когато я караше да спи с него, убеждавайки я, че ще я изпрати в затвора, ако му откаже. Нарани я, защото не ѝ каза за Реджина.

— Какво ще кажеш, ако се ожения за майка ти? — запита Ник в прилив на вдъхновение.

Бранд се замисли.

— Както мама и татко са били женени, така ли?

— Да, нещо такова.

— Вие с мама ще си имате ли син като мене?

— Възможно е да имаме деца. Надявам се да имаме, във всеки случай. Но те никога няма да те изместят от сърцата ни. В сърцата ни има място за много деца.

— Иска ми се да имам братя и сестри. Понякога съм малко самотен, като няма други деца наоколо. Ти искаш ли да ми бъдеш татко?

— Нямах представа колко много искам.

— Значи, според мене всичко ще бъде наред, ако се ожениш за мама — възкликна ентузиазирано Бранд. — Винаги съм искал да имам татко, когото да помня. Но трябва да ми обещаеш, че няма да се опитваш да ме направиш янки.

Радостен смях се надигна в гърлото на Ник. Беше толкова зарадван, че искаше да спре фургона и да прегърне момчето. Мисълта, че е пропуснал първите пет години от живота на това великолепно дете, го натъжа ваше. Закле се, че отсега нататък ще бъде бащата, от когото Бранд имаше нужда. И нищо, което Еме можеше да каже или да направи, нямаше да промени това.

Пристигнаха в Атланта навреме, за да обиколят по магазините и да купят дрехи за Бранд и Савана. Във Вашингтон щеше да бъде доста по-студено, а нито единият, нито другият имаха подходящи дрехи. Обувките на Савана бяха безнадеждно прокъсани, а на Бранд отдавна бяха омалели. Стана почти седем часът, когато Ник свърши с покупките. Единственият проблем бяха обувките за Савана, но в крайна сметка намериха едни мъжки ботуши и въпросът се уреди.

Тъй като Ник беше се уговорил със служителите в конюшната да качат коня му на влака, трябваше само да слязат от фургона и да изминат пеша краткото разстояние до гарата. Когато наближиха, от комина на локомотива изригна огромно кълбо бяла пара, последвано от облак черни сажди — предупреждение, че влакът скоро ще тръгне. Ник купи билети и заедно с Бранд и Савана зачака идването на Еме.

— Не виждам мама — каза Бранд, вгледан в тълпата качващи се пътници.

Повечето бяха със сини униформи, в почти опустелия град не бяха останали много цивилни.

— Ще дойде — успокои го Ник, но вътрешно не беше толкова сигурен.

Разчиташе, че Еме няма да остави сина си да замине без нея. Замоли се дано предположението му да е било вярно.

— Влакът ще тръгне.

Бранд се разтревожи, че майка му няма да пристигне навреме.

— Ще дойде, не се тревожи.

Еме цял ден ту проклинаше Ник, ту намираше основания да го обича. От една страна, той беше ненавистен янки, който искаше да ѝ отнеме сина. От друга страна, беше казал, че я обича. Дали думите му бяха лъжа, изречена в момент на слабост, или наистина я обичаше? За мъж като Ник лъжите бяха нещо естествено, когато трябваше да постигне целите си. Еме не вярваше, че я е търсил след нощта, която прекараха заедно на борда на „Дикси Бел“. Ами Реджина Блекуел? Защо не ѝ беше казал, че има годеница?

Но нищо не можеше да разреши дилемата ѝ. Ник щеше да отведе Бранд във Вашингтон независимо дали тя щеше да тръгне с тях или не. Той искаше сина си достатъчно силно, за да го изтръгне от любящата ѝ прегръдка, така да се каже. А имаше и невъобразимото нахалство да твърди, че я обича.

Тя започна без сърце да опакова някои от най-приличните дрехи, които ѝ беше дала Мона. Взе две рокли, не толкова разголени, малко бельо и два чифта обувки. Към тях прибави с благодарност едно топло палто, защото беше чувала, че на север става доста студено по това време на годината.

В шест часа Еме седеше на леглото, все още опитвайки се да реши дали да отиде на гарата и да се помъчи да уговори Ник да не взема Бранд във Вашингтон, или да не прави нищо и той да се разколебае и да остави детето тук, щом тя не се появи. Но понеже познаваше Ник, тя сериозно се съмняваше дали ще постъпи така. Най-вероятно щеше да напусне Атланта, както беше планирал, щеше да отведе сина ѝ и скоро щеше да забрави, че тя съществува. Беше го направил преди години, така че защо сега трябваше да е по-различно?

Еме още не беше решила какво да прави, когато Мона се появи на вратата.

— Готова ли си, скъпа? Ако ти трябва помощ за багажа, мога да кажа на един от пазачите да ти го занесе до гарата.

— Благодаря, чантата ми не е тежка. Освен това, още не съм решила дали да тръгна с майор Дръмънд.

— Струва ми се, че нямаш избор — забеляза Мона. — Преди да тръгне, майорът ми каза, че е бащата на твоя син и че ще отведе момчето във Вашингтон.

— Той е един проклет янки, мошеник и негодник!

— Сигурно едно време доста си го харесвала — намигна ѝ многозначително Мона.

— Това е дълга история, госпожице Мона.

— Всичко се свежда до въпроса, дали обичаш достатъчно сина, за да се омъжиш за бащата.

— Ник каза ли ви, че ще се женим?

— Разбира се, скъпа. Предполагам, че и ти го желаш, нали? Ако искаш, може да останеш и тук, при мене.

Еме поклати енергично глава.

— Не, не искам да оставам тук. Сгреших, че изобщо дойдох. Не съм сигурна дали щях да се справя, ако Ник не се беше появил точно в този момент.

Мона кимна мъдро.

— И аз така си помислих, но исках да разбера.

— Много съм ви благодарна, госпожице Мона, Сигурна съм, че храната и лекарствата, които осигурихте, спасиха живота на Бранд. Помогнахте ми, когато имах най-голяма нужда от подкрепа.

— Радвам се, скъпа, но твоят човек плати щедро за моите услуги. Сигурна ли си, че не го обичаш поне мъничко? Със сигурност е голям красавец.

— Да го обичам мъничко ли? — запита смаяна Еме. — Обичам го повече, отколкото съм мислила, че жена може да обича някой мъж.

— Време е да се качваме, Бранд — каза Ник, повеждайки детето към вратата на вагона.

Лицето му беше строго и решително. Беше заложил на любовта на Еме към сина ѝ срещу нейната омраза към него и беше загубил.

— Мама още я няма.

Гласчето му беше изпълнено с паника.

— Тя имаше много време, синко. Ако реши да дойде, трябва да се появи всеки момент.

— Ще дойде, знам — каза Савана. — Няма да позволи да ѝ вземете сина.

— Така мислех и аз, Савана, но предполагам, че и двамата сме сгрешили. Но не се тревожи. Ще бъда много добър баща на това дете. А то има и тебе.

— Не е същото — измърмори Савана, качвайки се във влака. Ник качи Бранд и го последва. Хвърли последен поглед през рамо към опустялата гара и се обърна, горчиво разочарован. Изведнъж зърна с крайчеца на окото си някакво движение. Някой бързаше към гарата, тичайки успоредно с влака. Сърцето му се заблъска в гърдите. Еме!

Влакът изсвири оглушително и бавно потегли напред. Постепенно започна да набира скорост, колелата се завъртяха все по-бързо.

Тя го видя как се държи с едната ръка за вратата и протяга другата към нея. Препъна се, едва не падна, но се изправи и протегна ръка към него. Влакът се движеше все по-бързо, увеличавайки разстоянието помежду им. Нямахше да успее. Но не познаваше решителността на Ник. Когато го видя да изчезва от вратата, Еме помисли, че я е изоставил, но той изведнъж се появи на задната платформа. Наведе се, протегна ръце към нея, сграбчи я през кръста и я вдигна при себе си.

Еме не хареса Вашингтон. Мръсната сива лапавица по улиците я потискаше, не можеше да се отърси от студа, който проникваше чак до мозъка на костите ѝ. Знаеше, че Савана изпитва същото, макар че старата жена почти не обсъждаше условията в които живееха. Колкото до Бранд, той все още беше въодушевен от смяната на обстановката, за да забележи неприязнените чувства на майка си.

Ник беше успял да ги настани в сравнително приличен хотел въпреки че в града трудно се намираха жилища. Еме искаше да се настани при тях, но Ник ѝ каза съвсем недвусмислено, че мястото ѝ е при него. После ги изведе и им купи дрехи, подходящи за по-студения климат. Когато каза на Еме, че урежда венчавката им, тя твърдо отказа да се подчини, заявявайки, че за нищо на света няма да се омъжи за един проклет янки. Думите ѝ накараха Ник да отложи сватбата.

Бяха във Вашингтон повече от месец, когато Шърман поднесе завоювания град Савана на Линкълн като коледен подарък. Армията на Худ беше затънала около Нашвил, чакайки Томас да атакува. И той нападна конфедератите така мощно, че почти ги унищожи. Само за два дни те обявиха капитулацията си на смрачаване под един проливен дъжд. Коледа дойде и отмина без особени чествания.

Към първи януари 1865 останките от армията на Худ, която беше намаляла почти наполовина и съвсем обосяла, се предаде в Тюпело, Мисисипи. Болен от сърце и сломен, Худ се отказа от поста си на 13 януари, петък. Еме прие тежко новината. Огорчението и разочарованието затвърдиха решимостта ѝ да не се омъжва за Ник. Но той прие леко това нейно решение, защото знаеше, че тя непременно ще промени намеренията си и няколко дни отлагане не бяха от особено значение.

Постът на Ник като адютант на генерал Блекуел му създаваше много работа. Толкова много, че ако Еме се беше съгласила да се оженят, той се съмняваше дали би намерил време за церемонията. За всички беше съвсем ясно, че войната е към края си и Югът е победен.

Носеха се слухове, че армията на Лий вече не получавала месни дажби, че в Ричмънд нямало и един фунт месо. Югът беше изразходвал цялата си енергия и запаси. Цената на златото растеше и конфедералният долар намали стойността си до два процента от тази през 1861 година. Докато, напротив, Съюзът имаше неизчерпаеми запаси и най-голямата флота в света. Сега имаше и повече войници, отколкото в началото на войната, фактически Северът беше спечелил нови сили, докато Югът едва се държеше. Невероятно, но войната беше извела икономиката на Севера до нови върхове на производителността.

През това време Еме има една неприятна среща с Реджина Блекуел. Двамата с Бранд тъкмо излизаха от ресторанта, където бяха влезли, за да се стоплят с чаша горещ шоколад, когато се натъкнаха на Реджина. Привлекателната червенокоса красавица беше увита в кожи, къдриците ѝ бяха увенчани с кожена шапка и изглеждаше много елегантна. Тъкмо беше влязла в ресторанта с две други жени, също толкова елегантно облечени. Еме помисли за нещастните гладуващи жени и деца на Юга и прибави още една причина в дългия списък с основания за омраза към янките.

— О, госпожо Тревър, не мога да повярвам, че се срещаме — каза Реджина на висок глас, за да привлече вниманието на околните.

Почти всички обърнаха глави към Еме.

— Здравейте, госпожице Блекуел — отвърна хладно Еме.

— Чух, че майор Дръмънд си е довел любовница от Атланта — намекна злонамерено Реджина.

Еме смръщи вежди, усещайки, че всички в препълнения ресторант я наблюдават. Южняшкият ѝ изговор звучеше странно на това място.

Тя хвана здраво Бранд за ръката и каза:

— Извинете ме, трябва да заведа сина си у дома.

— Какво става, госпожо Тревър, истината притеснява ли ви? Ако Ник говореше сериозно, досега щеше да се ожени за вас. — Двете жени с Реджина се изкискаха, прикривайки устата си с ръка. — Слава на бога, разбрах какъв човек е, преди да се оженим. За щастие, развалих годежа, преди да беше станало твърде късно — продължи тя, говорейки нарочно високо, за да се чува до другия край на ресторанта.

Хората вече бяха спрели да ядат и се взираха в тях. — Странно, колко много прилича синът ви на майор Дръмънд.

Това вече дойде твърде много на Еме. Вбеси се, като помисли на какви обиди беше изложен Бранд пред всички зяпачи.

— Слава на бога, че никое от вашите деца няма да прилича на майор Дръмънд — отвърна тя, докато извеждаше Бранд навън и двамата се отдалечиха бързо от ресторанта.

Озадачен, Бранд трябваше да подтичва след нея. Оплакванията му най-накрая проникнаха през гневната броня на Еме и тя забави ход, за да се пригоди към късите му крачки.

Тази вечер Ник се прибра рано в хотела и обяви, че ще води всички на ресторант, вместо да вечерят в хотела, както обикновено. Като си припомни срещата с Реджина, Еме веднага отказа.

— Защо правиш така, скъпа? — запита Ник, смаян от резкия отказ на Еме.

— Не ми се излиза тази вечер — отвърна тя.

Вече беше решила да не казва на Ник за днешната си среща с Реджина. Трудно ѝ беше да говори за унижението, на което беше подложена, когато Реджина нарочно я оскърби пред толкова много хора.

— Да не си болна? — запита той тревожно.

— Не, нищо ми няма.

Бранд седеше наблизко, слушайки разговора им, и изведнъж избъбри:

— Какво е любовница?

Еме ахна смутена.

Ник се обърна към детето. На лицето му се изписа гняв.

— Откъде си чул тази дума?

— От дамата, която дойде във „Високите дъбове“. Тя каза, че мама ти е любовница. Не знам какво значи, но както го каза, не ми хареса много.

Ник изригна гневна ругатня.

— Дотук беше! — изрева той, обръщайки се към Еме. — Достатъчно се водих по ума ти. Сега ще правим нещата както аз кажа. Като последния глупак се надявах да се съгласиш да се оженим. Но сега, когато слуховете засегнаха и Бранд, трябва да затворим устата на клюкарите. — Изведнъж той забеляза, че детето е още в стаята, и се

обърна към него. — Бранд, иди намери Савана. Кажи ѝ да те измие и стой в стаята ѝ, докато не ти кажа.

Бранд неохотно тръгна да изпълни поръката на Ник. Познаваше настроенията му и сега видя, че Ник е в такова настроение, че трябва веднага да изпълни каквото му се казва. Но преди да затвори вратата зад себе си, той се обърна и запита:

— Наистина ли приличам на тебе, Ник?

Лицето на Ник стана пепеляво.

— Ще поговорим за това по-късно, синко.

Когато се обърна към Еме, вече беше успял да овладее гнева си.

Еме осъзнаваше колко много ѝ е ядосан. Не го беше виждала толкова вбесен, откакто я беше хванал да шпионира. В мига, когато вратата се затвори зад гърба на Бранд, тя инстинктивно отстъпи назад.

— Коя беше жената и какво точно ти каза?

Лицето му беше потъмняло, очите присвити, устните гневно стиснати. Еме се запъна.

— Беше Реджина. Каза... каза, че е чула, че любовницата ти живее с тебе.

— Това ли е всичко?

— Аз...

— Истината, по дяволите!

Тогавя Еме изкрещя:

— Каза, че Бранд прилича толкова много на тебе, че може да ти бъде син!

— Той е мой син. И искам целият свят да го научи.

— Сигурно вече всички са разбрали — изфуча Еме. — Реджина говореше достатъчно силно, за да я чуе цял Вашингтон.

— Достатъчно ти угаждах. Вече няма значение какво искаш. Много пъти ти казвах, че те обичам, защо продължаваш да се противиш на женитбата ни? Какво искаш от мене? Ти си една самовлюбена малка глупачка, Еме Тревър, Ще позволиш ли цветът на униформата ми да разруши живота и на двама ни?

Еме никога не беше чувала Ник да ѝ говори толкова рязко. Егоистично ли постъпваше, като не му позволяваше да бъде истински баща на Бранд? Беше прекарала цели пет години от живота си в омраза към мъжа, който беше дал живот на сина ѝ. Старите навици не могат да изчезнат за една нощ. Тя мразеше янките откакто се помнеше. Те

бяха унищожили всичко, което ѝ беше скъпо, и я оставиха само с Бранд и Савана. После се появи Ник, мъж от миналото ѝ, облечен в синя униформа, който ѝ даде още една причина да го мрази. Но противно на всички предположения тя се беше влюбила в него. Отказът да се омъжи за него нямаше друг смисъл освен да спаси наранената ѝ гордост. Струваше ли си?

— Вече нямаш никакъв избор, Еме — продължи Ник, когато видя, че тя е потънала в размисъл. — В най-скоро време ще се оженим. Бранд има нужда от баща, а ти имаш нужда от мене, независимо дали го осъзнаваш или не. Няма да допусна синът ми да страда от оскърбителни клюки.

— Знам.

— Не ме интересува какво ще ми възразиш... Какво каза?

— Казах, че знам. Всичко, което каза, е вярно.

— Тогава ще престанеш ли да се противиш на този брак?

— Да.

— Слава богу.

Той я привлече в прегръдките си и щеше да я целуне, ако тя не беше добавила:

— Заради Бранд.

Ник я отблъсна в прилив на внезапен гняв. Беше се уморил да слуша безсмислици.

— Проклетата да си! Тогава нека тази женитба да е заради Бранд. Кажете ми, когато си промениш мотивите. Дотогава няма да ти досаждам с непоносимото си внимание. Оставям на тебе да кажеш на детето за женитбата. И когато дойде подходящият момент, искам да узнае, че аз съм му баща.

— Ник, недей! Не мога да му кажа това. Той мисли, че Бо му е баща.

— Не съм казал да му кажеш още сега. Но след време, когато ще може да го разбере. Ужасно много искам да знае кой е баща му. Колкото до тебе, можеш да правиш каквото искаш. Ако е толкова важно да си останеш конфедератка, така да бъде. Надявах се да дам на Бранд брат или сестра, но мога да се задоволя и само с един син, ако трябва.

Той излезе, все така вбесен, от стаята, оставяйки Еме с отворена уста.

След тази случка тя не го видя цели два дни. В първия момент помисли, че може да се е отказал от нея, докато не осъзна, че той никога няма да изостави Бранд. Каза на детето, че тя и Ник ще се оженият. Момчето не само че не се разтревожи, но дори изпадна във възторг. Ник вече му беше разказал за плановете си, още преди да тръгнат от Атланта, и той вече се питаше кога ли ще стане това. Савана също се зарадва.

— Майорът те обича, миличка — каза тя, когато забеляза колко е объркана Еме. — И мисля, че и ти го обичаш. Като разбереш, че янките не са чак толкова лоши, ще видиш, че всичко ще се нареди. Бранд ще си има татко, а ти ще имаш мъж, който те обича.

Ник разбра, че Еме е казала на Бранд, че ще се женят, в момента, когато се върна в хотела и видя щастливата физиономия на момчето. Обзе го съжаление, че Еме не беше показала същото въодушевление като сина си.

— Мама казва, че ти ще ми бъдеш татко — изчурулика щастливо Бранд. — Ще бъдем истинско семейство.

— Точно така, синко — каза Ник и разроши тъмната коса на момчето. — Тъкмо уредих всичко. Защо двамата със Савана не се поразходите, за да поговорим с майка ти за церемонията?

Бранд запита плахо:

— Може ли да ти казвам татко?

Усмивката на Ник освети стаята.

— Много ще ми е приятно. Сега върви, синко, ще поговорим покъсно.

Когато момчето излезе, той каза навъсено:

— Поне някой е щастлив от женитбата ни.

— Савана също се радва.

— А ти? Ами ти, Еме? Ориентира ли се в чувствата си? В небесата ли ще бъде сключен бракът ни или в ада?

— Във взаимното споразумение — отвърна тя тихо.

— Виждам, че не си си променила мнението — изрече рязко Ник. — Нито пък аз. Няма да ти се натрапвам. Отбих се да ти кажа, че ще се оженим вдругиден. Трябва да бъдем в кметството в два часа следобед. Ще дойда да те взема. — Подаде й пачка банкноти. — Купи каквото е необходимо за церемонията. Сега, ако ме извиниш, имам да върша работа.

Гласът му беше толкова далечен, толкова студен, че Еме не можа да потисне тръпката, която пробяга по гърба ѝ. Защо не можеше да си признае, че просто обича един янки, че иска Ник в леглото си за цял живот? Отговорът беше прост, но същевременно сложен. Защото проклетата ѝ южняшка гордост не ѝ го позволяваше. Мразеше Ник отдавна, отколкото мразеше янките.

— Ник, почакай!

Той се обърна.

— Да не съм пропуснал нещо?

— В хотела ли ще живеем?

— Временно. Ще наема една къща веднага щом сегашните наематели се изнесат. Напълно обзаведена е и мисля, че ще ти хареса.

— Не обичам Вашингтон.

— Знам. Но точно сега нямаме друг избор. Краят на войната вече се вижда и скоро ще бъдем свободни да живеем където поискаме.

— Югът още не е победен — заяви упорито Еме.

— Уилмингтън падна преди два дни, по-голямата част от крайбрежието на Северна Каролина е в ръцете на федералните войски — възрази Ник. — Дезертърството от армията на Ли, особено от войските му в Северна Каролина, е стигнало катастрофални размери. Повечето от тези мъже се връщат по домовете си, за да защитават и издържат семействата си, но някои преминават на наша страна, където знаят, че ще намерят храна и подслон. Не е тайна, че войниците не могат да се бият, докато семействата им бедстват и гладуват.

— Линкълн трябва да се гордее със себе си — изрече Еме с хаплив сарказъм.

— Еме, тази война не я измислихме ние. Не можеш ли поне веднъж да забравиш войната и да бъдеш това, което си? Никога не съм искал да ти бъда враг.

— Ще бъда твоя съпруга, какво повече искаш?

Той се вгледа в лицето ѝ. Напрегнатият му зелен поглед проникваше дълбоко в душата ѝ.

— Искам да ми позволиш да ти дам щастие, скъпа. Искам да те обичам, да бъда част от тебе, да ти бъда съпруг във всяко отношение. Но ако не ми кажеш, че искаш същото, ще живеем като двама чужди хора в една къща. Това ли искаш?

Мълчание.

Лицето му потъмня.

— Еме?

Отново мълчание.

Без да я погледне, Ник се обърна, излезе и затръшна вратата.

Когато дойде денят на сватбата им, Еме разбра колко е разсърден Ник. Вместо да дойде лично, изпрати карета да ги вземе и да ги закара в кметството.

— Сърди се на себе си, скъпа — забеляза Савана, докато пътуваха към кметството.

Еме изглеждаше прекрасно в хубавия зимен костюм, поръбен със заешки кожи. Когато Ник я видя, едва не отстъпи от решението си да бъде дистанциран, докато тя не признае, че го обича. Независимо колко много я искаше, беше решен, че ще я изчака тя да дойде при него, преди да се любят отново. Не знаеше как би могъл да оживее дотогава, но щеше да го направи. Ако този брак трябваше да просъществува, наложително беше Еме да признае чувствата си и да се откаже от омразата, която беше хранила към него през всичките тези години. Бяха постигнали доста в това отношение след посещението на Реджина Блекуел във „Високите дъбове“.

Женитбата не беше единственият план на Ник за бъдещето им. Беше задвижил и други планове, за да покаже на Еме колко много я обича. Налагаше се да изчака с тях, но като гледаше как се развиват военните действия, струваше му се, че няма да чака много.

Церемонията, за щастие, беше кратка. Еме изрече обета си, подтикната съвсем мъничко от Ник, докато Бранд и Савана ги наблюдаваха отстрани. Бранд се усмихваше от ухо до ухо, а старата бавачка изтри една сълза, изплъзнала се от ъгъла на окото ѝ. В края на церемонията Ник бегло докосна студените устни на Еме в такава непорочна и мимолетна целувка, че тя помисли, че си е въобразила мигновеното притискане на устните му до своите. После той веднага я закара до хотела, като каза, че има спешна работа.

— Не ме чакай, Еме — изрече, докато я качваше в каретата. — Може да не се прибера довечера в хотела.

Тя се смая. Не можеше да повярва, че Ник наистина не смята да сподели леглото ѝ. Като го знаеше колко е страстен, помисли, че няма

вероятност да пренебрегне съпругеските си права, независимо какво твърдеше.

— Къде ще спиш?

— Това интересува ли те? Готова ли си да ми се подчиняваш във всяко отношение? Можеш ли да забравиш Борегар Тревър и факта, че съм янки?

Тя веднага се дръпна.

— Искаш твърде много от мене.

— Не, скъпа. Искам само да бъдеш честна пред себе си, поне веднъж, и да признаеш, че ме обичаш, въпреки че си конфедератка, а аз съм янки.

— Не... не мога.

Той кимна.

— Утре ще дойда да видя Бранд. Не искам да мисли, че татко му го пренебрегва.

Даде знак на кочияша и каретата потегли.

Еме се загледа право пред себе си, отчаяно искайки да се обърне и да го погледне, но се страхуваше, че той ще предположи, че го вика. Забила поглед пред себе си, тя се запита дали Ник ще празнува довечера сватбата им и с кого.

На следващия ден Еме реши да излезе, когато Ник дойде да се види с Бранд. Като видя, че Савана си има някаква работа, тя се измъкна незабелязано от хотела, без да казва на някого къде отива. Знаеше, че Савана ще ѝ се скара, че избягва Ник, но ужасно я беше страх да го погледне в лицето и да се сблъска с обвинението в зелените му очи.

Докато бродеше безцелно из града, Еме спря пред една витрина за да разгледа изложените рокли. Денят беше студен и ветровит. Тя се уви по-плътно в наметалото си, все така загледана във витрината. Изведнъж до нейното отражение в стъклото се появи още едно и тя се извърна, търсейки да види чие е лицето, което беше видяла отразено във витрината. Беше ѝ познато, установи тя. Но за свое съжаление не можеше да се сети чие е. Когато се извърна отново към стъклото, отражението беше изчезнало.

Разтърсена от преживяното, Еме продължи по пътя си. Тъкмо се беше запътила към хотела, когато един мъж се появи внезапно край нея.

— Върви и се прави, че няма нищо!

Еме пребледня, поглеждайки към мъжа, който я беше хванал за лакътя. Гар Пиндър! Какво правеше тук, във Вашингтон?

— Мислех, че си в затвора.

— Няма затвор на света, който да може да ме удържи — изрече Пиндър. — След като прекарах известно време в затвора в Атланта, ме пратиха във Вашингтон да ме съдят. Успях да избягам от пазачите, но ми трябва помощ. Можеш да си представиш колко се изненадах и се зарадвах, като те видях във Вашингтон.

— Не мога да ти помогна, Гар — каза разтреперана Еме. — Сега съм омъжена за Ник Дръмънд и няма да шпионирам.

— Омъжила си се за проклет янки! — изсъска Пиндър. — Измамна малка кучка!

И той я стисна още по-силно за лакътя.

— Престани, боли ме!

Безпощадната хватка се поразхлаби.

— Трябват ми пари и паспорт.

— Нямам пари. Освен това, войната почти свърши.

— Не и за мене — озъби се Пиндър. — Янките още ме търсят. Длъжница си ми, Еме. Заради тебе ме хванаха тогава. Трябваше да знаеш, че любовникът ти те е проследил, и да вземеш предпазни мерки.

— Казах ти, Гар, няма да ти помогна.

Изведнъж той се ухили зловещо.

— Може би съпругът ти ще ми осигури безпрепятствено излизане от града в замяна на живота ти.

— Не разчитай на това — измънка Еме, припомняйки си колко й е сърдит Ник.

— Какво каза?

— Нищо. Няма да стоя тук да споря с тебе. Пусни ми ръката.

— Идваш с мене.

— Никъде няма да ходя с тебе.

— Ако искаш пак да видиш сина си, предлагам да тръгнеш с мене тихо и мирно. Имам пистолет и нямам какво да губя, ако те убия. От друга страна, само ще спечеля, ако те задържа и поискам от съпруга ти да ми осигури безпрепятствено минаване през фронтовата линия.

— Не ти вярвам — каза Еме, като го изгледа предпазливо.

Дясната му ръка се пъкна в джоба и Пиндър извади пистолет, който опря в ребрата на Еме. Тя ахна и се огледа, за да види дали някой не е забелязал затрудненото ѝ положение. За съжаление, минувачите изглеждаха твърде заети със собствените си работи, за да ѝ обърнат внимание. Можеше да изпищи, но Гар беше отчаян човек и тя знаеше, че е способен съвсем хладнокръвно да я застреля.

— Сега вярваш ли ми? — Еме преглътна и кимна. — Върви — изсъска той и я смушка в ребрата.

Поведе я към гарата.

Когато стигнаха депото, Пиндър я отдели от тълпата и я поведе към празните товарни вагони на неизползваните коловози, отдалечени от гаровата постройка. Като че ли знаеше накъде да върви. Насочи се към един безлюден участък, където коловозите бяха запълнени с изоставени товарни вагони. Спря пред единия, отвори вратата и бързо я напъха вътре. Качи се и затвори вратата.

В оскъдната светлина, процеждаща се през цепнатините по стените на вагона, Еме успя да зърне различни вещи, остатъци от храна и всякакви боклуци по пода, което сочеше, че Пиндър доста време е използвал вагона за скривалище. Той измъкна отнякъде въже и се приближи към нея.

— Какво ще правиш?

— Трябва да бъда сигурен, че няма да ми избягаш, докато се свържа със съпруга ти — каза Пиндър, хвана ръцете на Еме и ги изви зад гърба ѝ.

Въпреки че тя се отбраняваше, той я върза здраво, бутна я на пода и направи същото с глезените ѝ. Когато Еме започна да вика, той откъсна парче от фустата ѝ и ѝ запуши устата. След като се увери, че я е вързал здраво, излезе от вагона и затвори вратата след себе си. Никога досега през живота си Еме не се беше чувствала толкова самотна.

Ник влезе в хотелския апартамент, питайки се дали Еме е спала също толкова зле, колкото и той. Би предпочел да прекара нощта с нея и да се любят, вместо да спи на тесния нар в канцеларията си. Но проклет да бъде, ако започне да ѝ се моли.

Савана влезе забързана в стаята. Подире ѝ подтичваше Бранд. Когато видя Ник, лицето ѝ помръкна.

— Мислех, че е Еме.

На набръчканото ѝ лице се изписа разочарование. По гърба на Ник пробяга странна тръпка.

— Няма ли я тук?

— Мама излезе рано днес и не ни каза, че излиза — обясни Бранд.

На лицето му се беше изписало загрижено изражение. Ник погледна към Савана за потвърждение и го намери в тревожното лице на старата жена.

— Къде може да е отишла? Нищо ли не ви каза? Някаква работа ли е имала?

— Не каза нищо, майоре.

На вратата се почука. Ник побърза да отвори.

— Сигурно е тя. Може би си е забравила ключа.

Лицето му помръкна, когато видя на прага чиновника от рецепцията.

— Оставиха това съобщение за вас, сър.

Подаде му сгънат лист хартия и си тръгна. Ник се вгледа в писмото, сякаш очакваше то да го ухапе.

— Какво пише, майоре? — запита тревожно Савана.

Ник внимателно разгъна листа. Докато четеше, лицето му се изкриви от гняв.

— Дяволите да го вземат!

— От мама ли е? — запита невинно Бранд.

Ник коленичи, хвана тесните раменца на детето и изрече:

— Не, синко, не е от майка ти. Това е нещо, което трябва да свърша сам. Върви си в стаята да играеш, докато поговоря със Савана.

Ник в никакъв случай не искаше да плаши детето. Бранд излезе с неохота, но Савана още повече се разтревожи.

— Нещо се е случило с моето дете, знам си.

— Няма да те лъжа, Савана, Бележката е от Гарсън Пиндър. Държи Еме като заложница. Иска паспорт, за да мине през линиите на Съюза в замяна на живота ѝ.

— О, господи — изстена Савана, изпаднала в паника. — Какво ще правите, майоре?

— Ще намеря Еме, Савана, не се притеснявай. Върви при Бранд. Гледай да не разбере, че майка му е в опасност.

— Мислите ли, че господин Пиндър ще й направи нещо лошо?

— Той е отчаян човек, а такива хора са способни на какво ли не. Чух, че избягал от пазачите си по пътя към съда, но не подозирах, че толкова дълго е стоял във Вашингтон. Но не се бой, ще намеря Еме. Обичам я твърде много, за да позволя да й се случи нещо.

— Бог да ви благослови, майоре — каза Савана, изтривайки очи с крайчеца на престилката си.

Преди да излезе от хотела, Ник разпита чиновника от рецепцията, но не научи почти нищо освен че описанието на мъжа съвпаднаше с това на Гарсън Пиндър. Според инструкциите в бележката трябваше да донесе на гарата документите за легално преминаване през фронтовата линия — тази вечер, в полунощ. Пиндър му нареждаше да дойде сам и да го чака при депото. Обещаваше да освободи Еме, след като получи документите, но Ник не му вярваше. Нито пък възнамеряваше да се подчини на нарежданията. Смяташе да си върне Еме далече преди полунощ.

Върна се веднага в канцеларията си, преоблече се в цивилни дрехи и поговори насаме с дежурния по гарнизон офицер. После се запъти към гарата, смеси се с тълпата и започна внимателно да наблюдава. Тъй като Пиндър искаше да се срещнат зад депото, Ник предположи, че конфедератът се крие наблизо и може би Еме е при него. Районът зад гарата изглеждаше най-логичното място, върху което да съсредоточи вниманието си, и реши да започне издирването от десетките изоставени товарни вагони. Внимаваше да не привлече вниманието на Пиндър. Ако конфедератът решише, че са го открили, можеше да нарани Еме.

Еме чувстваше как ръцете й изтръпват. Отдавна не усещаше краката си. Преди малко Пиндър се беше върнал във вагона, но не я развърза и не махна парцала от устата й.

— Твоят янки вече е получил бележката ми — обърна се той към нея. — След като ми даде паспорта, няма да излезе жив от гарата. — Еме го изгледа с див ужас. — Ако се питаш какво ще правя с тебе, прочети си молитвата. Бо Тревър ще се обърне в гроба, ако разбере, че си го предала с един проклет янки. Когато те убия, просто ще освободя света от още една предателка. Държа те още жива, ако трябва да те

покажа на Дръмънд, преди да ми даде паспорта. След това и двамата умираше.

Сърцето ѝ се заблъска лудо в гърдите. Трябваше да се сети, че мъж като Пиндър няма да я остави жива. О, моля те, господи, замоли се тя мълчаливо, прати ми Ник. Не я интересуваше какво ще стане с нея, само той да е жив и здрав и да се грижи за Бранд и Савана.

Ник се промъкваше тихо като призрак от един вагон към друг, държейки се в сянката, спираше пред всеки вагон и се ослушваше за някакви звуци. След като проучи всички по-предни вагони, стигна до последните и вече започна да се отчайва. Струваше му се, че няма да открие Еме и Пиндър. Не намери и нищо, което да му подсказва, че двамата са някъде наблизко. Но изведнъж човешки глас, долитащ от единия вагон, го накара да застане нащрек. Гласът идваше от вагона точно пред него. Трябваше да вземе решение.

Беше почти сигурен, че Еме е вътре заедно с Пиндър и щом говори с нея, значи е жива. Но ако щурмува вагона или издаде присъствието си, Еме най-вероятно можеше да бъде ранена или... убита. След няколко минути усилено мислене той клекна до вагона и зачака. Само като знаеше, че Еме е вътре с този опасен човек, усещаше, че полудява, но Ник беше печен войник и знаеше, че ще има шанс да спаси Еме само ако Пиндър излезе от вагона в полунощ.

— Време е — каза Пиндър и се изправи. Тъмнината отвън беше наметнала всичко с черния си плащ. Рехави облаци закриваха луната и от това мрактът ставаше още по-непроницаем. — Радвай се на последните си минути на земята.

Отблъскващият му смях остана да се носи във въздуха дълго след като той излезе безшумно навън.

Целият премръзнал, Ник чу изскърцването на вратата. Изправи се, превърнал се в слух и напрегнати мускули. След няколко мига видя една самотна фигура да излиза от вагона и да се промъква крадешком в тъмнината. Ник зачака Пиндър да се изгуби сред вагоните и едва тогава излезе от скривалището си.

Еме чу вратата да се отваря и първата ѝ мисъл беше, че Пиндър е решил да я убие, преди да се срещне с Ник. Тъмнината беше толкова плътна, че тя не виждаше нищо, дори сянка. Едва не припадна, когато от мрака до нея долетя шепотът на Ник.

— Еме, къде си?

Понеже устата ѝ беше запушена, тя не можа да направи нищо друго освен да изсумти отчаяно. Но за Ник това беше достатъчно.

— Какво ти направи, скъпа? — запита той, когато напипа въжетата на ръцете и краката ѝ.

Плъзна ръце нагоре, напипа парцала в устата ѝ и го извади. Еме си пое дъх. Устата ѝ беше пресъхнала.

— О, Ник, слава на бога. Ще ни убие и двамата.

— Трябва да побързаме, скъпа. — Измъкна отнякъде нож и внимателно преряза въжетата. Еме едва не изпищя, когато кръвта нахлу в изтръпналите ѝ крайници, причинявайки ѝ непоносима болка. — Можеш ли да вървиш? — запита той, докато ѝ помагаше да се изправи. — Пиндър всеки момент ще се върне, като разбере, че не съм зад депото.

Отначало Еме почти не усещаше краката си, но понеже животът и на двама им зависеше от способността ѝ да се движи бързо, тя се насили да започне да пристъпва напред. Ник я хвана за ръка и ѝ помогна да излезе от вагона. Но като разбра, че тя не може да се движи толкова бързо, колкото се налагаше, той я вдигна на ръце и я понесе извън района на коловозите.

— Ами Гар? — запита тя.

Тогава от тъмнината изникна един войник в синя униформа.

— Добре ли е съпругата ви, майоре? — запита младият лейтенант.

— Всичко е наред, лейтенанте. Знаете какво да правите. Можете да заловите Пиндър, без да застрашите живота на съпругата ми. И, лейтенанте, пратете човек в хотела да каже на сина ми и на прислужницата, че сме в безопасност.

Войникът отдаде чест и се стопи в мрака.

— Какво става? — запита Еме, когато Ник я пусна да стъпи долу.

— Преди да изляза от щаба, организирах залавянето на Пиндър. Хората ми чакат тук от часове да им дам сигнал. Имаха заповед да не се показват, преди да съм те избавил от тоя конфедерат.

— Толкова се изплаших — въздъхна едва чуто Еме, облягайки се на ръката на Ник. — Трябваше да се сетя, че ще намериш начин да надхитриш Пиндър. Отведи ме у дома, Ник.

— Точно там ще те отведе, скъпа. В къщата, която наех за нас. Предишните наематели се изнесоха сутринта и вече можем да се нанесем. Утре ще пратя за Бранд и Савана.

Къщата, която Ник беше наел, се намираше недалече от гарата. Когато двамата с Еме влязоха вътре, тя изпита радост от мисълта, че Ник ще прекара нощта в нейното легло. Не можеше да отрече, че прегръдката му ѝ липсваше. Беше свикнала с топлината и силата на огромното му тяло, липсваше ѝ утехата на неговата близост. Но щеше ли да бъде същото, запита се тя, докато Ник запалваше лампата, за да я поведе нагоре по стълбите.

Той отвори една врата на горния етаж и се отмести, за да пусне Еме пред себе си. Загледа я внимателно, напрегнато.

— Стори ми се, че тази стая ще ти хареса. Голяма е и гледа към двора.

— Прекрасна е — каза Еме, без да обръща внимание на огромното легло и удобните мебели. Имаше очи само за Ник. Страхуваше се, че той вече не я иска. — Но...

— Какво „но“? — запита Ник с надежда.

— Не... не мисля, че мога да спя след всичко, което се случи днес.

— Искаш ли да ти разтрия гърба?

Еме смутено прехапа устни. Би искала той да направи нещо повече от разтриването на гърба ѝ, но се страхуваше, че ако каже такова нещо, ще означава да признае, че обича един янки и е готова да приеме неговите условия за брака им. Нима Ник не бе казал, че няма да я докосне, освен ако тя не го помоли?

— Не мисля...

— Легни, скъпа — каза той.

Гласът му беше нисък, чувствен, гальовен. Когато тя го загледа изумена, той я хвана за ръката и я поведе към леглото. Сложи лампата на масичката и я положи на меката кувертюра. После я обърна по корем и започна да масажира гърба ѝ.

— Наистина няма нужда, Ник — протестира Еме.

— Отпусни се, скъпа, ще заспиш по-лесно.

Той продължи леко да я гали и притиска, движенията му плавно слизаха от раменете към седалището и бедрата.

Наистина усещането беше великолепно и Еме въздъхна блажено, реагирайки на успокоителния му допир. Доця ѝ се между тях да не беше имало никакви дрехи. Точно когато започна да задрямва, изведнъж усети ръцете му да се плъзват под роклята ѝ и да се придвижват към вътрешната повърхност на бедрата ѝ. Беше прекрасно и тя въздъхна доволно. Ръцете му тръгнаха нагоре, още по-нагоре, спирайки точно до мястото между краката ѝ, което копнееше за неговото докосване.

— Нека ти помогна с дрехите — предложи той, отвързвайки връзките на гърба на роклята ѝ.

След минута я съблече докрай. Когато наведе глава и притисна устни към меките извивки на седалището ѝ, тя изстена. Той плъзна езика си нагоре по гръбнака и тя едва не излетя от леглото.

— Ник! Какво правиш?

— Още не си се отпуснала напълно.

И внезапно я обърна по гръб. Ръцете му започнаха да гаят гърдите ѝ, слизайки надолу за да стигнат сатенено гладката плът на корема и бедрата, и после отново се изкачиха към гърдите. Зърната ѝ се втвърдиха, превърнаха се в малки стегнати розови пъпки, докато той ги обсипваше с нежни ласки, търкайки ги леко между палеца и показалеца си.

— Добре ли е така?

Еме не можеше да издаде и звук.

— Искаш ли да продължа?

Тя поклати глава — „не“.

— Сигурна ли си?

Тя кимна енергично.

Изведнъж ръцете му потърсиха нежната цепнатина между бедрата ѝ, посрещайки сълзящата влага, която дразнещият му масаж беше предизвикал. Многозначителна усмивка се появи в тъгълчетата на устата му. Без да прекъсва изтънчения съблазняващ масаж, той пъхна един пръст в нея. Еме подскочи и извика.

— Сигурна ли си, че искаш да спра?

Еме преглътна конвулсивно.

Той дръпна пръста си бавно, мъчително бавно и зачака тя да каже какво иска. Беше се заклел да не се люби с нея, ако тя не го поиска.

Еме изпъшка:

— Не, не спирай! Моля те, не спирай!

— Какво искаш, скъпа?

Пръстът му се върна в горещата ѝ, влажна ножница, започна отново да навлиза и да се отдръпва, дълбоко, още по-дълбоко...

— О, господи, искам...

— Кажи ми, Еме. Ако не ми кажеш какво искаш, ще те оставя и ще спя в друга стая. Може би тогава ще разбереш какво е да искаш ужасно много някого, когото не можеш да имаш.

— Люби ме, Ник. Моля те.

— На драго сърце, скъпа. Заслужаваш истинска брачна нощ. Но преди това искам да те чуя да ми кажеш, че ме обичаш.

Хлипайки отчаяно, Еме извика:

— Обичам те, Ник Дръмънд. Господ да ми е на помощ, обичам те.

19

— Сякаш половин живот съм чакал да те чуя да казваш това — изстена Ник, когато тежестта на тялото му се премести върху нея.

Беше напълно възбуден, напрегнат и натежал от желание. Беше се въздържал толкова дълго, че искаше да влиза и излиза от нея отново и отново, докато стигне до блажената кулминация.

Но не го направи. Отдавна се беше научил да се въздържа. Затова я затисна под себе си, притисна се плътно към нея, за да я накара да почувства възбудата му и колко отчаяно я иска.

— О, господи, Ник, побързай.

— Имаме цяла нощ, скъпа. И всички нощи пред нас. — В тона му се долови изненадваща уязвимост, когато добави: — Този път се предавам завинаги.

Еме не започна да спори, твърде заета да го докосва и да го прегръща. Чувстваше топлия му дъх, усещаше напрежението в него. Мускулите му се свиваха под допира на пръстите ѝ и тя разбра колко много ѝ е липсвал. Колко е имала нужда от него.

Когато дръпна главата му към своята и го целуна, разтваряйки крака в несъмнена покана, самообладанието на Ник рухна. Тя пхна ръка между краката му и го насочи към себе си, а после го притисна плътно. Хълбоците ѝ се разлюляха подканващо, засилвайки нежния огън дълбоко в тялото ѝ. Ник изстена, овладян от непреодолима страст, и вече не успя да сдържи напиратата в него жажда.

Тласъците му бяха силни, но не задоволяваха Еме, затова тя го подканваше да прояви още повече усърдие, като издаваше леки викове и заглушени въздишки. Ръцете ѝ не спираха да бродят по тялото му, стремейки се да запомнят всеки инч от плътта му. Запомняше разположението на всеки белег по него, запаметяваше всяка извивка и хълмнатина, инстинктивно разбираше къде да го докосне, за да му даде най-много наслада. Затвори очи, когато ласките му я докараха до ръба.

— Отвори очи, скъпа — изпъшка отчаяно Ник. — Искам да виждам изражението ти, когато те отведа в рая. — Очите ѝ, с цвета на

топъл мед, бавно се отвориха срещайки напрегнатия изумруденозелен поглед на Ник. — Хайде, Еме, о, господи, хайде.

Тласъците му станаха още по-силни.

— Ник!

Еме се държеше здраво за раменете му, сякаш пометена от стихия, докато задъханите му тласъци едва не я отделяха от леглото. Обвила крака около хълбоците му, тя го стискаше здраво и насладата ставаше непоносима и за двамата. Кулминацията дойде експлозивно, точно когато Ник се изви и за момент остана неподвижен дълбоко в нея. Тя усети горещата струя на семето му и чу виковете му миг преди да се разпадне на милиони късчета.

Потта, струяща по челото му, заслепяваше Ник, когато се опита да сдържи собствената си наслада, докато не се увери, че Еме е получила своята докрай. Едва когато усети, че трептенията, които го изстискваха, лека-полека престават и тялото ѝ започва да се отпуска, той се отдаде на повика на бушуващата си кръв.

Еме заспа почти веднага, задоволена за първи път от много дни насам. Ник остана буден, загледан в нея, молейки се никога повече тя да не го предизвиква да ѝ отказва насладата на тези възхитителни мигове. Независимо дали го знаеше или не, Еме го обичаше и се нуждаеше от него толкова много, колкото и той се нуждаеше от нея и я обичаше. Един ден, закле се той, щеше да я накара да забрави, че е янки, и да помни, че месторождението му няма нищо общо с любовта. Значение имаше само това, което се таеше в сърцата им. Наистина, нещата между тях бяха започнали трудно, но всичко това беше останало в миналото. Бяха женени, имаха син и той щеше да покаже на Еме какво може да направи за нея в името на любовта.

Еме прие с почти фаталистично примирение вестта, че шестдесетте хиляди войници на Шърман са излезли от Савана, за да потеглят за втори път през сърцето на Юга. Ник ѝ беше казал, че Джеферсън Дейвис е отхвърлил безусловното предаване като нещо деградиращо и унижително. Обясни ѝ, че походът на Шърман през сърцето на Южна Каролина и Алабама има две стратегически цели: да унищожи всички военни ресурси по пътя и да се приближи към ариергарда на Лий, като притисне армията на Северна Вирджиния в клещи между две големи армии на Съюза, за да унищожи Ли.

Еме нямаше с какво да се занимава в дните на отминаващата зима на 1865 година. Знаеше със сигурност, че е бременна, но още не беше казала на Ник. Страхуваше се, че като му каже, ще се предаде окончателно и нищо няма да остане от предишното ѝ „аз“. Всичко щеше да принадлежи на Ник. Бранд, новото бебе, самата тя. Това беше искал той от самото начало, нали да притежава тялото и душата ѝ?

Един ден през март Ник се прибра възбуден.

— Майка ми идва във Вашингтон да се срещне със снаха си — обяви той.

Еме знаеше, че Ник поддържа връзка със семейството си в Чикаго, но досега не беше мислила за евентуалната си среща с тях. Знаеше, че един ден ще трябва да се стигне и до това, но мислеше, че ще е след войната.

— Мама идва сама. Сестра ми очаква първото си дете след два месеца и не смее да пътува в такива обстоятелства.

— Колко... хубаво! — възкликна Еме донякъде неубедително.

— Не се тревожи, скъпа, тя ще те обикне, също като мене. Толкова много съм ѝ писал за тебе, че реши да дойде сама във Вашингтон, за да се запознае с тебе. Имаме много място за нея.

— Колко време ще остане?

— Не повече от две седмици. Иска да се върне навреме за раждането на внучето си.

— Кога ще дойде?

— Вдругиден. Получих телеграмата.

— Знам толкова малко за семейството ти — каза замислено Еме.

— Защото никога не си се интересувала да ме поразпиташ.

Внимателният му укор я накара да осъзнае колко егоистично пренебрежение проявява към неговото семейство.

— Разкажи ми за тях.

Ник седна с доволно изражение до нея.

— Мама се казва Елизабет. Татко почина преди десет години и остави фабриката за оръжие на мене и сестра ми.

— Фабрика за оръжие?

— Това притеснява ли те?

— Малко — призна тя. — Един от куршумите от твоята фабрика може да е убил Бо. Продължи, моля те.

— Няма какво друго да ти кажа — сви рамене Ник. — Съпругът на сестра ми сега я управлява, справя се много добре. Реших да му продам моя дял и да инвестирам в нещо друго. Никога не ме е съблазнявало седенето зад някакво бюро.

— Не седеше зад бюро, когато се запознахме на борда на „Дикси Бел“ — каза Еме с лека обвинителна нотка. — Мислех, че си професионален комарджия.

Ник ѝ се усмихна съкрушително.

— Пътувах по работа и в един момент реших да го съчетая с малко развлечение. Честно казано, качих се на „Дикси Бел“, защото ме заинтригува слухът за една комарджийка. Бях чувал за тебе дълго преди да те видя. Трябваше лично да се уверя дали си толкова красива, колкото казваха. Никога не съм мислил, че ще се влюбя в тебе.

— Наистина ли, Ник? Наистина ли се влюби в мене?

— Как можеш да се съмняваш? Казах ти, че те издирвах месеци след това.

— Знам какво си ми казвал, но...

— Но не ми вярваш?

— Възможно е — би отбой тя. — Но продължавай, разкажи ми за майка си.

— Какво друго да ти кажа... Ще я харесаш. Тя много иска да се запознае с Бранд.

Елизабет Дръмънд беше точно такава, каквато я описа Ник — дребна, енергична жена, която, изглежда, непрекъснато беше в движение. Носеше побеляващата си коса в небрежно хванат кок, увиснал малко накриво на тила ѝ. По лицето ѝ още се виждаха следи от някогашната ѝ красота. Еме веднага я хареса. Когато Елизабет Дръмънд видя Бранд за първи път, тя се изненада, но веднага се окопити и го помоли да я нарича „бабо“, макар че още не знаеше, че наистина му е баба. Бранд остана много доволен.

Дори Савана беше покорена от грацията и чара на дребничката жена. Присъствието ѝ като че ли отнемаше малко от напрежението в експлозивната връзка между Ник и Еме. Ник вече беше казал на майка си, че Еме е южнячка, така че тя внимаваше да не говори за войната и за ужасните неща, които все още се случваха с потиснатото и гладуващо население на Юга.

Когато Елизабет предложи да излязат навън в един слънчев мартенски ден, Еме се съгласи веднага. Решиха да се поразходят, защото времето беше меко. Елизабет като че ли обмисляше нещо и Еме изчакваше да види какво я притеснява. Не чака дълго.

— Нямах представа колко съм щастлива, че Ник създаде семейство и така много обича съпругата си.

Еме се изчерви, усещайки прилив на вина заради трудностите, които беше причинила на Ник.

— Ти си точно това, от което имаше нужда Ник. И това твое прекрасно момченце. Когато го видях за първи път... няма значение, но той много прилича на Ник, когато беше дете. На колко години е Бранд?

— Почти на шест.

— Шест години. Господи, такова голямо момче за възрастта си. Баща му висок ли беше?

Разбра, че Ник не е казал на майка си, че е баща на Бранд, и тя мисли, че детето е син на Борегар Тревър.

Тя мълча толкова дълго, че Елизабет побърза да каже:

— Не трябва да говориш за покойния си съпруг, ако е твърде болезнено за тебе, скъпа. Не искам да проявявам празно любопитство. Просто исках да знаеш, че ми е много приятно, че се запознах с тебе и с Бранд. Винаги съм знаела, че един ден Ник ще намери жена, която да обича толкова много, колкото... О, господи, пак се разприказвах.

— Няма нищо, Елизабет, наистина. Какво щеше да кажеш? Сигурна съм, че преди мене в живота на Ник е имало много жени.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Разбира се.

— Добре тогава. Говорех за един период от живота на Ник, когато мислеше, че е влюбен в една жена, която почти не познаваше. Всъщност, беше я видял само веднъж, но сигурно му е направила силно впечатление. Не можа да я забрави.

Еме слушаше като замаяна.

— И какво стана?

— Беше южнячка, като тебе. Забравих как се казва, името беше дълго. Само това знам за нея, освен че беше от Ню Орлийнс. Нямам представа как са се запознали, но когато Ник се върна от едно делово пътуване, говореше само за нея. Върна се пак на юг, започна да я

издирва, но тя сякаш се беше скрила вдън земя. Накрая го убедих, че тя просто не иска да бъде намерена. Известно време беше много унил, после започна войната и той вложи цялата си енергия в борбата за своите идеали. Сега, когато откри тебе, сигурна съм, че в паметта му няма място за спомени от миналото.

Думите на Елизабет отекнаха дълбоко в сърцето на Еме. Мислите ѝ бяха объркани. Елизабет разбра, че казаното от нея се е отразило много силно на Еме.

— О, скъпа, знаех си, че трябваше да си държа устата затворена — каза тя, явно разстроена. — Не исках да те засегна, Еме, но това, което се случи между Ник и тази жена, остана далече в миналото. Според мене сега вече няма значение.

— Напротив, Елизабет, има огромно значение. — В гласа на Еме се долавяше странна нотка, неразгадаема за Елизабет.

Но тя за нищо на света не би я наранила.

— О, скъпа — повтори по-възрастната жена, кършейки ръце, — може би не трябваше да идвам във Вашингтон, но толкова исках да се запозная с тебе и сина ти.

— Не би могла да избереш по-добър момент, Елизабет, скъпа — каза Еме с усмивка. — Това, което ми каза, ме ощастливява невероятно много.

— Ти... се радваш? Не... не разбирам.

— Сигурно. Дължа ти обяснение и ще го имаш.

— Не, не ми дължиш нищо — настоя Елизабет, макар че всъщност беше любопитна да разбере какво в думите ѝ е накарало Еме да се почувства щастлива.

— Ние с Ник се запознахме преди повече от шест години.

Елизабет спря изведнъж по средата на тротоара и се обърна към Еме.

— Преди шест години? Но аз мислех...

— Срегнахме се на борда на „Дикси Бел“, един кораб на Мисисипи.

Последва неловка пауза. Еме помисли да каже на Елизабет, че тогава е играла на покер със сина ѝ, но реши, че има някои неща, които свежърва ѝ не бива да узнава.

Елизабет беше умна жена. Зелените ѝ очи изведнъж проблеснаха разбиращо.

— Значи Бранд...

— ... е син на Ник.

— За когото той не знаеше — допълни Елизабет с лек упрек. Еме се изчерви. — Това е дълга история, Елизабет.

— Която няма защо да научавам — отвърна по-възрастната жена. — Достатъчно ми е да знам, че отново сте се намерили и всичко е наред. Ник откри прекрасния си син и е невероятно щастлив.

— А Бранд скоро ще си има брат или сестра — добави Еме, не можейки повече да крие новината.

Очите на Елизабет блеснаха.

— Колко хубаво!

— Но не трябва да казваш на Ник, преди аз да съм говорила с него.

— Не бих си и помислила, скъпа!

Последната седмица от гостуването на Елизабет мина в опознаване с внука ѝ. Двамата веднага се харесаха и когато Елизабет се качи на влака за Чикаго, всички съжаляваха, че гостуването ѝ е свършило. Когато прегърна за последен път Еме, тя ѝ прошепна тихо:

— И не забравяй да му кажеш за детето.

Седмица след заминаването на Елизабет Ник се върна замислен у дома. Обясни настроението си, когато двамата с Еме останаха сами, след като Бранд си беше легнал.

— Джеферсън Дейвис изостави Ричмънд. Прибрал е златото и колкото архиви е могъл да вземе — каза той. — Натоварили се на раздрънкани влакове и всякакви други превозни средства, каквито са могли да реквизират, изпросят или откраднат. Всичко друго подпалили. Изгориха в собствената си столица много повече сгради, отколкото ние в Атланта или Кълъмбия.

— Господи — произнесе развълнувано Еме. — Това ли е краят?

— Президентът Линкълн влезе в града след армията на Съюза. Разбираш ли, президентът на Съединените щати седна на креслото на президента на Конфедерацията броени часове след като Дейвис е станал от него! Говорят, че Линкълн обикалял из улиците с охрана от десет моряци. Тълпи освободени роби го обградили и викали: „Слава на бога! Благословен да е господ!“ Божичко, Еме, те са свободни! Чувствам се част от историята. Еме преглътна, не можейки да

произнесе и една дума. Янките най-накрая бяха победили Юга. Какво оставаше сега на юначните му граждани? Глад? Лишения? Потъпкване на правата им? Щеше ли отново да види „Високите дъбове“? Едва ли, помисли тя огорчено. Сега беше омъжена за янки и трябваше да отиде там, където отиде той. Новото бебе, което носеше в корема си, не ѝ даваше никакви други алтернативи.

— Знам, че това е удар за тебе, скъпа — каза Ник, когато забеляза колко е преbledняла Еме. — Но беше неизбежно още от самото начало. Сега Югът може да се върне към обикновения живот. Когато дойде краят, което вероятно ще е след няколко дни, защото Ли няма накъде да отстъпва, мъжете ще се върнат при семействата си. И нашият живот ще се промени, скъпа. Ще мога да прекарвам повече време с тебе и Бранд. И може би — намигна той хитро — в бъдещето ни ще има и ново бебе.

Еме го изгледа втренчено. Елизабет беше ли му казала за бебето? Съмняваше се, че майката на Ник ще наруши обещанието си, и предположи, че той само допуска тази възможност. Реши да пренебрегне намеците му.

— Ти спечели — каза тя с горчивина. — Знам, че сега си щастлив.

— Ще трябва да се примириш с това, Еме. Никой не спечели. Не и ако осъзнаеш колко мъртви и ранени има и от двете страни. Колко хора останаха без дом, без храна и дрехи. Хайде, скъпа, ела да си лягаме. Ужасно искам да те усетя в прегръдките си. Единственото, за което съм благодарен на тази война, е, че те намерих отново.

Когато си легнаха, Ник само прегърна Еме. Нищо друго. Усещайки тъгата ѝ и необходимостта да възприеме поражението на Юга. Той ѝ даде утеха, без да насилва чувствата ѝ. Еме усети как топлината му я обгръща, почувства състраданието му и нещо в нея се отпусна. Инстинктивно разбра, че този мъж ще я брани и винаги ще бъде до нея. Даваше ѝ топлина в трудни времена, даваше ѝ любов, когато тя ѝ липсваше, внасяше огън и страст в живота ѝ, когато най-много имаше нужда от това. Беше създал още едно дете, когато тя не беше сигурна дали иска да доведе на бял свят още един янки, любеше се с нея въпреки омразата, която беше изпитвала към него години наред.

— Ник... — Гласът ѝ секна и тя поде отново: — Ник... обичам те. Наистина.

Той я прегърна по-здраво, но не каза нищо. Доскоро все трябваше да изтръгва тези думи от устата ѝ. И когато го кажеше, никога не беше сигурен дали идва от сърцето ѝ. Сега за първи път го беше казала, без той да настоява.

— Чу ли ме? Казах ти, че те обичам.

— Чух те, скъпа. Просто съм твърде развълнуван, за да говоря. Никога не съм смятал, че ще се откажеш от упоритата си южняшка гордост и ще признаеш, че обичаш един янки.

— Сега вярвам, че си ме търсил след онази нощ на борда на „Дикси Бел“. Омразата е толкова разрушително чувство, че ми беше трудно да призная, че и ти ме обичаш.

— Защо, по дяволите, смяташ, се ожених за тебе?

— За да имаш Бранд.

— Ако исках само него, а не тебе, щях да измисля как да ти го взема. Никой нямаше да ме спре.

Еме се замисли. После реши, че е дошло време да каже на Ник за новото бебе, но за нейно смайване той я изпревари.

— Нещо имаш да ми казваш, скъпа, нали?

Дишането ѝ се ускори.

— Знаеш ли?

— Ако намекваш за детето, което носиш в себе си — да, знам. Само се чудех кога ще решиш да ми кажеш.

— Откъде разбра? Майка ти ли ти каза? Не ми се гади сутрин, както с Бранд, няма откъде да разбереш.

Ник се засмя.

— Нямало откъде да разбере, казваш. Ах, скъпа, колко грешиш. Познавам тялото ти така добре, както и своето. Има много недоловими промени, които ми го подсказаха. Например това.

И той докосна леко гърдите ѝ. Тя си пое остро дъх. Чувствителната плът реагира на допира му невероятно силно.

— А това? — Прокара ръка по леката изпъкналост на корема ѝ. — Гърдите ти не само са станали чувствителни на допир, но са и попълни. Усещам корема ти леко закръглен под дланта си. Трябва да съм сляп, за да не забележа тези признаци, промените в тялото ти. И кога отново ще стана баща?

— В края на лятото.

— Щастлива ли си?

— Да, щастлива съм — каза тя, изненадвайки сама себе си. Изведнъж това ново бебе стана много важно за нея.

— Странно, че вие с Бо не сте имали деца.

— Бяхме заедно много кратко, преди той да замине на война.

— Било е достатъчно — каза сухо Ник. — Ти зачена Бранд в първата ни нощ заедно, Еме. Нарочно не съм те питал за това, защото се страхувах от отговора, но сега има нещо, което трябва да знам. Не мога да живея със спомена за един мъртъв мъж. Ужасно е да не зная дали мислиш за покойния си съпруг, докато се любим. Или дали е в ума и сърцето ти повече, отколкото съм аз. Обичаш ли ме толкова, колкото обичаше Борегар Тревър?

Еме мълча дълго, подбирайки внимателно думите си. Толкова дълго, че Ник се обезпокои и избъбри:

— Не, не ми казвай! Мисля, че вече знам отговора.

— Нищо не знаеш, Ник Дръмънд. Бо беше прекрасен човек, влезе в живота ми, когато най-много имах нужда от него. Никога не ме упрекна, че имам незаконно дете, винаги е смятал Бранд за свои син. Може би щяхме да бъдем щастливи заедно, ако не беше умрял.

— Може би? — запита Ник, ориентирайки се бързо в думите ѝ. — Харесваше ли ти да се любиш с него?

— Толкова малко време бяхме заедно...

— Кажи ми, Еме.

— Бо никога не ме е карал да се чувствам така, както ти го правиш — призна тя. — И не искам повече да говоря за това. Той е мъртъв... би искал да съм щастлива с някого. Когато се любим с тебе, няма място за друг в сърцето ми. Ти изпълваш мислите ми, задоволяваш тялото ми така, както никога не съм мислила, че е възможно. Само това ще кажа във връзка с Борегар Тревър.

— Това е всичко, което исках да знам. Нали съм ревнив. Макар да не ми е много приятно, че те е притежавал, съм му благодарен, че е бил при тебе, когато двамата с Бранд сте имали нужда от подкрепа. Но докато съм жив, няма да ти се наложи да се обръщаш за помощ към друг. Нито за любов. Обичам те, Еме Дръмънд. Обичах те повече от шест години. Докато не те открих отново, се чудех защо животът ми изглежда непълен.

— О, Ник, помисли за всичките тези години, които сме пропилили — въздъхна Еме.

— Относно бебето, скъпа, ще останем ли във Вашингтон за раждането или да отидем в Чикаго, където майка ми може да се грижи за тебе и Бранд?

— Искам да си отида у дома, Ник. Искам бебето ни да се роди на Юг. Невъзможно ли е?

— Все същата малка конфедератка, нали? Ако изобщо е възможно, ще удовлетвори желанието ти. Но не разчитай на това.

Лежаха известно време в мълчание, погълнати от собствените си мисли. Изведнъж Ник се обърна към нея, прегърна я и я целуна.

— Нали сега може да се любим? Мислех, че мога да лежа до тебе и да не се любим, но не се съобразих с тази неутолима жажда, която се разпалва всеки път, щом те докосна.

— Бих предпочела да не ме любиш.

— Какво!

Остро разочарование прониза думата, изречена през зъби, но Ник не можеше да насилва Еме, ако тя наистина усещаше, че не е способна или не иска да се люби с него.

— Нека вместо това аз да те любя.

— О, господи!

Тя започна да го целува навсякъде, прокарваше език по цялата повърхност на гърдите му, вкусуваше и хапеше плътта му с дразнещи малки ухапвания. Когато се отпусна върху него, Ник се опита да я повдигне, за да може да влезе в нея, но тя не му позволи. Вместо това, притиснала слабините си до неговите, Еме потърка чувствителните си гърди в неговите, докато зърната ѝ щръкнаха болезнено и между краката ѝ пламна огън. Но тя още се противеше на опитите му да я обърне по гръб и да влезе в нея.

— Още — прошепна му тихо.

Ник изстена, но се закле, че после ще ѝ го върне заради мъченията, на които го подлагаше сега. Накрая, когато устата ѝ стана още по-дръзка, изтезавайки го с влажни целувки на места, които го подлудяваха от нетърпение, той я обърна по гръб и в следващия миг се зарови в нея.

— Мъчителка такава — изстена срещу ухото ѝ, навлизайки още по-дълбоко във влажната ѝ, туптяща топлина.

Тя се засмя, когато той започна тласъците си. Но скоро смехът ѝ премина в леки стонове и несвързани викове, докато той я водеше към ръба на екстаза и се извиси заедно с нея.

През април Еме изживя тежко вестта, че генерал Лий се е предал на генерал Грант в сградата на съда в Апоматокс. Това се очакваше, но беше болезнено. Ник се опита да я утеши, като ѝ разказа за великодушното предложение към победената армия.

— Условията на споразумението предвиждат конфедералните офицери и войници да си отидат у дома, без армията на Съединените щати да им пречи, стига да спазват законите, действащи в местата, където пребивават.

Докато обясняваше това на Еме и Савана, той се разхождаше напред-назад в гостната. Бранд седеше тихо до Еме и слушаше внимателно.

— Това означава ли че никой от южняшката армия няма да бъде съден за предателство? — запита Еме.

— Точно така — отвърна Ник. — Има и друго. По молба на Лий Грант разреши всеки, който иска кон, да го получи — важи и за редниците, и за офицерите. Конете ще трябва, за да се прибере реколтата и семействата им да преживеят следващата зима.

— Това е великодушно — призна Еме донякъде неохотно.

— Всички сме американци, скъпа — напомни ѝ той.

— Можем ли да си отидем у дома, във „Високите дъбове“? — запита тревожно Бранд.

Досега беше седял толкова тихо, че го бяха забравили.

— Не ти ли харесва тук, във Вашингтон, синко? — запита Ник, без да съзнава, че детето е следило внимателно разговора им.

— Хубаво е, но аз предпочитам „Високите дъбове“.

Детето притихна и се замисли.

— Какво има, Бранд? — запита Еме.

— Ако Северът е спечели войната, моят татко още ли е герой?

Ник сви вежди. Еме изпъшка.

— О, господи! — обади се Савана.

— Мисля, че е време да му кажем — изрече Ник, поглеждайки многозначително към Еме.

— Ще ида да приготвя вечерята — каза Савана, стана от стола и побърза да излезе от стаята.

— Какво да ми кажете? — запита Бранд.

Еме погледна безпомощно към Ник.

— Борегар Тревър беше наистина храбър човек, но той не е твоят баща, Бранд. Ние с майка ти чакахме подходящия момент, за да ти го кажем.

Бранд се смути.

— Ако той не е моят татко, кой е?

— Аз съм ти баща, сине.

— Знам. Ти си ми баща, откакто се оженихте с мама, но кой е истинският ми баща?

— Точно това се опитвам да ти кажа, сине. Ние с майка ти се запознахме много отдавна, когато ти още не беше роден.

— Но не сте били женени — изрече невинно детето.

— Понякога майките и татковците не са женени, когато се родят децата им. Но аз винаги съм обичал тебе и майка ти. Просто ми отне много време, докато ви открива.

Бранд мълча толкова дълго време, че Ник се запита да не би да е постъпил погрешно, като му е казал истината. Погледна към Еме, сякаш да ѝ каже, че съжалява.

— Мога ли да смятам Борегар Тревър за мой втори баща? — запита Бранд, излизайки от дългото си мълчание.

— Мисля, че той би се радвал, сине.

— Има неща, които още не разбирам.

— Знам това, Бранд, но моля те, повярвай ми. Обещавам ти, че един ден, когато пораснеш достатъчно, за да разбереш, ще ти обясня всичко. Сега трябва само да знаеш, че и майка ти, и аз много те обичаме. И скоро ще имаш братче или сестричка. Радваш ли се?

— И аз те обичам, татко — изрече тържествено Бранд. — Мислиш ли, че може да имам братче? Ако е сестра, може да не иска да играе моите игри.

Еме се засмя ликуващо.

— Ако бебето излезе момиче, мисля, че следващото може да е момче.

Ник се засмя и трапчинката му открои.

— Аз със сигурност ще помогна, сине.

— Добре ли си, скъпа? — запита Ник за стотен път, откакто се бяха качили на влака във Вашингтон през един горещ летен ден на юли 1865. — След час пристигаме в Атланта.

— Изглеждам като слон и се клатушкам като патица, но съм добре — увери Еме своя обезпокоен съпруг.

— Изглеждаш прекрасно. Съжалявам, че пропуснах раждането на Бранд. И тогава сигурно си била прекрасна.

Влакът беше претъпкан. В периода, последвал войната, Атланта беше станала център на федералните възстановителни дейности. Понеже знаеше колко много Еме мрази Вашингтон, Ник беше помолил да го прехвърлят в Атланта. Получи назначение на отговорен пост в бюрото „Фридман“, създадено през март, което беше под юрисдикцията на военното министерство. Бюрото разпределяше храни и други необходими неща за белите и за освободените негри, помагаше на бившите роби да се приспособят към новото си състояние на свободни хора.

Еме гледаше през прозореца, питайки се какво ли е станало с „Високите дъбове“. Тъй като не беше плащала данъци от няколко години, предположи, че земята е била продадена на спекуланти от Севера. Югът вече гъмжеше от „торбалановци“ — така наричаха северните републикански политици, които пристигаха с оскъден багаж в опустошения Юг. Целта им беше да използват негрите като средство да получат служба или финансова изгода в южните щати.

Еме си спомни за онзи априлски ден, когато Лий се беше предал в Апоматокс. Пенсилвания Авеню пламтеше в цветовете на знамената. Стотици хора се прегръщаха, говореха, смееха се, ликуваха. За Еме това беше време на скръб, а не на радост. О, тя се радваше, че кръвопролитие то престана, но разбираше, че южняшкото общество никога няма да бъде същото и че между победителите и победените винаги ще има огромна пропаст.

— За какво мислиш, скъпа? — запита Ник, когато забеляза колко е умислена.

— Животът ще бъде ли като преди? — въздъхна Еме

— Ще бъде по-добър — увери я Ник. — Възнамерявам скоро да подам оставка и ще живеем собствения си живот.

— Не мисля, че бих могла да живея в северни градове, ако всички са като Вашингтон.

— Може би няма да се наложи — каза Ник загадъчно.

Еме замълча и мислите ѝ я отнесоха към онзи трагичен априлски ден, когато Линкълн падна убит от ръката на Джон Уилкс Буут, актьор, който възприе речта на президента от 11 април 1865 като изказване на радикален републиканец. Последната капка в чашата беше обещанието на Линкълн да даде граждански права на негрите.

— Във „Високите дъбове“ ли отиваме, мамо? — запита Бранд.

Мислите на Еме се върнаха към настоящето.

— Страхувам се, че е невъзможно, скъпи. С години не сме плащали данъците. Имението вече не е наше.

Бранд погледна към Ник за потвърждение, но когато той не каза нищо, за да оспори думите на Еме, ентузиазмът на момчето угасна.

— Не се тревожи, синко, ще намеря къде да живеем — обеща Ник. — Вече имам нещо предвид за нас. Трябва да настаним удобно майка ти, преди да дойде новото бебе.

Савана хвърли загрижен поглед към наедрялата талия на Еме и подметна:

— Тогава трябва да побързате, майоре. Това дете няма да чака много. Еме не беше толкова едра с Бранд.

— Не се тревожете за мене — каза малко рязко Еме. Настроението ѝ се менеше непредсказуемо.

Ник се засмя и потупа снизходително ръката ѝ.

— Ще се тревожа за тебе, докато не видя детето в ръцете си.

Атланта беше невероятно оживена, гъмжеше от мъже в сини униформи, сред които се виждаха цивилни, завърнали се по домовете си, и освободени негри, които бродеха из улиците. Влакът пристигна с два часа закъснение и Ник веднага откара всички в хотела, където беше телеграфирал да им запазят две стаи. Поради пренаселеността на града и многото спекуланти, които прииждаха със стотици всеки ден, той сметна, че е имал късмет и е можал да осигури достатъчно място на семейството си.

Еме беше по-изтощена, отколкото би искала да си признае. Беше толкова наедряла и трудно подвижна, че дори ходенето ѝ представляваше трудност. Не можа да се настани добре във влака, умореното ѝ тяло крещеше за почивка. Ник излезе почти веднага, за да

се яви в службата си и да се занимае с някои недовършени работи. Еме се запита какви ли недовършени работи може да има в Атланта, но беше твърде уморена, за да го разпитва. Предположи, че ще търси жилище, където да се настанят.

Един ден, след около седмица, Ник се върна в хотелската стая доста преди пладнe, след като беше излязъл, както обикновено, в седем сутринта. На Еме това ранно връщане ѝ се стори странно, защото работата му беше много отговорна.

— Искаш ли да се поразходим извън града, скъпа? — запита Ник, влизайки забързано в стаята.

Усмиваше се от ухо до ухо и беше в такова приповдигнато настроение, че любопитството ѝ веднага се събуди.

— Да се поразходим? — запита тя невярващо. Всъщност, изобщо нямаше настроение да излиза.

Но Ник беше така непреклонен, че тя не можа да му откаже.

— Каручката ни чака долу, обещавам, че ще те возя много предпазливо. Една разходка извън града ще ти се отрази много добре. Дълго се застоя в хотела, скъпа, а преди това и във Вашингтон.

— Ще вземем ли Бранд и Савана? Сигурна съм, че много ще им хареса да се поразходят.

— Не този път, Еме. Искам да бъдем само двамата.

Еме беше доста озадачена от странното настроение на Ник. Много отдавна не го беше виждала такъв. Обикновено се възползваше от всяка възможност да прекара известно време с Бранд и сега тя не разбираше защо той не иска синът им да дойде с тях точно на тази разходка.

— Поръчах да ни приготвят кошница с храна, да хапнем сред природата.

— Къде отиваме?

— Има ли значение?

Еме беше озадачена от зеления пламък в очите му. Какво ли е намислил?

— Не, не особено. Но трябва да кажа на Бранд и Савана, че излизам. Бранд ще се разочарова.

Погледна към него изпод дългите си мигли, очакваше да види дали ще си промени намерението и ще отиде да вземе Бранд и Савана.

Но не стана така.

— Отбих се при тях, преди да дойда тук — обяви Ник. — Погрижил съм се за всичко.

От начина, по който го каза, на Еме ѝ се стори, че Ник крие от нея нещо около този излет. Да не би да е намерил къща и иска да я изненада? Да, това ще да е, реши тя.

Денят беше горещ и влажен, както може да бъде един юлски ден в Юга. Откакто беше пристигнала в Атланта, Еме беше оставила всички фусты с изключение на една и носеше само свободни рокли без ръкави, които прикриваха закръглената ѝ фигура. Взе чадърче, за да се предпази от слънцето, и каза, че е готова.

Верен на думата си, Ник подкара полека каручката по оживените улици на Атланта и я насочи към покрайнините на града. Подпряла се удобно на кожената облегалка, Еме вдишваше с пълни гърди свежи аромат на диви цветя след кратката нощна буря и се радваше, че Ник я убеди да излязат сред природата. Той като че ли не беше определил накъде ще кара, или поне така се стори на Еме. В ранния следобед спряха и обядваха с храната, приготвена от хотела. След един приятен час, прекаран под сянката на мощен дъб, Ник предложи да продължат.

— Това ми прилича на пътя за „Високите дъбове“ — каза Еме, когато Ник подкара каручката по един път, който тя веднага разпозна.

Толкова пъти беше минавала оттук в миналото.

— Така е. Полковник Мълинс ме помоли да огледам една земя, която искал да купува.

Долната устна на Еме трепна.

— Да не би да иска да купи „Високите дъбове“?

Ник се усмихна едва забележимо.

— Не, скъпа, полковник Мълинс не се интересува от „Високите дъбове“.

Еме нямаше смелостта да запита дали някой вече не е купил имението. Нито пък искаше да види изгорелите руини на къщата, която беше обикнала. Вместо това тя обърна вниманието си към свежия летен ден и към бебето, което носеше в себе си. Положила ръце на корема си, тя се питаше дали то ще бъде момиче или момче и дали ще прилича на Бранд.

Колко различно беше всичко с тази бременност, замисли се тя. Когато носеше Бранд, единственото, което я крепеше и ѝ помагаше да

понесе изпитанието, беше огромната ѝ омраза към Ник Дръмънд. Ако я нямаше тази омраза да я крепи, Еме сигурно не би оцеляла. Сега любовта на Ник я крепеше и бъдещето никога не беше изглеждало по-красиво.

Докато конят вървеше в лек тръс под изгарящото слънце, клепачите ѝ започнаха да се затварят и главата ѝ натежа.

— Сложи глава на рамото ми, скъпа — каза Ник, обгръщайки раменете ѝ, така че тя да може да се облегне на него. — Подремни, ако ти се спи. Добре ще ти дойде. Как си?

— Прекрасно. Горещината и слънцето ме приспиват.

Скоро очите ѝ съвсем се затвориха. Тя спеше дълбоко, когато Ник заяви по един тесен път, засенчен от мощни дъбове.

— Събуди се, скъпа, у дома сме.

Той я побутна лекичко, внимавайки да не я стресне. Еме се изтръгна бавно от дрямката, все още замаяна от горещината и ритмичното движение на каручката. Погледна го сънено, очите и се отвориха широко, за да се опитат да преборят дрямката.

— У дома сме — повтори Ник.

На лицето му се четеше сдържано радостно очакване. Изглеждаше като Бранд, когато направи нещо чудесно и очаква одобрение.

Еме бавно започна да разпознава нещата наоколо и сърцето ѝ трепна радостно. Извишаващи се дъбови дървета, застанали като древни стражи над тях, хвърляха пъстра сянка. Широка поляна се простираше пред къщата, която тя се бе опитвала да защити, но не бе успяла. Най-напред видя колоните. Двадесетте мощни стълба, обградили къщата от три страни, се издигаха величествено в предишната си слава. По верандите и перилата не личеше нито следа от огън. Всеки инч от възстановената къща беше боядисан в снежнобяло. Завесите на прозорците на фасадата се развяваха под лекия ветрец.

Последния път, когато Еме беше видяла „Високите дъбове“, от къщата бяха останали само външните стени и почти неповредените фасадни колони. Дори пристройките бяха възстановени с изключение на робските колиби, от които нямаше и следа. Сън ли беше това? Тя премига няколко пъти, потискайки сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Не сънуваш, скъпа — каза Ник, сякаш прочел мислите ѝ. — Истинско е.

Изведнъж самообладанието ѝ рухна.

— Защо ме доведе тук? Защо? Не знаеш ли как ще се почувствам?

— Знам, Еме, и...

— Новият собственик е свършил чудесна работа — продължи Еме, без да даде на Ник възможност да обясни. — Изглежда много по-величествено, отколкото си го спомням. Боли ме, като си помисля, че „Високите дъбове“ сега принадлежат на друг, а не на Бранд. Бо искаше Бранд да го наследи, дори ако бяхме имали собствени деца. — Тя се обърна и въздъхна. — Готова съм, можем да тръгваме.

— Няма ли да видиш как изглежда отвътре? — Очите на Ник блеснаха многозначително. Еме не можеше да разбере защо той се отнася така към чувствата ѝ. — Сигурен съм, че новите собственици няма да възразяват.

— Аз... не, не мисля. Моля те, Ник, не мога да го понеса. Нека да тръгваме, преди да са ни забелязали.

— Много късно, вече ни забелязаха.

Една стара негърка и едно бяло дете се появиха на прага. Еме премига и извика. Изглеждаха почти като... Господи, те бяха!

Савана и Бранд излязоха на широката веранда. Савана се усмихваше от ухо до ухо. Бранд се откъсна от ръката ѝ и се втурна по стълбите, размахвайки възторжено ръце.

— Защо се забавихте? — извика той щастливо. — Отдавна ви чакаме.

Еме пребледня, толкова обърквана, че можеше само да седи в каручката със сълзи, стичащи се по лицето ѝ.

— Уредих да тръгнат от хотела малко след нас — обясни Ник с виновна усмивка. Искаше да изненада Еме, не да я разстрои. Трябваше да се съобрази с нейното емоционално състояние, тя беше твърде крехка за такъв шок в края на бременността. — Казах на Савана да опакова всичко и да ни чака тук. Докато ние пътувахме по заобиколния път и обядвахме на открито, те са дошли направо тук.

Тя го погледна с блеснали от сълзите очи.

— Не... не разбирам. Какво правят тук Савана и Бранд? Да не би новите собственици да са ни дали „Високите дъбове“ под наем?

— Еме, скъпа, имението е наше. Твое, мое и на Бранд. Това е сватбеният ми подарък, скъпа. Не можех да ти го кажа предварително, защото исках да съм сигурен, че мога да наема достатъчно хора, за да го възстановят.

— Да го възстановят! След пожара имаше само четири стени. Сигурно е струвало цяло състояние.

Ник сви рамене.

— Нали ти казвах, че имам намерение да продам моя дял от фабриката за оръжие? Зет ми пък много искаше да го купи. С парите възстанових нашата къща. Сега, като видях лицето ти, знам, че си е струвало. Не се тревожи, скъпа, има още достатъчно пари, за да живеем, докато земята отново започне да ражда, та даже и малко повече.

— Защо? Защо си направил това? Ти си делови човек, не си фермер. Знам, че ме доведе в Атланта само за да ме развеселиш, но със сигурност не смяташ да пуснеш корени тук, нали?

В гласа ѝ се долавяше надежда, която докосна сърцето на Ник.

— Сега „Високите дъбове“ са нашият дом. Наследството на децата ни. Платих данъците и възстанових предишната му елегантност, защото те обичам и имам намерение да използвам земята така, както господ повелява.

Той скочи от каручката, обърна се и вдигна Еме, за да ѝ помогне да слезе долу. Постави я внимателно на земята и я целуна леко, после обгърна с ръка раменете ѝ и я поведе към къщата.

— Ела да видиш владенията си, госпожо Дръмънд.

Спомените на Ник за къщата са били невероятно точни, помисли Еме, докато лежеше в леглото по-късно вечерта и чакаше Ник да се съблече и да дойде при нея. Всички стаи бяха почти еднакви по размер и пропорции с унищожените от пожара. Всеки детайл беше стриктно възпроизведен.

— Как успя да направиш всичко това? — запита тя, когато Ник се настани до нея в новото им легло. — Кога намери време?

— Не беше лесно — призна той. — Знаех колко много означава имението за тебе и Бранд, затова платих данъците, преди да заминем за Вашингтон през зимата на 1864. Предчувствах края на войната и си съставих план за възстановяването. Начертах скици и се свързах със

строителните компании. Нямах проблем да намеря работници и ръководители, които да искат да работят на пълен работен ден срещу пълно заплащане.

— Не мога да повярвам, че си го направил заради мене.

— Обичам те, Еме Дръмънд. Не преставам да ти го казвам още откакто те открих отново преди почти една година. Ти беше толкова смела тогава, като се изправи срещу мене в преддверието на „Високите дъбове“ с онзи смешен малък пистолет. Напомни ми за онзи друг момент, когато също ме заплаши с оръжие. Помниш ли — на борда на „Дикси Бел“. Не искам никога повече да се съмняваш в моята любов. Като възстанових „Високите дъбове“ заради тебе, исках да ти покажа колко много те обичам.

— Нямам нужда от доказателства, Ник — въздъхна блажено Еме. — Напълно оценявам това, което си направил. И вече се примирих с факта, че съм обикнала един янки. Където и да избереш да живеем, ще ми бъде приятно.

— Избрах „Високите дъбове“. — Нежна тишина се спусна помежду им. Изведнъж Ник се размърда и каза: — Благодарил ли съм ти за Бранд? Той е прекрасно момче. Чудесно си го възпитала. Сега, когато ще имаме още едно дете двамата с тебе, това прави живота ми пълен.

— Може да искам повече от две деца — пошегува се Еме, сгушвайки се до него.

— Ще направя всичко по силите си, скъпа, за да те удовлетвори — изрече Ник с хитра усмивка. — Обичам те. Ще направя всичко, което може да те ощастливи.

— Най-щастлива съм, когато се любиш с мене.

— Тогава ти обещавам непрекъснато да те държа щастлива.

ЕПИЛОГ

Април 1866

Еме пхна едно семе в дупката, която току-що беше изкопала, и натрупа плодородната пръст отгоре с помощта на малката си лопата. Обичаше пролетта. Тази година опустошената от войната земя показваше признаци на възраждане, гражданите на Юга бяха започнали да градят новия си живот.

Коленичила в пръстта, тя пое с наслада мириса на богатата почва, съживена от обилните дъждове, и си спомни всички неща, за които трябваше да бъде благодарна. Отпусна се назад на пети и с опакото на дланта си обърса капчиците пот, избили по челото ѝ, оставяйки по него следа от пръст. Градината щеше да даде добър плод тази година, помисли тя и пхна в пръстта още едно семе.

Погледна към далечния край на широката поляна и видя Ник да приближава към къщата. Както обикновено, Бранд препускаше до него на гърба на едно пони, което Ник му беше купил за шестия рожден ден. Тя отвърна с усмивка на приветствения жест на Ник, когато я видя коленичила в пръстта. Той подкара коня си към нея. Бранд го следваше неотстъпно. Колко си приличаха бащата и синът!

Ник слезе от седлото, помогна ѝ да се изправи и я целуна звучно по устните.

— Утре започваме да плевим — каза той. — Полето е изсъхнало достатъчно, за да започнем да сеем.

Еме се усмихна, изненадана от това, колко добър фермер беше станал Ник за краткото време, след като подаде оставка от армията. Някои от бившите роби се бяха върнали във „Високите дъбове“ да търсят работа и той ги беше наел. Плащаше им добре и те изглеждаха доволни. Имаше достатъчно хора да работят на полето и в самото имение, всички бяха настанени в удобни жилища.

Условията в Атланта бяха ужасяващи. Повечето бивши роби нямаше къде да отидат и бродеха по улиците, търсеха работа и нерядко се биеха помежду си. Федералното правителство се опитваше да

помогне, но огорчените конфедерални войници, завърнали се от бойното поле, за да заварят разрушен досегашния си живот, доста допринасяха за хаоса.

— Добре ще е тази година да видим отново реколта — каза замечтано Еме. — Много ми е жал за всичките ни съседи, които нямаха нашия късмет. Завинаги загубиха земите си.

— Никой не е казал, че войната е нещо справедливо.

Изведнъж отнякъде се разнесе силен плач и Еме погледна към къщата.

— Сигурно е Джейми. Нетърпелив като баща си. Тичай вътре, Бранд, и кажи на Савана, че веднага идвам да нахраня тоя малък разбойник.

Двамата с Ник загледаха с умиление как Бранд хуква да изпълни поръчението.

— Не мога да си спомня някога да съм бил толкова щастлив — каза Ник с доволна въздишка. — Макар че доста ме уплаши, като раждаше. Не мисля, че някога пак ще искам да се подложа на това.

Еме се наклони да отговори, когато друг силен плач процепи въздуха. Ник извърна очи нагоре, сякаш се предаваше.

— По-добре да побързам, иначе покривът може да падне — каза Еме.

Преди да стигне до къщата, на прага се появи Савана, държейки във всяка ръка по един пищящ вързоп.

— Няма да чакат дълго за обяда си — каза тя, крепейки разплаканите бебета на широкия си ханш.

— Нахрани първо Джейми, мамо — извика Бранд, опитвайки се да надвика бебетата. — Той плаче по-силно.

Вече беше трудно да се определи кое от децата вдига по-голям шум. Ник тръгна към Савана, взе едното бебе и го залюля несръчно в силните си ръце. Детето веднага млъкна.

— Поне дъщеря ми ме оценява — каза той. Лицето му светеше от възхищение пред близначетата му. — Виж как спря да плаче Джейми, като я взех.

— И аз те оценявам, татко — побърза да каже Бранд.

— Аз също те оценявам, синко. И майка ти, задето ми даде тези великолепни деца. Близнаци. Не мога да повярвам, че имам още две бебета наведнъж.

— Бях толкова едра, че трябваше да заподозра такова нещо — каза Еме, вземайки Джейми от ръцете на Савана, за да го отнесе вътре.

Бранд отиде в кухнята със Савана, докато Ник и Еме изкачваха стълбите към втория етаж, всеки понесъл по едно ревящо бебе.

Еме се настани на люлеещия се стол, отвори корсажа и поднесе едната си гърда на нетърпеливия си син. Той веднага се впи в набъбналото зърно и засука лакомо млякото, което потече с готовност в устата му.

— Лакомо дяволче, нали? — забеляза Ник, наблюдавайки как синът му суче.

— Идва му отвътре — отвърна Еме с широка усмивка. Спомни си как в миналото беше наричала Ник дявол, и то съвсем сериозно.

— Ще трябва да се научат да делят с мене — продължи той. Зелените му очи блеснаха. — Освен това, в тази къща има само един дявол и нямам намерение да деля титлата.

— Стига да си моят дявол, Ник, можеш спокойно да я задържиш.

— Благодаря ти, скъпа, за цялото щастие, което внесе в живота ми. Сега побързай и нахрани тези двамата, защото баща им няма търпение да заеме тяхното място. И ако напоследък не съм ти го казвал — обичам те, Еме Дръмънд!

Издание:

Кони Мейсън. Страст и омраза
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.